

Thượng Đế Biết Tôi Yêu Em

Contents

Thượng Đế Biết Tôi Yêu Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	40
18. Chương 18	43
19. Chương 19	46
20. Chương 20	50
21. Chương 21	52
22. Chương 22	54
23. Chương 23	56
24. Chương 24	59
25. Chương 25	60

Thượng Đế Biết Tôi Yêu Em

Giới thiệu

Editor: QUINNA LAURENTThể loại:Đam mỹ, nam nam, 1×1, niên hạ công, mỹ thụ, dụ thụ, vườn trường, ngọt ngào, h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-de-biet-toi-yeu-em>

1. Chương 1

Editor: QUINNA LAURENT

“Quả Quả, rót cho tôi ly nước, tôi khát quá!” – ‘Nữ vương’ đang nằm ở trên giường nhẹ nhàng ra mệnh lệnh.

“Anh không có tay sao?” Cậu bạn được xưng là Quả Quả trên trán nổi gân xanh, đường đường là một nam sinh 1m88 mà lại bị tên thối tha kia gọi bằng cái tên buồn nôn như vậy, thật sự là muốn giết người mà.

“Tay của tôi bận cầm sách rồi.” Chủ nhân của giọng nói tiếp tục lên tiếng, một chút cũng không bị bộ dạng tức giận của người đối diện ảnh hưởng, “Nhanh lên, tôi khát muốn chết rồi nè. Quả Quả ngoan, Quả Quả tốt, Quả Quả là số một.....”

“Anh im đi!” Không muốn tiếp tục nghe mấy lời buồn nôn đó, Lâm Quả không thể không ngoan ngoãn đi rót nước dâng đến trước mặt người kia, không kiên nhẫn nói: “Uống nhanh, uống nhanh.”

“Gấp cái gì?” Người đang nằm ở trên giường bỏ cuốn sách trên tay xuống, trên gương mặt xinh đẹp tinh xảo hé ra một nụ cười gian xảo như hồ ly: “Lỡ đổ nước ướt áo thì sao, có phải em cố ý không? Muốn mượn cơ hội gạt tôi cởi quần áo, sau đó tìm cơ hội chiếm đoạt tôi?”

“Cố ý cái đầu anh, uống nhanh lên.” Dứt khoát đem cái ly nhét vào tay người nọ, Lâm Quả quay về trên bàn tiếp tục nằm úp sấp đọc sách.

“Đồ dã man! Em không thể dịu dàng một chút sao?” Cầm cái ly, tùy tiện uống một ngụm sau đó đem cái ly đặt ở trên bàn bên cạnh giường.

Lâm Quả quay đầu, trong ánh mắt lửa giận hừng hực nổi lên, “Chỉ uống có một ngụm? Vậy mà dám nói là khát sắp chết?”

“Đúng! Không uống một ngụm này thì sẽ chết.” Người bị chất vấn không hề sợ hãi, hé ra khuôn mặt tươi cười vô tội.

“Phương Trăn, anh con mẹ nó muốn giỡn mặt với tôi phải không?”

Từ trong căn phòng kì cục xá rộng lớn, rốt cục truyền ra một tiếng rống y như sư tử Hà Đông.

“Nổi giận rồi, nổi giận rồi. Lần này so với lần trước chậm mười lăm phút, xem ra khả năng nhẫn nại của Lâm Quả đã có tiến bộ. Thật sự là một quá trình biến đổi vĩ đại!” Tại phòng cách vách, nam sinh đeo mắt kính chuẩn xác bấm đồng hồ đếm giờ, đặc ý dào dạt đối với một nam sinh khác nói, “Được rồi, được rồi, tao thắng. Trả tiền dê, trả tiền dê.”

“Con mẹ nó, cái thằng Quả Tử này hôm nay sao thế nhỉ? Bình thường thì giống như trái bom, đựng một chút liền nổ tung trời, hôm nay đựng độ với Phương Trăn, vậy mà có thể chịu đựng lâu như vậy, hại tao mất tiền.”

“Tao mặc kệ, đưa tiền đây! Nhanh lên, nhanh lên!”

“Nè, một trăm, tiền này tao để dành mua quà sinh nhật cho bạn gái đó. Đồ quý hút máu!”

“NO, NO, NO, NO!” Nam sinh mang mắt kính nhẹ nhàng lắc lắc ngón tay, “Đã chơi cá cược, ai cũng có cơ hội ngang nhau, do may không hên, cũng không nên trách người khác.”

“Bao Đại Đồng, mày đừng có đặc ý quá nha” Xoay người, nam sinh kia nắm tay thành nắm đấm, “Tao đi tìm thằng Quả Tử tính sổ, cái thằng này hại tao thua bao nhiêu tiền?”

“Bạn Hồ Luân à, thấy mày thua cũng nhiều tiền rồi, nên tao cũng muốn khuyên mày, loại thời điểm này mày nên tránh đi thì tốt hơn.” Cẩn thận cất tiền vào trong túi, Bao Đại Đồng nói: “Trên cơ bản, nếu bây giờ đi vào trực diện gặp Quả Tử thì kết cục chính là làm vật hi sinh. Khuyên mày nên chờ cơn giận qua đi, rồi đi gặp nó.”

“Chết chưa, tao xem tí quen.” Hồ Luân đặt mông ngồi trở lại trên giường, “Không biết hiện tại Phương Trăn thế nào?”

Bao Đại Đồng đẩy kính mắt, cầm lấy một quyển sách, thần bí nở nụ cười.

“ Tam Quốc ? Có ý gì?”

“Em hung dữ làm gì?” Phương Trần nhìn thấy Lâm Quả thở phì phò, cầm lên ly nước mình vừa uống khi này, “Uống miếng nước đi. Tôi đâu có giận với em đâu?”

“Không uống.” Đẩy tay Phương Trần ra, Lâm Quả nở nụ cười châm biếm: “Anh không có Ngày khai giảng anh đứng trước toàn hội trường, trước mặt toàn bộ giáo viên trong trường nói thích tôi. Như vậy còn chưa đủ sao? Tệ hơn nữa là, từ đó về sau, mỗi ngày anh đều chạy vào phòng ngủ của tôi, sai sử tôi giống như nô lệ của anh, thật vất vả mới có một bạn nữ nói thích tôi, thì anh chạy lại phá đám, nói mấy lời kỳ lạ, làm hại mọi người đều nghĩ tôi là đồ háo sắc, là đồng tính luyến ái, anh còn dám nói không đùa giỡn tôi? Anh con mẹ nó cái gì mới được kêu là đùa giỡn hả?”

“Toàn là sự thật mà.” Phương Trần nhướn mày, chu miệng: “Tôi làm vậy là bởi vì tôi yêu em mà!”

“Anh yêu tôi? Cái cục cứt!”

“Tôi không phải, em mới là cục cứt.”

“Anh..... Anh con mẹ nó nói hươu nói vượn.”

“Tôi không có nói hươu nói vượn. Tôi nói là sự thật.” Phương Trần không quan tâm Lâm Quả sắp tức điên, chui vào ngực Lâm Quả, vẻ mặt say mê: “Tôi thích em, chỉ thích em thôi!”

“Đi, đi, đi! Đừng có sàm sỡ tôi! Đi ra đi!”

“Tôi thích thế!”

“Sao da mặt anh có thể dày như vậy?” Lâm Quả cố gắng tách Phương Trần đang giống như con bạch tuộc đang dính lấy mình ra. Vừa tách được tay này ra, tay kia lại ôm lấy cậu, tách tay kia thì đến lượt chân trái, rồi tới chân phải. Cuối cùng Lâm Quả bỏ cuộc!

“Ai chẳng biết anh là cái tên ác ma xấu xa? Vừa vào năm nhất đại học, liền câu dẫn hết toàn bộ nữ sinh trong trường, tới năm hai thì bắt đầu chuyển mục tiêu tới các nam sinh, lúc ấy có một em trai khoá dưới trước kia vốn nổi tiếng lẳng nhăng vừa hay trúng thính của anh, thư tình hoa tươi ngày nào cũng dâng cho anh, kết quả, anh nói anh không thích người ta, toàn là do người ta ảo tưởng. Tới năm ba, anh còn dữ dội hơn, làm cho hai khoa trong trường cãi lộn mém tí là đánh nhau rồi, hiện tại cũng đã năm tư rồi, tự nhiên lại chạy tới tìm một cái đứa nông thôn quê mùa mới vào năm nhất như tôi chơi trò tình yêu? Sở thích của anh có phải quá đáng lắm không?”

“Mấy cái đó đâu có liên quan tới tôi?” Phương Trần hai tay hai chân quấn ở trên người Lâm Quả, giống như cây Koala đ trên thân cây, “Em nói mấy chuyện đó, tôi cũng không biết, tất cả đều là do Bao Đại Đồng nghe tin vịt thôi, không phải sự thật. Sự thật không phải....”

“Tôi mặc kệ chuyện gì, dù sao, tôi cầu xin anh cách xa tôi ra, anh sắp phải tốt nghiệp, tôi thì còn phải ở lại cái trường này học ba bốn năm nữa, tôi cũng không muốn trở thành đối tượng bị mọi người giễu cợt. Buông tay ra, tôi nói anh buông.....”

“Tôi không quan tâm, tôi yêu em, Quả Quả, tôi chỉ yêu em mà thôi. Tôi thật lòng đó.” Phương Trần tựa vào trước ngực Lâm Quả, vẻ mặt hạnh phúc nói, “Lần đầu tiên gặp em, tôi lập tức biết rằng em là chân mệnh thiên tử của tôi.”

“Con mẹ nó, anh nói anh yêu tôi, ai có thể chứng minh?” Lâm Quả không thể nhịn được nữa hỏi.

“Tất cả mọi người biết tôi yêu em đó?” Phương Trần thoáng rời khỏi Lâm Quả, cùng cậu mặt đối mặt, nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi, liếm liếm môi Lâm Quả sau đó “Ha ha” cười trộm.

“Chó má, tất cả mọi người biết anh đang đùa giỡn tôi!” Lâm Quả đáng thương bị lời dụng, chán ghét quay đầu.

“Quả Quả.....” Phương Trần lời kéo cánh tay Lâm Quả, làm nũng nói: “Tôi thật sự yêu em mà. Tôi xin thề với trời, với Thượng Đế, người tôi yêu chỉ có em.”

Nói xong khiêng mũi chân, đem đôi môi hồng nhuận của mình kề sát lỗ tai của Lâm Quả, thổi khí nhẹ giọng nói, “Tôi còn là xử nam đó.”

“Cút! Thượng Đế biết cái cút!” Lâm Quả hung hăng trừng mắt nhìn Phương Trần đang cười tươi như hoa, người này làm sao có thể là bộ dáng của học trưởng oai phong chứ? Hoàn toàn giống như là con cáo, “Tôi có cái gì tốt chứ? Anh vì sao không chịu buông tha tôi?”

Phương Trần cúi đầu nghĩ nghĩ: “Em cái gì cũng tốt.”

“Cái cút, tôi là người không có cá tính.”

“Nói vậy, em cái gì cũng tốt hết.”

“Mẹ nó, mắt anh bị mù hả? Tính cách tôi đáng ghét như vậy, thích gào thét mắng chửi người khác, đầu óc cũng không quá mức thông minh, bộ dạng cũng không thể gọi là đẹp trai, đầu óc anh có vấn đề sao?”

“Nào có, tính cách của em như vậy mới gọi là khí khái nam tử hán, thích mắng chửi người khác gọi là không câu nệ tiểu tiết, em có IQ120, đã là thông minh rồi, ai nói đầu óc em không tốt? Về phần diện mạo, tôi thích gương mặt của em nhất, mỗi ngày sáng tối đều phải nghĩ đến khuôn mặt của em rồi tự..... thủ da.....”

“Câm miệng! Phương Trần, tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám nói hết câu, tôi sẽ làm thịt anh, đem thi thể của anh quăng xuống sông cho cá ăn.”

“Ý, đỏ mặt! Thẹn thùng sao?” Phương Trần nhìn Lâm Quả đỏ mặt, cười vui vẻ không thôi.

“Đó là do bị anh chọc tức.”

“Hi hi. Quả Quả, tôi đói bụng rồi~”

“Câm miệng, không được kêu tôi là Quả Quả. Buồn nôn muốn chết.”

“Tốt lắm Quả Quả! Quả Quả là tuyệt nhất, Quả Quả là số một!”

“Phương Trần, anh con mẹ nó có im không?”

Lại là một tiếng rống của sư tử Hà Đông vang lên!

“Ha ha ha ha, lượt thứ hai, tao lại thắng!” Bao Đại Đồng đắc ý đẩy mắt kính, “Đưa tiền đây!”

“Tiền nè, xem ra Quả Tử cũng không dễ chịu gì!” Hồ Luân vừa là đồng tình vừa hâm mộ lắc lắc đầu.

2. Chương 2

Editor: QUINNA LAURENT

“Quả Quả, cơm em mua ăn rất ngon, không biết tại vì sao nữa?” Trong canteen trường học, Phương Trần ăn cơm, cắn thìa cười tủm tỉm nhìn Lâm Quả, vẻ mặt thỏa mãn.

“Bởi vì có tôi hầu hạ anh.” Lâm Quả cũng không ngẩng đầu lên mà trả lời.

“Thấy ghét, không phải nguyên nhân này!” Phương Trần cười ngọt ngào, vút cho Lâm Quả một cái nháy mắt, dùng giọng nói nhẹ nhàng quyến rũ chết người nói: “Đó là bởi vì người ta cảm nhận được tình yêu của Quả Quả, cho nên mới thấy cơm ngon thôi.”

“Yêu cái đầu anh!” Lâm Quả ngẩng đầu liếc mắt xem thường cái nháy mắt của Phương Trần: “Câm cái miệng anh lại, mau ăn cơm, còn dám nói mấy lời ghê tởm thì coi chừng tôi chém anh!”

Phương Trần nhú mày, không cho là đúng cúi đầu ăn hai muỗng cơm, sau đó chọt cái muỗng vào cơm của Lâm Quả: “Tôi ăn cái này.”

“Anh là heo hả? Cơm anh không có sao?”

“Đồ ăn của em có vẻ ngon hơn thôi!”

Phương Trần nở nụ cười vô tội, được nước tiếp tục lần tới, múc một miếng khoai tây: “Cái này tôi cũng muốn ăn.”

“Phiền muốn chết!” Lâm Quả vẻ mặt không kiên nhẫn, “Sao anh có thể đáng ghét như vậy?”

“Nào có? Đây là biểu hiện của việc tôi yêu em đó!”

“Yêu cái đầu anh!”

“Quả Quả chứ người ta không có sáng tạo gì cả! Nói đi nói lại cũng chỉ có vài câu.....”

“Không được kêu Quả Quả.....”

Mắt thấy hai người kia lại sắp trình diễn một màn tình cảm buồn nôn, Hồ Luân thật sự xem không nổi nữa, thật cẩn thận nhẹ nhàng đẩy Lâm Quả một cái: “Ngại ghê, đại ca ơi, ở trong phòng ký túc xá hai người diễn trò ân ái tao với Bao Đại Đồng không dám ý kiến, nhưng mà đây là canteen đó! Xin mời hai người tém tém lại một chút. Nghĩ đến hai đứa độc thân bọn tao với, không có người yêu đáng thương lắm biết không?”

“Câm miệng!”

Về mấy vấn đề kiểu này, Lâm Quả cùng Phương Trần vô cùng đồng lòng, hai luồng ánh mắt đủ để giết chết người đồng loạt bắn về phía Hồ Luân.

“Tém tém cái đầu mày, mày tưởng tao thích lắm sao? Vừa rồi là ai mời cái tên đáng ghét này ở lại ăn cơm? Không phải mày chứ ai? Hiện tại còn dám nói tao...Có muốn ăn đập không?” Vốn đang không có chỗ trút giận, bây giờ tìm được đối tượng, Lâm Quả lập tức trở thành một ngọn núi lửa, đem Hồ Luân thiêu rụi toàn bộ.

“Không cần đâu!” Vật hi sinh Hồ Luân dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn Bao Đại Đồng bình tĩnh bên cạnh: “Cứu tao với, Bao à, mày phải giúp tao!”

“Cái gì tao cũng không thấy, cái gì cũng không biết.” Bao Đại Đồng không chút nghĩa khí rũ bỏ trách nhiệm.

“Mày..... Mày..... Vậy coi như tao chưa nói gì.” Hồ Luân cúi đầu, múc cơm bỏ vào miệng: “Hai người tiếp tục thân thiết đi, coi như tao là người mù.”

“Thân thiết cái đầu mày!” Không thể nhịn được nữa, Lâm Quả tung một quả dấm, thật mạnh đập vào đỉnh đầu Hồ Luân: “Con mắt nào của mày thấy tao với người kia thân thiết? Đồ quạ đen!”

“Tao lại sai?”

Bao Đại Đồng đồng tình lắc lắc đầu, thằng nhóc Hồ Luân này thật sự quá là ngu ngốc, không biết tục ngữ có câu “Càng nói càng sai” sao? Không biết sau này nó có bị giết người diệt khẩu không nữa?

.....

Sắp tới giờ ký túc xá đóng cửa, Phương Trần tâm không cam tình không nguyện trở về phòng trọ của mình.

“Về rồi?” Đang xem sách, Lý Mặc buông sách trong tay, bộ dạng hóng hớt chuyện: “Tên gốc Quả Tử kia còn chưa chịu đỡ thính?”

“Đỡ thính cái gì?” Phương Trần cởi áo khoác, cốc vào đầu Lý Mặc, “Tao nói bao nhiêu lần rồi, tao với Quả Quả là thật lòng, là thật lòng đó!!!”

“Ma mới tin!” Lý Mặc trốn ra xa, vẻ mặt không cho là đúng: “Mỗi lần mày đi thả thính lần nào chả nói thế? Tao với mày ở chung đã 4 năm, còn có thể không biết mày sao?”

“Mày..... Đều tại lũ tui bây, luôn đi nói xấu tao, làm hại Quả Quả không tin tao.” Phương Trần tức giận leo lên trên giường cầm lấy một cái gối đầu, hướng phía Lý Mặc quăng qua, “Nếu mày dám nói xấu tao nữa, tao sẽ cắn chết mày!”

“Cho dù mày muốn giết người diệt khẩu tao cũng sẽ nói, mày đừng có đùa giỡn người ta nữa! Thằng nhóc kia tốt bụng, chất phác, ngây thơ đáng yêu biết bao. Mày làm vậy là tạo cho nó bóng ma tâm lý, cả đời sẽ không khỏi được.” Lý Mặc một bên trốn tránh, trên miệng vẫn nói không ngừng, “Đùa giỡn ít thôi, đừng lạm sâu quá.”

“Chơi cái đầu mày!” Ở chung với Lâm Quả lâu ngày, Phương Trần cũng dần bị nhiễm thói quen mắng người của cậu. Buông cái gối trong tay, đặt mông ngồi ở trên giường, Phương Trần giơ tay lên, làm cái động tác thể độc: “Mặc kệ mày có tin hay không, dù sao, tao với Quả Quả là thật lòng. 100% thật lòng luôn!”

Lý Mặc nhún vai, cho dù Phương Trần có nói gì thì vẫn cứ không tin.

Kỳ thật, anh cũng cảm thấy lạ. Nhắc tới Phương Trần, trong trường học có người nào không biết cậu ta chứ? Gia cảnh tốt không nói, là con nhà cán bộ cao cấp, là út trong nhà, phía trên còn có hai anh trai, hai chị gái. Đầu là những người có địa vị cao.

Hơn nữa, với điều kiện của Phương Trần thì không cần phải cực khổ như vậy. Khuôn mặt đẹp trai, cao 1m78, đi đến đâu là nữ sinh thét chói tai tới đó. Thành tích học tập thì lại càng không cần phải nói, Phương gia bọn họ có gen di truyền chỉ số thông minh cao, nếu không sao có thể nắm giữ nhiều chức vụ cao như vậy?

Đồng thời Phương Trần cũng có tiền sử không tốt đẹp gì, người khác không biết có lẽ còn bị cái bản mặt thiên thần kia lừa, nhưng mà anh—— Lý Mặc, từ ngày đầu tiên vào Đại học, đã cùng cái con sói đội lốt người kia ở chung 4 năm ... tận mắt chứng kiến cậu ta dễ dàng đem tình cảm của từng người si mê cậu ta đùa bỡn trong lòng bàn tay, mối tình đầu tươi đẹp của anh cũng bị hủy bởi tên ma vương này. Hiện tại cậu ta so với ác ma chỉ có hơn chứ không kém, đột nhiên một ngày cậu ta chạy tới nói với anh, cậu ta thích một em trai nam nhất, mà còn là thật lòng thật dạ thích? Chuyện này có là quỷ cũng không tin nổi, huống chi là anh, người hiểu rõ cậu ta như vậy?

Nhưng mà bình tĩnh mà xem xét lại, kỳ thật thì Lâm Quả là một học sinh rất xuất sắc, ngoại trừ tính tình cộc lốc, cậu ấy trên cơ bản cũng không có tật xấu gì. Đối với bạn bè thì tốt bụng, đối với giáo sư cũng luôn luôn tôn kính, đối với người cần giúp đỡ thì cũng luôn vui vẻ giúp người ta. Về mặt thành tích thì, đối với tiền đồ của bản thân cũng coi như có thể nắm chắc. Có lý tưởng, có ước mơ, cũng có khả năng thực hiện.

Nói thật đúng là không thể tin được một thanh niên tốt đầy hứa hẹn như vậy, mà lại bị hủy ở trong tay Phương Trần trong tay, Lý Mặc anh cũng cảm thấy đáng tiếc.

Cho nên, anh đối với hành vi vô nhân đạo của Phương Trần kiên quyết “SAY NO!” Lại còn mạo hiểm tính mạng bản thân làm mật thám tin tức cho Lâm Quả. Đến bây giờ Lâm Quả vẫn chưa rơi vào ma quỷ của Phương Trần, công lao lớn nhất là anh đó!

Ngay tại lúc Lý Mặc đang đắc ý đứng cười một mình, đèn bỗng nhiên tắt. Một bóng đen lù lù xuất hiện trước mặt anh.

“Muốn..... Muốn gì?” Mơ hồ nhìn thấy người kia đang cầm trong tay một vật giống như dây thừng, trong đầu Lý Mặc lập tức nghĩ tới: “Chẳng lẽ đây là giết người diệt khẩu trong truyền thuyết?”

“Mày khẩn trương làm gì? Làm chuyện xấu gì sao?” Phương Trần ném cái gì đó vào mặt Lý Mặc: “Đã nói bao nhiêu lần là đừng có đem dây nịch của mày bỏ ở trên giường của tao, nếu như bị Quả Quả của tao thấy được, hiểu lầm thì phải làm sao? Mày bị điếc hay là bị ngu hả?”

Lý Mặc lúc này mới yên lòng, trêu ghẹo nói: “Tao phát hiện mày ở cùng Lâm Quả lâu nay, phong cách mắng chửi người ta cũng bắt đầu giống nhau rồi đó! Có phải mày thường xuyên bị chửi như vậy đúng không?”

“Mày biết làm gì? Nhiều chuyện!” Trong bóng đêm Phương Trần cởi quần áo chui vào chăn, Lý Mặc nương theo ánh trăng chỉ nhìn thấy bóng lưng tuyết trắng cùng cái eo thon nhỏ, nhất thời cảm thấy trái tim đập nhanh vài nhịp. Ở chung phòng 4 năm, vốn nghĩ rằng bản thân đối với tên kia có tính đề kháng cao, nhưng mà hôm nay vô tình nhìn thấy cảnh này, vẫn khiến cho Lý Mặc muốn chảy máu mũi. Lý Mặc nhìn không được trong lòng thâm mắng: Phương Trần là đồ yêu tinh, thật là gợi cảm chết người, chỉ sợ mười tên Lâm Quả cũng không phải đối thủ của cậu ta! Không biết tên gốc Lâm Quả kia có thể chịu đựng được bao lâu?

3. Chương 3

Editor: QUINNA LAURENT

Sáng sớm, không khí tươi mát. Sân trường Đại học tràn ngập hơi thở thanh xuân.

Lâm Quả vừa chạy bộ về, đầu tiên là dùng nước lạnh tắm rửa một cái, đang chuẩn bị đem quần áo giặt sạch rồi phơi cho kịp nắng lên, Bao Đại Đồng đột nhiên hốt hải chạy vào, kéo tay Lâm Quả, không đầu không đuôi nói: “Mau, mau, mau tìm một chỗ trốn đi! Có chuyện lớn rồi!”

“Mày gặp quỷ hả? Mới sáng sớm mày phát điên cái gì?” Lâm Quả đẩy tay Bao Đại Đồng ra: “Trốn cái gì mà trốn? Tao có giết người hay phóng hỏa gì đâu?”

Bao Đại Đồng không ngừng dích lắc đầu, nuốt xuống một ngụm nước miếng, “Cái này nghiêm trọng hơn nhiều.....Anh trai và chị gái của Phương học trưởng đang đến đây.....”

“Anh trai và chị gái của Phương Trần đến thì liên quan gì tới tao?” Lâm Quả giơ lên nắm đấm: “Tao với tên kia không có quan hệ gì, mày mà nói lung tung là tao cho mày một đấm liền!”

“Không phải, không phải mà!” Bao Đại Đồng ở phía sau kiên quyết ôm chặt cánh tay Lâm Quả, “Mình mày nói không có quan hệ thì có ích gì? Người ta là muốn tới đây gặp mày đó? Mày không tin thì đi ra ngoài nhìn xem, chiếc thứ nhất là Mercedes-Benz, chiếc thứ hai là BMW, chiếc thứ ba thì cùi nhất A62.4, nhưng mà biển số xe của người ta là 00001 đó, đại ca, mày đừng nói với tao là mày không biết họ là ai!”

“Mày muốn tao nói bao nhiêu lần mày mới hiểu hả? Tao cùng Phương Trần chút quan hệ cũng không có! Đồ tai diết!” Lâm Quả nhéo lỗ tai của Bao Đại Đồng, hung hăng hét lên.

Ở cánh cửa phòng phía sau, đột nhiên xuất hiện bốn người!

“Chẳng lẽ là người kia?”

“Hình như tính cách rất xấu?”

“Tiểu Trần cũng có ngày chịu khổ rồi!”

“Em nói như vậy không sợ bị mẹ chửi cho tét đầu sao!”

“Mấy đứa toàn bộ câm miệng cho anh, thân là anh chị của Phương Trần, chúng ta đến đây là muốn làm cho bọn họ chia tay! Người tốt hay người xấu thì cũng mặc kệ.”

“Anh hai, anh đừng có như vậy, tiểu Trần cũng không còn nhỏ, nó có quyền tự do của nó! Hơn nữa, thấy thế nào cũng là Phương Trần nhà mình ức hiếp người ta.....”

“Anh ba nói rất đúng, nhóc này nhìn thế nào cũng không phải loại người sẽ đi hại người khác! Anh hai đừng có hung dữ với nó quá!”

“Em không đồng ý, thằng nhóc này chính là con ngựa hoang không được thuần hoá, Phương Trần không thể chiếm được thể thượng phong!”

“Nhưng mà, tiểu Trần nhà chúng ta bộ dạng xinh đẹp như vậy, dùng mỹ nhân kế không phải được rồi sao? Anh không tin thằng nhóc này không trúng kế!”

“Em cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.....”

“Phương Vi, Phương Lăng, Phương Địa ba đứa các em im miệng cho anh, anh là con cả của Phương gia, có quyền cùng nghĩa vụ duy trì mặt mũi cho Phương gia, Phương Trần lần này làm loạn tạo ra rắc rối, không cần biết là đơn giản hay không, anh nhất định phải mang nó về xử lý, chỉ một câu: Bọn họ phải chia tay!”

Lâm Quả nheo mắt, tránh đi một ít ánh mặt trời, thấy rõ ràng người đến là hai nam hai nữ, diện mạo đều thực xuất chúng, người cầm đầu là một người đàn ông uy nghiêm đang chau mày, xem ra là người quyết đoán, khuôn mặt giống Phương Trần đến 7-8 phần, giống nhất chắc là đôi môi bạc tình lạnh lùng. Người đàn ông thứ hai đeo một cặp kính mắt bằng bạc, là người có khuôn mặt giống Phương Trần nhất trong 4 người, nhưng mà anh ta tuy rằng thoát nhìn rất ôn hoà, lại khiến cho người khác cảm thấy đây quả thực là một con hồ ly chính hiệu. Phía sau họ là hai người con gái gợi cảm, mặc dù có thân hình ma quỷ cùng nụ

cười thiên thần, nhưng mà vừa thấy đến đôi mắt cùng với của Phương Trần giống nhau như đúc, khiến cho Lâm Quả thật muốn khóc.

“Quả Tử, mày tự giải quyết nha!” Trong 36 kế, chạy là thượng sách. Bao Đại Đồng đương nhiên không ngu mà ở lại lãnh đạn chung, nhanh như chớp chạy đi không thấy bóng dáng.

“Cậu là Lâm Quả?” Người đàn ông uy nghiêm lên tiếng, hoàn toàn không để ý Lâm Quả trả lời, tiếp tục nói: “Tôi là anh hai của Phương Trần, Phương Thiên. Tôi hôm nay tới tìm cậu là muốn cậu chia tay với Phương Trần!”

“Tôi không muốn biết các người là Phương Thiên Phương Địa cái gì, tôi...”

“Cậu gọi tôi hả?” Tên hồ ly mang mắt kính vẫn luôn tươi cười này giờ bỗng vươn tay ra: “Xin chào, tôi là anh ba của Phương Trần!”

“Hai người.....” Thành ngữ nói rằng “Không đánh kẻ tươi cười”, Phương Địa vẻ mặt tràn đầy ý cười, làm hại Lâm Quả đành phải nuốt xuống câu chửi trong miệng, không kiên nhẫn vươn tay: “Tôi là Lâm Quả.”

“Tôi biết cậu, mỗi lần Phương Trần về nhà đều nhắc tới cậu! Nói cậu lúc đại diện các tân sinh viên lên phát biểu, đã nói rằng cậu muốn sử dụng những kiến thức học được đi xây dựng Tổ quốc có phải không? Hiện tại thanh niên mà có lý tưởng như vậy là không có nhiều đâu!”

“Nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì? Anh hai kêu mày tới là làm cho bọn họ chia tay!” Phương Thiên hung dữ trừng mắt nhìn Phương Địa, quay đầu nhìn Lâm Quả nói: “Nói ngắn gọn thôi, cậu có điều kiện gì mới chịu bằng lòng chia tay? Phương gia nhất định sẽ hết sức thỏa mãn cậu.”

“Điều kiện cái beep anh!” Người ta nói nghe con không sợ hổ, Lâm Quả bất chấp người đối diện là ai, cậu chỉ cảm thấy hiện tại bản thân rất muốn chửi thề: “Tôi cùng với Phương Trần có cái gì? Là anh ta mỗi ngày chạy tới đây làm phiền tôi, tôi xin các người, làm ơn đem anh ta mang về nhà, hay mang đi đâu cũng được, chỉ cần tránh xa tôi ra là được.”

“Hừ! Mất cậu bị mù hay sao? Tiểu Trần nhà chúng tôi có điểm nào không xứng với cậu? Mà cậu né nó như né dịch bệnh chứ!” Vẫn đứng ở một bên hai chị em Phương Vi cùng Phương Lăng thật sự không thể nhịn được nữa, cư nhiên có người dám khinh thường người Phương gia bọn họ, thật sự là không biết trời cao đất dày là gì: “Tiểu Trần nhà chúng tôi bộ dạng xinh đẹp, đầu óc lại thông minh, vóc người cũng đẹp, làn da bóng loáng mịn màng khiến cho chúng tôi làm chị gái cũng phải ghen tị không thôi, vậy mà cậu dám ghét bỏ nó, cậu là heo sao?”

“Có phải cậu bị liệt dương không?”

“Hay là cậu không phải người?”

“Cậu không có trái tim sao?”

“Cậu có biết trên thế giới này còn có cái gọi là chính nghĩa.....”

Một câu tiếp một câu chửi mắng, thậm chí muốn đem toàn bộ từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài của Lâm Quả mắng hết, nhưng mà đối phương là nữ, cậu không thể tùy tiện xúc phạm họ, nhưng hai nữ nhân này mà không giáo huấn họ, tương lai không biết họ còn gây hại cho nhân gian bao nhiêu!

“Toàn bộ câm miệng! Tôi không cần biết tiểu Trần nhà các người xinh đẹp bao nhiêu, thông minh bao nhiêu, đáng người đẹp bao nhiêu, làn da mịn màng bao nhiêu? Ông đây không thích anh ta! Các người có ý kiến gì? Hai mụ la sát các người, cẩn thận sẽ ế suốt đời đó!”

“Cậu.....”

“Cậu..... Cậu.....”

Điều cấm kị của phụ nữ bị Lâm Quả một phen nói hết ra, khiến cho Phương Vi cùng Phương Lăng xém tí nữa đau tim mà chết.

“Ý của cậu là sẽ chia tay Phương Trần đúng không?” Phương Thiên rên sất khi còn nóng, tiếp tục đề tài lúc đầu: “Vậy sau khi tốt nghiệp, nếu có vấn đề gì, cứ việc tới tìm tôi. Đây là danh thiếp!”

“Danh thiếp cái khỉ mốc!” Lâm Quả tùy tay tiếp nhận danh thiếp của Phương Thiên đưa cho, tiện tay xé nát, “Tôi đã nói rồi, tôi cùng Phương Trần không có gì! Không có gì chính là không có gì! IQ của mấy người bằng 0 hử!”

“Ông đây phải đi học, các người đi đâu thì đi!”

Im lặng! Giống như sự im lặng của chết chóc!

Một trận gió thổi qua, nhẹ nhàng cuộn cuộn những mảnh danh thiếp bị xé bay lên cao, càng bay càng cao, rốt cục bay qua đỉnh đầu của bốn người đã bị hoá đá, hô hấp từng chút tan ra!

4. Chương 4

Editor: QUINNA LAURENT

Tục ngữ nói rất đúng: “Phúc vô song chí, họa vô đơn chí!”

Ngay khi 4 anh em Phương gia đồng loạt hoá đá, Phương Trần cười hì hì tung tăng chạy tới phòng của Lâm Quả, hay nói cách khác, cuộc chạm trán giữa các anh em nhà họ Phương lần này là không thể tránh được.

“Anh hai, anh ba, chị tư, chị năm, sao mọi người lại tới đây?” Phương Trần vừa bước vào phòng liền nhìn thấy 4 gương mặt trắng bệch.

“Anh..... Chúng anh đến.....” Phương Thiên ngẩng đầu giả vờ chỉ trở lung tung, cuối cùng chỉ vào Phương Địa, “A Địa, chúng ta tới đây làm gì?”

“A, chúng..... chúng ta đến.....” Phương Địa đẩy đẩy kính mắt, trong đầu cấp tốc suy nghĩ lý do, Phương Trần vốn không phải đứa ngốc, ở trong Phương gia còn được gọi là tiểu ác ma, cho nên thay vì nói dối, Phương Địa quyết định nói thật, thành khẩn nhận lỗi: “Anh ba không lừa mà, tụi anh tới là vì muốn tìm Lâm Quả.”

“Tìm Quả Quả làm gì?” Phương Trần nheo mắt, ánh mắt chuyển từ trên người Phương Thiên đến trên người Phương Địa, cuối cùng dừng lại trên người của Phương Vi cùng Phương Lăng, sau đó nhẹ nhàng, dịu dàng từng chút dụ dỗ nói: “Chị tư, chị năm, hai người hiểu rõ em nhất mà. Nào! Nói cho em biết, tại sao mọi người muốn tìm Quả Quả? Chị tư, chị năm, nói đi mà!”

“Chị không nói, đánh chết chị cũng không nói!” Phương Lăng Phương Vi hai tay gắt gao che môi, liều mạng lắc đầu. Nếu như bị Phương Trần biết được bọn họ tới là muốn bức Lâm Quả phải chia tay với nó, hậu quả là không thể tưởng tượng được.

“Hai chị không muốn nói phải không? Hai chị không còn thương em nữa có phải không?” Phương Trần cuối đầu thở dài, vẻ mặt bi thương, “Thật là đáng tiếc, em còn mấy tấm hình chụp hai lúc lúc chưa có giảm béo, đặt ở đâu thì em quên rồi? Nếu lỡ bị người ta lấy cắp, sau đó in ra mấy trăm tấm khác, rồi rải rác ở khắp nơi, hoặc là đăng trên internet, không biết đến lúc đó mấy người đàn ông đang theo đuổi hai chị sẽ nghĩ gì?”

“Tiểu Trần, sao em cứ luôn đi hỏi hai chị chứ? Sao em không đi hỏi anh hai anh ba bọn họ kia?” Phương Lăng đá câu chuyện sang người khác: “Cho dù muốn định tội, chị cũng chỉ là tòng phạm, chủ mưu là anh hai, người hiền kẻ là anh ba, chị và chị tư là vô tội! Không tin em cứ hỏi họ đi.”

“Chủ mưu? Tòng phạm? Hiền kẻ?” Phương Trần gật gật đầu, quay đầu nhìn Phương Thiên cùng Phương Địa, nụ cười càng thêm sáng lạn, thanh âm càng dịu dàng: “Anh hai, anh ba, nghe chị năm nói, hai người đến đây có chuyện muốn làm? Đúng hay không? Em biết anh hai, anh ba cũng hiểu rõ em, nhất định sẽ nói cho em biết có phải hay không? Tại sao mọi người muốn tìm Quả Quả? Nói cho em biết đi?”

“Nói cái gì mà nói?” Phương Thiên sắp tức chết rồi, vừa rồi bị Lâm Quả mắng chửi một trận, từ lúc chào đời tới nay còn chưa có ai dám mắng anh như vậy, quả thực là sự sỉ nhục, muốn anh tường thuật lại chuyện vừa rồi cho Phương Trần nghe, đánh chết anh cũng không làm, vì thế anh cắn răng, quyết tâm nói: “Anh

hai cái gì cũng sẽ không nói cho mày, mấy tấm ảnh chụp mày lúc ở trần anh còn giữ nè, mày nghĩ là dùng hình chụp có thể uy hiếp được anh mày sao? Anh mày không giống hai chị của mày hèn nhát như vậy!”

“À ra vậy! Anh hai thật đúng là nam tử hán.” Phương Trần gật gù đầu, dùng vẻ mặt ô cùng sùng bái nói: “Từ nhỏ anh hai đã là thần tượng trong lòng em, em nào dám uy hiếp anh hai? Chỉ là, trong một lần em ở nhà tổng vệ sinh, ở trong thùng rác nhặt được một bức thư tình rất là sến súa, nhất thời tò mò, em liền giữ lại, em còn nhớ rõ trong đó có một câu viết như vậy: ‘Tôi không sợ một mai trên bầu trời không còn mặt trời, tôi chỉ sợ không có cậu ở bên tôi, tôi cũng không sợ một mai ánh trăng không còn trên mặt biển, tôi chỉ sợ cậu không còn ở bên tôi, cậu là mặt trời trong lòng tôi, là ánh trăng trong cuộc đời tôi.....’ mặt sau còn có cái gì nhỉ? Hình như còn dư đội hơn nữa, sao em lại không nhớ ta? Đừng lo, để em trở về đem lá thư này ra đọc từng chữ cho anh hai nghe nha?”

Phương Trần nói một hơi thật dài, càng nói gương mặt Phương Thiên càng khó coi, khóc cũng không phải cười cũng không được tức giận cũng không thể đỏ mặt cũng không xong, anh vươn ngón tay run rung chỉ vào Phương Trần một câu cũng nói không được: “Mày..... Mày.....”

“Anh hai, anh bắt nạt với em? Tại sao em thấy ánh mắt anh nhìn em hung ác như vậy nhỉ? ” Phương Trần vẻ mặt vô tội: “Anh như vậy làm em sợ, em đột nhiên nhớ nội dung mặt sau bức thư là gì rồi, để em đọc cho anh nghe nha?”

“Không, không cần.” Phương Thiên nghiêng răng nghiêng lợi thả tay xuống, vẻ mặt cương cứng, móc trong túi ra tờ chi phiếu: “Anh hai... anh hai thấy lúc này em không có nhiều tiền tiêu vặt. Ở đây có tờ chi phiếu trống, em cầm lấy, muốn ghi bao nhiêu tiền cũng được, được không?”

“Cám ơn anh hai.” Phương Trần không chút do dự tiếp nhận chi phiếu: “Nhưng mà, anh vẫn không muốn nói cho em biết anh tìm Quả Quả có chuyện gì sao?”

“Mày đi hỏi A Địa đi!” Phương Thiên oán hận trừng mắt nhìn Phương Địa, đều là do nó mưu ma chước quỷ, nói cái gì chỉ cần lặng lẽ tiến hành, nhẹ nhàng đàm phán! Nhất định sẽ không kinh động Phương Trần, sau đó xuất ra thủ đoạn độc nhất của Phương gia, là có thể giải quyết êm đẹp Lâm Quả. Sự thật thì sao, toàn là nói hươu nói vượn. Không những không trộm được gà mà còn mất thêm nắm thóc, bị Lâm Quả mắng chửi một trận không tính, còn bị Phương Trần xử đẹp.

“Tiểu Trần, cái kia.....” Tuy rằng bình thường Phương Địa cũng là một người mềm miệng khéo léo, nhưng lần này thật không thể nói câu nào: “Tụi anh tìm Lâm Quả..... Là cái kia..... à.....”

“Nếu anh hai cứ do dự như vậy.” Phương Trần vỗ vỗ bờ vai của Phương Địa, vẻ mặt huynh đệ tình thâm: “Vẫn là trong lần tổng vệ sinh lần đó, em còn tìm thấy trong thùng rác một vật gì đó, hình như là bản kiểm điểm của học sinh tiểu học, nội dung là gì nhỉ? Ừm.....” Phương Trần nghiêng đầu, vẻ mặt hoang mang: “Sao mà trí nhớ của em càng ngày càng kém vậy nhỉ? Anh ba nhớ giúp em đi?”

“Tiểu Trần, bọn anh tới là vì muốn bức Lâm Quả chia tay với em!” Tình thế cấp bách, Phương Địa không còn lựa chọn nào ngoài việc nói sự thật: “Chỉ là, chưa kịp làm gì đã bị Lâm Quả của em mắng cho một trận rồi cậu ta xách cặp đi học rồi.”

“Mọi người ức hiếp Quả Quả?” Phương Trần nhướn mi, bộ mặt hoà nhã lúc này mất sạch, trên người toát ra luồng khí âm u: “Mọi người dám ăn hiếp Quả Quả của em, mọi người thật to gan!”

“Ai ăn hiếp cậu ta?” Không thể nhịn được nữa Phương Vi mặt đỏ lên: “Lâm Quả của em căn bản là một con rồng phun lửa, nó dám mắng chị với chị tư là ‘mụ la sát’! Chị lớn tới chừng này, lần đầu có người dám mắng chị như vậy! Còn dám mắng là ‘mụ la sát’! Còn nguyên rửa tụi chị là ‘ế suốt đời’ nữa! Tiểu Trần, em là em của chị, sao có thể để cho người khác mắng chị mình như thế chứ? Huống chi, tụi chị cũng vì muốn tốt cho em thôi mà!”

“Em mặc kệ” Phương Trần liếc Phương Vi một cái, “Ai cho mọi người tới tìm cậu ấy, em nhớ đã nói rõ với mọi người rồi, tính cách Quả Quả bộc trực, mọi người kho không tìm cậu ấy gây phiền phức, bị mắng cũng đáng đời!”

“Cậu ta còn dám mắng anh hai là đầu óc như heo IQ bằng 0!” Phương Lăng chỉ chỉ Phương Thiên, “Anh hai từ nhỏ tới lớn có ai dám nói anh ấy như thế? Cái con rồng phun lửa kia quả thật không dễ chọc, em

muốn tìm người chơi cũng nên tìm ai đó tính tình tốt một chút! Tại sao cứ phải là cậu ta? Tính cách tệ hại, không thể nào ưa nổi. Em muốn chơi trò tình yêu đồng tính, chị tư không cấm em, nhưng cũng phải biết chọn người, Lâm Quả không phải đối tượng em nên dây dưa, cậu ta là con ngựa hoang, em cứ cố chấp sẽ có ngày em bị thương!”

“Chơi cái gì mà chơi?” Phương Trần tức giận quay đầu: “Em đối với Quả Quả là thật lòng! Mọi người nghe không hiểu sao? Em không hề đùa giỡn với cậu ấy, mọi người đừng làm phiền em! Em nói cho mọi người biết, đời này em nhất định chỉ yêu Quả Quả, nếu lần sau mọi người còn dám đến gây chuyện với Quả Quả, em nhất định sẽ xử đẹp từng người! Thư tình, giấy kiểm điểm, còn có ảnh chụp, em nhất định sẽ phát tán ra hết, không tin cứ chờ coi.”

Nói xong Phương Trần hướng phía phòng học của Lâm Quả chạy đi: “Quả Quả, em cần phải kiên định nha, không thể bị bọn họ ức hiếp, chúng ta nhất định phải cùng một chỗ, tôi sẽ bảo vệ em. Chúng ta không thể chia tay đâu!”

Lại là một trận gió thổi qua, không khí tiếp tục yên lặng.

“Thật..... Thật.....Thật lòng hả?”

“Tiểu Trần vậy mà nói nó thật lòng thích người ta?”

“Nhưng mà anh ba à, cái bản kiểm điểm của anh trong tay tiểu Trần rốt cục là có nội dung gì vậy?”

“Đúng rồi, em cũng tò mò lắm, cái bức thư tình sến rện kia của anh hai, rốt cuộc là người ta viết đưa cho anh, hay là anh viết cho người ta vậy?”

“Bộp!”

“Bộp!”

“A ~”

“A ~”

Hai tiếng đánh vang lên, tiếp sau là hai tiếng kêu thảm thiết, vườn trường lại tiếp tục khôi phục dáng vẻ hài hoà trước đó.

5. Chương 5

Editor: QUINNA LAURENT

Lâm Quả ngồi ở trong phòng học, cái mặt xệ xuống, dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết hiện tại tâm tình của cậu ta không tốt. Lại càng đừng nói đến trên người cậu ta, thật rõ ràng phát ra tín hiệu ‘Chó dữ, cấm lại gần’, thế cho nên cách Lâm Quả trong phạm vi ba thước không thấy dấu chân, tất cả mọi người cố gắng cách cậu ta càng xa càng tốt, tận lực bảo toàn tính mạng.

Thậm chí ngay cả giáo sư cũng muốn né cậu ta ra, cố ý không gọi tên cậu ta lên bảng.

Bao Đại Đồng nhẹ nhàng đẩy cánh tay Hồ Luân, thấp giọng tám chuyện: “Biết gì không? Anh trai và chị gái của Phương học trưởng sáng nay vừa tìm Quả Tử đó!”

“Thật hả?” Hồ Luân ngẩng đầu, len lén liếc nhìn Lâm Quả một cái, nói: “Chắc là không quá căng thẳng chứ ha? Nhìn mặt Quả Tử khó chịu như vậy, đừng nói là bị ức hiếp nha?”

“Ngày đầu tiên mày quen nó sao? Tính tình của nó.....” Bao Đại Đồng ngẩng đầu nhìn giáo sư, xác định không bị chú ý lại tiếp tục nói: “Cho dù là người hay ma thì chỉ cần chọc tới nó, thì xác định sẽ bị chửi banh xác, nghĩ sao mà nó bị người ta ức hiếp?”

“Vậy sao cái mặt nó còn khó chịu như vậy?” Hồ Luân lại len lén liếc nhìn Lâm Quả một cái: “Giống như ai lấy hết tiền của nó vậy.”

“Vậy cũng hỏi? Chắc chắn là do người ta kiên quyết nói nó và Phương học trưởng là một đôi, nó không thích đó!” Bao Đại Đồng đoán trước nói: “Mày cũng không phải không biết, thằng Quả Tử nó sẽ diện mà.”

Hồ Luân gật gật đầu, “Có lý. Nhưng mà nói gì thì nói, Phương học trưởng lớn lên thật sự rất xinh đẹp đó.” Nói xong, nhin không được “Hắc hắc” cười: “Lần trước tao mời anh ấy ở lại ăn cơm, anh ấy mỉm cười với tao, lúc đó nha, hồn của tao liền bị mất một nửa, nếu như anh ấy đối đối tượng chuyển sang theo đuổi tao, tao thật sự là có chết cũng đồng ý!”

“Nằm mơ!” Bao Đại Đồng không nể tình liếc mắt khinh bỉ Hồ Luân: “Mày có bạn gái rồi mà? Trong đầu còn nghĩ tới mấy thứ bấy bạ. Cũng không chịu nghĩ lại, Phương Trần là ai? Anh ta sao có thể thích mày? Tuy rằng Quả Tử bộ dáng cũng đẹp trai, các phương diện khác cũng đều tính không tồi, nhưng tao thấy Phương Trần chỉ muốn đùa vui với nó tí thôi. Còn mày? Hừ, rơi vào tay anh ta, tao sợ mày ngay cả chết như thế nào cũng không biết, cho nên ít ảo tưởng đi.”

“Ước mơ thôi không được sao?” Hồ Luân không cam lòng cãi lại: “Cũng không có phạm pháp. Mày cũng biết mà, đám con trai tụi mình ở sau lưng Phương Trần gọi anh ta là gì? Gọi anh ta là ‘yêu tinh’, mày nghĩ chỉ có mình tao ảo tưởng anh ta thôi chắc? Mày thử đi hỏi xem, chỉ trong cái lớp này thôi, mười ngón tay cũng không đủ đếm.”

“Chiếm đoạt Phương Trần? Hừ!” Bao Đại Đồng lạnh lùng cười: “Theo nguồn tin tức tin cậy, Phương Trần là Karatedo ba đẳng, mày không sợ chết thì cứ nhào vô đi!”

“Vậy mà mày cũng biết sao?” Hồ Luân ngoài miệng tuy rằng oán giận, nhưng trong lòng thì thực cảm kích Bao Đại Đồng nói cho mình biết thông tin quan trọng để dừng lại đúng lúc.

Đến đây, hai người không nói gì nữa, đang chuẩn bị chuyên tâm tiếp tục nghe giảng bài, đột nhiên phát hiện phía bên ngoài cửa sổ có tiếng động. Nhân vật chính trong cuộc nói chuyện vừa rồi của họ, xuất hiện ngay tại cửa lớp học như một vị thần.

“Vợ yêu của Lâm Quả đến kìa!”

“Mới sáng sớm đã tới tìm, thật là tình cảm sâu nặng nha!”

Trong khoảng thời gian ngắn, phòng học lập tức sôi trào lên.

Giáo sư đang giảng bài say sưa, đột nhiên phát hiện các sinh viên mất tập trung, quay đầu thì lập tức thấy Phương Trần đẩy cửa đi vào, không chút ngượng ngùng ngồi xuống cạnh Lâm Quả.

“Nam sinh viên này, cậu.....”

“Em tới nghe bài giảng của thầy, thầy không muốn sao?” Phương Trần nhìn vị giáo sư đã hơn 50, ngọt ngào cười: “Em tên là Phương Trần.”

“Phải không? Vậy em ngồi xuống nghe bài đi!”

“Da mặt anh dày thật đó, thật sự là phiền chết người ta. Bộ anh không có lớp học sao?” Lâm Quả không kiên nhẫn quay đầu.

“Tôi học năm tư rồi, chỉ còn vài môn nhỏ, căn bản cũng không có gì quan trọng.” Phương Trần nghiêng đầu, ánh mắt giống như miếng cao su dán dính lên người Lâm Quả: “Tôi chỉ là muốn đến nhìn bộ dáng Quả Quả lúc trong lớp học thôi, quả nhiên là đúng như suy nghĩ của tôi, vô cùng chuyên tâm, vô cùng ngẫu nhiên.”

“Ngẫu cái đầu anh, đừng nói chuyện với tôi, tôi phải viết bài.” Lâm Quả nhìn bằng đen không chớp mắt: “Anh dám ở trong này mà làm mấy chuyện ghê tởm, tôi sẽ đem anh quăng qua cửa sổ.”

Phương Trần nheo lại ánh mắt, xấp lại gần người Lâm Quả: “Hành động gì mới là ghê tởm? Em không nói rõ ràng, tôi cũng không biết đâu?”

“Tôi tự hỏi có phải da mặt anh dày như cái cuốn từ điển không? Sao có thể mặt dày như thế chứ!” Bởi vì còn trong lớp học, Lâm Quả chỉ có thể hạ giọng, oán hận nói.

“Tôi thật sự không biết mà!” Phương Trần nhấc tay, nghiêng người che khát tầm nhìn, kéo tay Lâm Quả đặt trên đùi mình.

“Anh!” Lâm Quả kinh hoảng bật dậy.

Vừa vặn giáo sư đang muốn gọi người lên bảng trình bày bài tập, nhìn thấy Lâm Quả đứng lên, liền chỉ vào cậu nói: “Bạn sinh viên này tự xưng phong, chúng ta liền mời cậu ấy lên bảng!”

“Đồ tai họa!” Lâm Quả nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu, tâm không cam lòng tình không nguyện bước lên bảng.

Phương Trần cắn môi dưới nhìn thấy bóng lưng Lâm Quả, “Ha ha” cười trộm: “Ngay cả bóng lưng cũng đẹp trai như vậy, Quả Quả nhà mình đúng là số 1.”

“Mày nghĩ tại sao hồi nãy Quả Tử lại đứng lên vậy?” Hồ Luân một bên nhìn lên cái vẻ mặt cười tủm tỉm của Phương Trần, một bên nhẹ giọng cùng Bao Đại Đồng bàn tán: “Chẳng lẽ nó muốn lên bảng thật sao?”

“Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nghe, phi lễ chó nghĩ, phi lễ chó hỏi!” Bao Đại Đồng nhìn chằm chằm bảng đen.

“Hừ, không nói thì sao.” Hồ Luân không cho là đúng lắc lắc đầu, “Lúc nào cũng bày đặt làm như thông thái lắm. Lần trước cũng vậy, tao với mày chơi cá cược, mày cũng thần thần bí bí lấy bản tam quốc ra, cũng không nói cho tao biết có ý tứ gì.”

“Còn có thể có ý tứ gì?” Bao Đại Đồng lắc lắc đầu: “Có chơi có chịu thôi! Mày vậy mà cũng không hiểu?”

“Mày không nói tao làm sao biết?”

Trong lúc đó, Lâm Quả đã viết xong bài tập, trở lại chỗ ngồi. Phương Trần giơ ngón tay cái lên nói: “Quả Quả thật giỏi!”

“Giỏi cái đầu anh!” Lâm Quả tức giận trợn trắng mắt: “Mỗi lần gặp anh tôi đều gặp phiền toái, có phải kiếp trước tôi nợ anh, nên kiếp này anh tới đòi phải không?”

“Làm gì có?” Phương Trần dùng ngón út nhẹ nhàng vẽ vẽ lên bàn tay Lâm Quả, vẻ mặt khiêu gợi nói: “Vừa rồi tôi còn vì em mà mắng anh hai, anh ba, chị tư, chị năm của tôi đó! Tôi đối với Quả Quả là tuyệt đối thật lòng, cho dù có phát sinh chuyện gì, tôi nhất định sẽ bảo vệ Quả Quả, sẽ không để cho em bị thương tổn.”

“Bảo vệ cái đầu anh, nói bao nhiêu lần, không kêu tôi là Quả Quả, đúng là hết thuốc chữa!” Lâm Quả khinh thường nhìn dáng người thon dài tinh tế của Phương Trần, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh: “Anh như vậy mà đòi bảo vệ tôi? Đuôi anh chưa bằng bắp tay người ta. Gió thổi không bị bay mất là may rồi.”

Phương Trần cũng không tức giận, phạm vi đụng chạm của ngón tay càng ngày càng nhiều, năm ngón tay đã muốn bám hết lên mu bàn tay của Lâm Quả, thối khí nhẹ giọng nói, “Vậy thì Quả Quả bảo hộ tôi, được không?”

“Được cái đầu anh, anh mà cần người bảo vệ sao?” Lâm Quả rốt cục phát hiện ma quỷ của Phương Trần đang sàm sỡ bàn tay của mình, không lưu tình chút nào rút tay ra, “Anh coi bộ dạng thiếu thốn của anh đi, tôi thấy anh đi sàm sỡ người ta còn không kịp, làm sao còn cần người ta bảo vệ?”

“Quả Quả, sao em cứ nói tôi xấu xa như thế chứ!” Phương Trần nhướng lông mi: “Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, người ta vẫn còn là xử nam, tôi vẫn còn trinh đó! Sao em có thể nói tôi như thế? Trên thế giới này, người tôi muốn chạm vào nhất chỉ có Quả Quả thôi, những người khác có muốn cũng không được đâu, em rốt cuộc có hiểu hay không?”

“Ha ha! Nói nghe như đó là vinh hạnh của tôi vậy.” Lâm Quả nhún vai, “Đáng tiếc tôi không có hứng thú, anh thích làm gì tùy anh, chỉ cần anh cách xa tôi ra là được.”

“Quả Quả, tôi yêu em như vậy, sao emỡ tàn nhẫn với tôi?” Phương Trần thở phì phì cắn chặt răng, “Được rồi, lời này là em nói đó! Tôi sẽ đi tìm 18 người nam nhân cho em xem xem, em chờ bị cảm sùng đi, cũng chờ hồi hận đi.”

“Cắm sừng cái gì? Anh là gì chứ? Tôi vì cái gì phải hối hận?” Lâm Quả mạnh miệng, đến chết vẫn cứng đầu.

“Quả Quả, tuy rằng em đối với tôi vô tình vô nghĩa, nhưng vẫn là người tôi yêu nhất. Tôi sẽ cho em cơ hội, buổi tối ngày mai, tôi ở phòng ngủ chờ em, nếu em không đến, tôi cam đoan sẽ cho em đội cái sừng to như cái cột nhà.” Nói xong, Phương Trần đứng lên, vứt cho Lâm Quả một cái hôn gió, cũng không quay đầu lại mà rời khỏi phòng học.

“Mẹ nó, cái quỷ gì vậy? Ông đây cần anh cho cơ hội chắc?” Phương Trần trước khi đi làm một cái hành động kinh thiên động địa như vậy, khiến cho toàn bộ người trong lớp học ngây ngốc, Lâm Quả tức giận đến muốn giết người: “Ông đây không cần, anh cho rằng anh là ai?”

6. Chương 6

Editor: QUINNA LAURENT

Đang ăn cơm trưa, Hồ Luân nhin không được trộm nhìn Lâm Quả, bị cậu ta trừng một phát liền sụp mắt xuống, cái gì cũng không dám nói. Tối lúc ăn cơm chiều, Hồ Luân lại nhin không được trộm nhìn Lâm Quả, lần này Lâm Quả không có trừng lại, cho nên cậu đánh bạo hỏi: “Buổi sáng đi học, sao mày lại đứng lên vậy? Tao rất là tò mò!”

“Tò mò cái đầu mày!” Lâm Quả tung một quả đấm, ngay giữa đỉnh đầu của Hồ Luân: “Tao dám cam đoan, nếu mày dám hỏi lại vấn đề này, tao nhất định sẽ đánh cho mày cả đời không thể nuốt cơm nổi.”

“Tao biết rồi. Chỉ là tò mò thôi!” Hồ Luân xoa đầu, gương mặt nhăn nhó: “Mày bạo lực như vậy, hèn chi hồi sáng Phương học trưởng bị mày chọc tức phải rời đi. Mày mà cứ như vậy, coi chừng sau này anh ấy không để ý tới mày.....”

“Mày còn dám nói! Mày nói nhiều quá làm gì?” Lâm Quả cúi đầu ăn một muỗng cơm bự, vừa nhai vừa mắng: “Cái tai họa kia không để ý tới tao là tốt nhất, tao ước còn không được mà! Anh ta chỉ muốn chơi đùa với tao thôi, nếu tao tin anh ta thì đúng là đồ ngốc.”

“Vậy cuối cùng là mày ngại anh ta phiền, hay là mày ghét anh ta chỉ chơi đùa với mày, sao không nói thẳng?” Hồ Luân vuốt đầu, đột nhiên hỏi ra một câu chọc thẳng vào vấn đề.

“Đương..... Đương nhiên là ngại anh ta phiền rồi! Mày hỏi nhiều quá, câm miệng lại đi!” Lâm Quả tiếp tục cúi đầu ăn cơm, không để ý đến Hồ Luân nữa.

“Tin nóng hổi, tin nóng hổi! Tin mới ra lò đây!”

Cửa phòng ngủ bị một người đá một phát mở tung ra, Bao Đại Đồng phóng như bay vào, bắt lấy cánh tay Lâm Quả, kích động hét lớn: “Mày xong rồi, mày xong rồi! Mày thật sự xong rồi!”

“Xong cái đầu mày!” Lâm Quả không chút do dự giơ nắm đấm hung hăng cho Bao Đại Đồng một cái cốc: “Lần nào mày tới cũng toàn chuyện tào lao!”

“Mày nghĩ tao rảnh rồi lắm chắc?” Bao Đại Đồng ôm đầu, vẻ mặt nhăn nhó: “Tao cực khổ lắm mới nhờ được đám bạn dò hỏi tin tức tin tức cho mày. Mày còn đánh tao? Mày đừng có chủ quan, chờ tao nói tin này xong, mày muốn cười cũng không được đâu.”

“Có chuyện thì nói! Áp a ập úng, hay mày muốn bị đánh tiếp...” Lâm Quả nheo mắt, cực kỳ hung ác.

“Nói thì nói, vợ yêu của mày sắp đi ngoại tình rồi.” Bao Đại Đồng nói xong tin tức, quan sát phản ứng của Lâm Quả, sợ cậu ta giận quá hoá điên, đánh người lung tung.

“Ai là vợ của tao? Mày thiếu đòn lắm phải không?” Lâm Quả đứng lên: “Hồ không phát uy, mày nghĩ tao là mèo bệnh hả?”

“Quả Tử, mày đừng có nóng giận, Phương học trưởng ở bên kia mở hội chơi mặt trượt thoát y đó, mày mà còn không mau qua kia ngăn lại, thì hối hận không kịp đâu? Mày cứ ở nơi này hung dữ với tao? Có ích lợi gì?” Bao Đại Đồng một bên chạy trốn cú đấm của Lâm Quả một bên lải nhải không ngừng.

“Cái gì thoát y mặt trượt?” Hồ Luân giữ chặt Bao Đại Đồng, về mặt đích kích động: “Cái gì thoát y mặt trượt, Bao Bao mày nói rõ một chút coi!”

Vừa đứng lại, lập tức bị Lâm Quả tóm lấy, vóc dáng Lâm Quả cao hơn Bao Đại Đồng khá nhiều, sức lực cũng lớn hơn rất nhiều, vừa rồi bởi vì không gian phòng ngủ quá nhỏ, nhất thời không thể bắt được Bao Đại Đồng, bây giờ Bao Đại Đồng đã bị bắt, xem cậu ta còn dám trốn hướng nào?

“Mày nói rõ ràng coi? Đây là cái tin tức chó má gì? ”

“Mày biết tao là mật thám mà, làm sao thu được tin tức, mày đừng có hỏi, tao sẽ không bán đứng đồng bọn! Tóm lại, tin tức này là thật 100%, 1000%, vô cùng chính xác.” Bao Đại Đồng thừa dịp Lâm Quả sững sờ, nhẹ nhàng thoát khỏi vòng vây: “Tao nói mày nè, mày với Phương học trưởng rất cục nói cái gì? Anh ta hiện tại khắp nơi tìm người chơi trò mặt trượt ai thua cởi đồ, bây giờ đã có một đám người ghi danh, chờ chọn ra ba người giỏi nhất, chuẩn bị ngày mai đến phòng của Phương học trưởng cùng chơi mặt trượt, mày cũng biết mà, vợ của mày.....” Thấy ánh mắt hung tợn của Lâm Quả, Bao Đại Đồng nuốt nước miếng, vội vàng sửa miệng: “Tao là nói Phương học trưởng, người để ý tới anh ấy không phải rất nhiều sao? Một đám người ở trong phòng chơi trò thoát y, không có chuyện mới là lạ. Kì này mày bị cấm sừng là chuyện có thể xác định được. Cho dù không có chuyện gì? Nhưng anh ấy bị người khác thấy hết toàn thân, chẳng lẽ mày không đau lòng, không ghen sao? Vợ mày..... Không, ý tao là Phương học trưởng, ngày thường không bao giờ sử dụng nhà tắm công cộng! Biết bao nhiêu người muốn nhìn anh ấy khoả thân chứ? Chẳng lẽ mày không sợ anh ấy bị hại sao?”

“Anh.....Anh ta có thể bị gì?” Lâm Quả quay đầu, có chút không xác định nói: “Anh.....Anh ta là ai chứ? Chính anh ta muốn chơi trò nguy hiểm này, đâu có liên quan gì tới tao? Anh ta muốn vào hang cọp, tao cũng không thể quản.”

“Thật?” Bao Đại Đồng ngẩng đầu, muốn từ trên mặt Lâm Quả tìm ra một ít manh mối: “Loại chuyện này không thể hối hận được nha? Đã quyết định rồi, sau này muốn hối hận cũng không kịp!”

“Sao mày phiền quá vậy?” Lâm Quả nắm chặt nắm tay, hùng hổ nói: “Nam tử hán đại trượng phu, nói không hối hận sẽ không hối hận. Cái tên tai họa kia chỉ muốn đùa giỡn coi tao thôi, tao mặc kệ anh ta.”

Bao Đại Đồng lắc lắc đầu, thở dài một hơi, quay đầu nhìn Hồ Luân đan ngơ ngác vẫy vẫy tay: “Nghĩ cái gì thế? ”

Hồ Luân ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn ngập mê hoặc, “Tao suy nghĩ, làm sao có thể báo danh vào chơi mặt trượt?”

“Mày chán sống rồi hả?”

“Hồ Luân mày không giữ mình trong sạch, thật sự làm tao thất vọng vô cùng. Tao thay ba mẹ mày ở phương xa cho mày một quả đấm, dạy dỗ mày!”

“Bốp!”

“A” Tiếng kêu thảm thiết vang lên: “Lâm Quả, mày cố ý!”

Trong phòng nhỏ náo nhiệt vô cùng.

.....

Phương Trăn chống cằm ngồi ở bên cửa sổ ngăn người, gió đêm thổi bay mái tóc mềm mại bay toát loạn.

“Chiêu này của mày cũng quá hiểm rồi!” Lý Mặc khoanh tay, đứng ở cửa lớn: “Sao phải khổ sở mà không từ thủ đoạn như vậy chứ? ”

“Mày quản được tao?” Phương Trăn quay đầu, ánh mắt lạnh lùng.

“Tinh thần sa sút vậy sao?” Lý Mặc kéo ghế ngồi đối diện với Phương Trần: “Có phải mày sợ người kia không để ý tới mày, đến lúc đó mày không còn lý do tiếp cận người đó nữa, có phải hay không?”

“Phải cái đầu mày!” Phương Trần đứng lên, cốc đầu Lý Mặc một cái: “Tao sẽ không buông tay Quả Quả ra, cho dù em ấy không đến, tao cũng sẽ không buông tay em ấy. Cùng lắm thì coi như mấy chuyện trước kia tao làm đều là uống phí, tao sẽ theo đuổi em ấy lại từ đầu, ai cần mày lo?”

Lý Mặc thở dài một hơi: “Mày quá liều lĩnh rồi! Nhưng mà tại sao tao cứ cảm thấy mày không thật lòng với Lâm Quả chứ? Rốt cuộc là vì cái gì?”

Phương Trần quay đầu, nhìn Lý Mặc mỉm cười, ngoắc ngoắc ngón tay: “Lại đây, tao sẽ nói cho mày nghe.”

“Mày..... Mày..... Mày làm gì?” Lý Mặc đỏ mặt, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập.

Hỏi thì hỏi như vậy, nhưng Lý Mặc cũng không thể không chế, cảm thấy hô hấp bắt đầu dừng lại, nuốt nước miếng.

Phương Trần lửa cháy đổ thêm dầu nhẹ nhàng thở ra một hơi, ở bên lỗ tai của Lý Mặc thì thầm: “Đó là bởi vì.....Tao sẽ không nói cho mày biết, mày đi chết đi!” Lại là một cái cốc đầu thật mạnh, thiếu chút nữa cốc ra một cái lỗ trên đầu Lý Mặc.

“Mày ngày càng bạo lực!” Lý Mặc xoa đầu, lắc đầu.

“Hãy bớt sàm xí đi. ” Phương Trần trở về ngồi bên cửa sổ, không thương lượng nói: “Buổi tối ngày mai, mày biến chỗ khác ngủ đi.”

“Tao tự biết thân phận mà.” Lý Mặc thở dài, “Cả ngày không ăn gì rồi, muốn ra ngoài ăn gì đó hay không?”

Phương Trần gật gật đầu: “Đương nhiên, sức khỏe là trên hết! Dù sao hôm nay tao cũng đã tiêu hết không ít tiền. Mày đi ăn chung với tao đi?”

“Ừ!” Lý Mặc gật gật đầu: “Tối quán tụi mình thường ăn đi. Mày thích ăn đồ ăn ở đó mà, phải không?”

” Chỗ đó chẳng có gì để ăn, người quen cũng ít, không khí thì yên lặng.” Phương Trần khoác áo khoác, cảm thán nói: “Nếu đổi lại người đi với tao là Quả Quả, vậy thì quá hoàn hảo rồi.”

“Bớt làm tổn thương tao đi.” Lý Mặc phe phẩy tay, hoàn toàn không có biện pháp đối phó với Phương Trần.

7. Chương 7

Editor: QUINNA LAURENT

“Quả Tử, mày thật sự không muốn đi giải thích?” Bao Đại Đồng há to miệng, mở to hai mắt nhìn Lâm Quả, nghi hoặc.

“Không đi! Giải thích cái gì chứ? Tôi đâu có sai! Mày bị ngu mới hỏi mấy câu thiếu muối này.” Lâm Quả một hơi uống hết chén cháo, gơ chiếc đũa chỉ chỉ Bao Đại Đồng: “Đừng có hỏi lại cái vấn đề này, mày đã hỏi qua N lần rồi, còn dám hỏi lại tao sẽ đập chết mày!”

Hồ Luân biểu mô nhìn Bao Đại Đồng, quay đầu vừa lúc bắt gặp ánh mắt khủng bố của Lâm Quả: “Còn mày nữa.”

“Đừng nhìn tao, đừng nhìn tao.” Hồ Luân cúi đầu, miệng không ngừng tụng kinh: “Ta mang bao tội lỗi..!”

“Bớt nhảm, ăn nhanh lên.” Lâm Quả gõ gõ vào bát: “Hôm nay buổi sáng không có tiết học, tao muốn đem drap giường giặt sạch, tụi mày cũng vậy đi. Trong phòng toàn mùi hôi, khó chịu muốn chết.”

“Vay giặt sạch drap giường rồi thì sao?” Bao Đại Đồng thử thăm dò hỏi: “Có phải sẽ đi.....”

“Đi cái đầu mày, giặt xong, đương nhiên là tổng vệ sinh, hôm nay thời tiết tốt thế này, tụi bây lấy hết đồng giày nhét dưới gầm giường ra, giặt sạch hết cho tao, hồi muốn chết.”

“Làm xong hết rồi thì sao nữa?” Hồ Luân trộm liếc nhìn Bao Đại Đồng, ngầm hiểu ý đặt câu hỏi.

“Làm xong rồi, thì cũng tới giờ ăn cơm trưa, tụi bây nghỉ dưới gầm giường tụi bây là cái gì? Một đồng rác! Một buổi sáng mà dọn được hết là rất giỏi rồi.” Lâm Quả cầm bát: “Tao đi rửa chén, tao mà rửa xong quay lại, đứa nào chưa ăn xong, tao sẽ đập đứa đó.”

“Quả Tử, mày thần kinh hả?”

“Giống y như phát xít vậy.”

“Mày còn xem tụi tao là người không!”

“Tụi tao không phải nô lệ của mày!”

Hai thanh niên muốn nổ tung, trời sinh là đồ lười biếng, hiện tại bị chèn ép giống như sống trong quân đội, thật là khiến người ta sống không bằng chết.

Lâm Quả quay đầu, ánh mắt từ trên người Bao Đại Đồng chuyển đến Hồ Luân: “Đứa nào chống đối, tao sẽ đập đứa đó, tao là phát xít vậy đó. Nếu muốn sống thì mau tuân theo lệnh của tao.”

Cửa bị đóng lại, Bao Đại Đồng vẽ mặt đau khổ oán giận: “Tao thấy Quả Tử hôm nay tâm tình đặc biệt khó chịu, khuyên nó đi giải thích đi, nó lại sĩ diện, sống chết không đi.”

“Thứ đáng ghét! Luôn ý bản thân cao to, mạnh khoẻ thì ăn hiếp người ta.” Hồ Luân cũng một bụng giận dữ: “Mày nghĩ Quả Tử có thích Phương học trưởng không? Chỉ là do sĩ diện nên mới không chịu thừa nhận, hiện tại Phương học trưởng muốn đi ngoại tình, nó liền chịu không nổi, lại ngại nói, cho nên mới trút giận lên tụi mình, có phải như vậy hay không?”

Bao Đại Đồng gật gật đầu, vẽ mặt kịch liệt đồng tình: “Nói rất đúng, bạn Hồ Luân, tôi phát hiện đầu óc của bạn còn sắc bén hơn nắm đấm của Quả Tử nữa, bạn nên tiếp tục phát huy!”

“Thôi đi, có mình mày nói vậy thôi!” Hồ Luân húp ngụm cháo cuối cùng, lau miệng nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao bây giờ?” Bao Đại Đồng thở dài: “Chỉ có thể cầu nguyện Phương học trưởng ngàn vạn lần đừng đùa quá mức, nếu không, chúng ta còn phải khổ dài dài.”

“Haiz!” Hai thanh niên không hẹn mà cùng nhau thở dài ai oán.

.....

“Mày thật sự không hối hận sao?” Lý Mặc cầm cái bánh quẩy đưa cho người đang ngồi ở trên giường – Phương Trăn: “Mày có biết theo điều tra mới nhất của tao, Quả Quả của mày buổi sáng ở trong phòng tổng vệ sinh, buổi chiều đứng giờ đi học, căn bản không có đem cái ‘đại tiệc cấm sừng’ của mày để vào trong mắt?”

“Quả nhiên là Quả Quả của tao rất siêng năng.” Phương Trăn cười meo meo, hai mắt lấp lánh: “Tao rất thích, rất thích em ấy.”

“Ê!” Lý Mặc quơ quơ hai tay ở trước mắt Phương Trăn: “Ý tao là cậu ta căn bản không quan tâm cái gì ‘chơi mặt trượt còi đồ’ của mày!”

“Có gì đâu?” Phương Trăn cắn bánh quẩy, vẽ mặt đã khôi phục như bình thường, tươi cười: “Bây giờ cách thời gian hẹn của tao với Quả Quả còn lâu mà.”

“Mày đừng có tự tin quá.” Lý Mặc rót ly nước đưa cho Phương Trăn: “Tối nay nếu tao thật sự đi rồi, mày ở một mình không sợ sao?”

Phương Trăn thở dài, cắn cắn móng tay, vẽ mặt cô đơn: “Sợ có ích lợi gì? Quả Quả nếu không đến cứu tao, tao cũng phải chịu thôi.”

“Mày..... Mày nói thật, hay là nói giỡn đó?” Lý Mặc nhìn chăm chăm Phương Trăn, cẩn thận quan sát, trong khoảng thời gian ngắn không biết là thật hay là giả.

“Mày nói thật là thật, mày nói giả thì là giả đi.” Phương Trăn buông bánh quẩy trên tay, lấy khăn lau lau tay.

“Phương Trăn, mày định làm thiệt hả? Loại chuyện này..... Loại chuyện này.....Mày muốn hối hận cũng không kịp đâu!” Lý Mặc xoắn xuýt.

Phương Trăn không để ý đến cậu ta, nhìn nhìn đồng hồ: “Tới lúc mày phải biến đi rồi đó.”

Lý Mặc còn muốn nói cái gì nữa, nhưng ngoài cửa lại truyền đến tiếng đập cửa. Tam Trương hưng phấn bồng bồng tiến vào: “Xin hỏi Phương học trưởng có ở đây không? ”

“Chúng tôi trải qua trăm chọn ngàn tuyển, chọn ra được ba người sau:.”

“XX”

“XXX”

“XOX”

Phương Trăn liếc nhìn Lý Mặc ra hiệu kêu cậu ta biến đi, sau đó nở nụ cười ngọt ngào như yêu tinh nói: “Hoan nghênh, hoan nghênh! Chờ mọi người đã lâu.”

Ba nam sinh hoàn toàn bị chìm đắm trong nụ cười ngọt ngào ấy, một chút cũng không có phát hiện đằng sau nụ cười như thiên thần ấy chính là hình dáng của một ác quỷ, hơn nữa còn đang từng chút từng chút dẫn dụ bọn họ vào cái bẫy đã gài sẵn.

Cửa đóng lại, Lý Mặc bị nhốt ở bên ngoài, đột nhiên cảm nhận được một cơn gió lạnh thổi từ bàn chân lên sau gáy: “Má ơi, mới có tháng 11 thôi mà? Sao lại lạnh như thế?”

Phương Trăn ngồi ở trước bàn mặt trượt đã chuẩn bị sẵn, ngón tay thon dài tinh tế xốc lên xúc xắc, cười khanh khách nhìn ba người kia: “Để tôi mở đầu, không có vấn đề chứ?”

“Không thành vấn đề!”

“Không thành vấn đề!”

“Đương nhiên không thành vấn đề.”

Ba người liên tục lắc đầu, trao đổi ánh mắt cho nhau.

Trên đường tới đây, bọn họ đã sớm nhất trí với nhau, thay vì đơn phương độc đấu, không bằng hợp mưu liên thủ, như vậy phần thắng sẽ tăng lên rất nhiều. Mặc dù chiến thắng chả có gì vẻ vang, nhưng mà chỉ cần có thể nhìn thấy thân hình “Yêu tinh” trong truyền thuyết, thì cho dù chết cũng xứng đáng.

Nghĩ đến đây, ba người không hẹn mà cùng mỉm cười xấu xa. Tổ hợp này nhìn thật giống như một con heo, một cái sói cộng thêm một con tinh tinh.

.....

“Á, xong rồi, xong rồi, lại có quần áo bay qua cửa sổ rồi.” Bao Đại Đồng bây giờ quả thực có thể sánh ngang với MC của thể vận hội Olympic, mắt không ngừng quan sát, miệng không ngừng tường thuật, thông qua cái kính viễn vọng không ngừng đưa tin: “Căn cứ vào kiểu dáng của quần áo cùng màu sắc, cùng với tốc độ rơi xuống của thể và sự phân tích tỉ mỉ từ cái đầu thông minh của tao, vừa rồi là một cái áo sômi, là cái áo sômi kẻ ô vuông.”

“Mày câm miệng được không?” Không thể nhịn được nữa, Lâm Quả đứng lên, vươn tay gõ gõ lên vách ngăn trong phòng: “Mày có thể nhỏ tiếng một chút không? Tao đang đọc sách, mày có biết hay không? Còn làm ồn nữa, coi chừng tao đập mày!”

“Vậy mày đập đi.” Bao Đại Đồng hoàn toàn không đem uy hiếp của Lâm Quả để vào trong mắt, bởi vì tuy rằng khoảng cách rất gần, nhưng mà cách một cái vách ngăn, Lâm Quả không thể lập tức nhào qua đánh cậu được.

“Tao biết mày trong lòng sốt ruột, lại sĩ diện. Nhưng than là bạn tốt, tao sẽ không để ý, tao hoàn toàn có thể thông cảm cho tâm tình của mày, cho nên mới thuê về một cái kính viễn vọng hệ số lớn giúp mày quan sát tình hình ở bên kia, mày phải mang ơn tao đó nha. Ha ha ha ha!”

Bao Đại Đồng cười rất đắc ý, đoán chắc Lâm Quả sẽ không có cách nào.

“Mày ngon! Tốt nhất cả đời này mày nên tránh mặt tao ra, nếu không tao sẽ chôn sống mày.” Lâm Quả tức giận dùng dùng ngòi trở lại, vừa định viết bài, lại phát hiện bút hết mực, tức giận đập đập bút cho ra mực, ai ngờ lại dụng lực quá mạnh, cây bút gãy làm đôi.

“Con mẹ nó, ngay cả mày cũng chống đối tao!”

Trong cơn tức giận, phía bên kia vách ngăn lại cố tình truyền đến tiếng la hét hưng phấn: “Lại cỏi.....” “Lại ném.....” Vô cùng náo nhiệt, thật sự là làm cho Lâm Quả muốn bùng cháy.

“A, lại ném, lại ném, lần này là một đồ vật giống quần nhưng diện tích nhỏ hơn..... Thật sự là cách quá xa, không nhìn rõ là quần short hay quần lót nữa!” Bao Đại Đồng phía bên kia vách ngăn không ngừng tường thuật cùng bình luận những tin tức làm cho người ta nghe xong hết hồn: “Xong đời, khẳng định đã có người lột sạch đồ, không biết có phải là Phương học trưởng hay không? Dựa theo số lượng quần áo bị ném ra, cho dù chia đều cho 4 người, thì quần áo trên người Phương học trưởng hiện giờ cũng không còn nhiều lắm, nếu cứ thế này, không quá năm phút đồng hồ tiếp theo,..... Phương học trưởng không chừng sẽ.....”

“A, tao muốn xem.....” Hồ Luân hí hóp mắt, nước miếng thiếu chút nữa chảy ra.

“Ngu ngốc, đừng có mơ.” Bao Đại Đồng bắt chước nắm đấm của Lâm Quả, cốc vào đầu Hồ Luân: “Hên là mày chưa có nhìn thấy, đã không thể khống chế vậy rồi, đừng nói tới ba người kia nhìn trực tiếp, không chừng sẽ.....”

“Ý của mày là Phương học trưởng sắp bị bọn họ.....”

“Chắc là lúc này, đang đau khổ cầu xin, hoặc là liều chết giãy dụa đó.”

“Trời ạ, chẳng lẽ bọn họ muốn cưỡng bức sao?”

“Ba đầu một, thật sự là.....”

“Phương học trưởng tuy rằng rất tùy tiện, nhưng mà nếu bị ô nhục như vậy, nhất định sẽ để lại bóng ma tâm lý, không chừng sẽ làm chuyện điên rồ.....”

“Đúng vậy, nói không chừng kế tiếp không phải là quần áo bay qua cửa sổ, mà là.....”

Hai người đồng thanh kết luận: “Phương học trưởng?”

Phía bên kia vách ngăn rốt cục có động tĩnh, đầu tiên là tiếng mở cửa vang lên, sau đó là âm thanh đóng cửa thật mạnh, rồi một tràng âm thanh chạy xuống lầu truyền tới, hơn nữa càng chạy càng nhanh, càng chạy càng xa, Bao Đại Đồng cùng Hồ Luân nhìn nhau cười, hả hê đập tay ăn mừng với nhau.

8. Chương 8

Editor: QUINNA LAURENT

Phương Trăn hơi hơi nhú mày, bắt đầu mắt kiên nhẫn muốn mau thoát khỏi ba tên “Heo đực” này: “Ba người đã không còn gì để lột nữa rồi. Kỹ năng yếu kém như vậy mà cũng đòi tới đây chơi mặt trượt? ”

“Phương học trưởng.....”

Phương Trăn phát tay, không cho bọn họ nói thêm gì nữa, vẻ mặt khinh thường nói: “Không cần giải thích, thật sự là quá kém. Anh đây cho ba đứa cơ hội cuối, một là tiếp tục chơi, nhưng chắc chắn là sẽ tiếp tục thua, hai là ngừng chơi, giữ lại vài miếng vải để mà về nhà, tự mình chọn đi.”

Ba vị tự xưng là thiên tài mặt trượt nhìn nhau, hiện tại bọn họ thua chỉ còn quần lót là chưa có cởi, mà Phương Trần ngay cả áo khoác cũng chưa có đựng tới. Nếu cứ tiếp tục như vậy, thật sự là chỉ có thể trần truồng mà trở về, nhưng mà nếu bỏ cuộc, thì không có khí khái nam nhi.

“Nghĩ kĩ chưa?” Phương Trần không kiên nhẫn kéo kéo cổ áo, hơi hơi lộ ra cái cổ trắng thanh tao: “Sao mà nóng như vậy nhỉ?”

Câu dẫn như cổ ý như vô tình này, khiến cho ba người kia nhất thời căng thẳng, hiếu thắng bùng bùng: “Chúng tôi muốn tiếp tục.”

“Là do ba người tự chọn đó nha.” Phương Trần lạnh lùng cười, xốc xức xức, nhẹ nhàng đổ xuống: “Năm điểm, vẫn là tôi.”

“Ba Đồng!”

“Bính!”

“Thực xin lỗi.” Phương Trần nhẹ nhàng ngăn lại: “Không tới phiên cậu Bính đâu, bởi vì tôi lại Hồ rồi.”

“A.....” Ba vị thiên tài mặt trượt nhìn nhau, nhìn đến cái quần lót cuối cùng của mình, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Tục ngữ nói “chó cùng rút giậu”, mắt thấy Phương Trần đang dùng vẻ mặt xem kịch vui nhìn bọn họ, một trong ba người then quá hoá giận đứng lên nói: “Các anh em, hãy nghe tôi nói, chúng ta không thể xui như vậy, tôi hoài nghi Phương học trưởng gian lận, cho nên chúng ta phải soát người anh ấy, các cậu có đồng ý hay không?”

“Đồng ý, đồng ý.” Hai tên còn lại liên tục gật đầu, nếu phải trần truồng trở về nhà, về sau bọn họ còn dám nhìn mặt ai?

“Phương học trưởng, anh xem.....” Ba vị thiên tài mặt trượt đồng loạt bước lên phía trước, đem Phương Trần vây ở giữa.

Nhìn vẻ mặt của bọn họ thì chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt.

Phương Trần lấy tay quạt quạt mặt, không chút để ý đích nói: “Nhìn ba người như vậy, là đang muốn chơi xấu tôi?”

“Làm gì có.” Một trong ba người dang hai tay, vẻ mặt vô tội: “Chúng tôi chỉ là muốn kiểm tra xem Phương học trưởng có gian lận hay không thôi, đúng hay không?”

“Đúng, đúng.”

“Được!” Phương Trần chậm rãi đứng lên, cười tủm tỉm mở miệng: “Các cậu muốn chết, cũng không thể trách tôi. Tôi ghét nhất là loại người nói mà không giữ lời, ở trước mặt tôi giở trò quỷ.”

Nói xong cong chân lên, hung hăng mà chuẩn xác đá vào bộ phận yếu đuối giữa hai chân của một tên gần đó. Chỉ nghe “Ồi” một tiếng, tên kia ôm lấy ‘thằng em’ của mình, ngã trên mặt đất, tranh thủ thời cơ, Phương Trần lại giơ lên một cước “Bụp” một phát đá thẳng vào mặt tên kẻ tiếp, ngay trúng mũi của tên đó, máu mũi lập tức như vòi nước mà chảy ào ào. Tên còn lại nhìn thấy tất cả sợ ngây người, còn chưa kịp phản ứng, Phương Trần đã tung thêm một cước, đá trúng bụng của tên đó, cảm giác đau xót lập tức ủa tới, khiến cho tên đó muốn phun hết nội tạng ra.

Nhìn ba ‘con heo’ kia nằm la liệt trên mặt đất.

Phương Trần chỉnh sửa quần áo, chậm rãi đi đến trước mặt tên đang đau khổ ôm ‘thằng nhỏ’, ngồi xổm xuống vỗ vỗ mặt của tên đó: “Nhóc, cậu mà cũng dám động tay động chân với tôi? Tôi không đá đứt thằng em của cậu, cậu nên cảm ơn tổ tiên đi, có biết hay không? Trở về đối xử với cha mẹ thật tốt, hiếu thảo với ông bà. Có biết chưa?”

“Biết..... Đã biết.”

Phương Trần đứng lên, đi đến trước mặt cái tên máu mũi chảy ròng ròng, chán ghét lấy bông gòn đưa cho tên đó: “Mau lấy cái này mà sơ cứu, cậu coi cậu bây giờ giống cái gì?”

“Phải.....” Tên kia một bên máu mũi, một bên nước mắt, nửa câu cũng không dám oán giận là do Phương Trần đem mình đánh thành cái dạng này.

“Không phải lúc này uy phong lắm sao?” Đợi cho trên mặt cậu ta sạch sẽ một ít, Phương Trần hơi hơi nheo lại mắt, từ trên xuống dưới đánh giá cậu ta một phen, “Nhìn đi? Tôi không đá gãy mũi của cậu, cũng là do tổ tiên cậu tích nhiều đức, có biết hay không?”

“Biết, biết, về sau em nhất định sẽ hiếu thảo với cha mẹ, ông bà, tổ tiên.”

Phương Trần lạnh lùng cười, quay đầu: “Bây giờ tới lượt cậu, vừa rồi ai dám nói tôi gian lận?”

“Học trưởng..... Em biết sai rồi, em về sau không dám.” Vị thứ ba học đệ, ôm bụng liền khóc mở, “Hơn nữa ông nội của ta đã muốn đã chết, ta làm sao bây giờ?”

Phương Trần đang chuẩn bị nói tiếp. Đột nhiên nghe được từ ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng bước chân dồn dập, cùng với giọng nói hung tợn của Lâm Quả: “Phương Trần? Không xảy ra chuyện gì chứ? Đồ tai diếc, sao không trả lời? Nếu anh không trả lời, tôi sẽ đá sập cái cửa này, Anh có nghe hay không?”

“A..... Quả Quả, là Quả Quả đến đây.” Siêu nhân biến hình cũng không có nhanh như vậy, Phương Trần dùng dùng sát khí như xã hội đen thoát một cái biến thành thiếu nam ngây thơ hai mắt lấp lánh.

Nhưng mà hiện tại ở đây có tới ba cái ‘bóng đèn’ lận! Phương Trần nhìn quanh bốn phía, hung tợn nói: “Cảnh cáo các cậu, nếu ai đem chuyện ngày hôm nay nói ra, tôi cam đoan sẽ đánh người đó đến nỗi ba má nhìn không ra, đặc biệt nếu dám nói với Quả Quả, thì tôi cam đoan sẽ đánh cho người đó từ nay về sau không bao giờ ... nói được nữa.”

Mà lúc này, Lâm Quả ở ngoài cửa đã sắp hết kiên nhẫn, phóng lên một cước, cánh cửa phòng yếu ớt vang lên ‘Dùng’ một cái, Lâm Quả phá cửa mà vào.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Lâm Quả là, ba tên mặt mũi bầm dập quần áo không chỉnh tề đang run run méo mào cởi quần áo Phương Trần ra.

“Quả Quả.....” Phương Trần vừa thấy Lâm Quả, lập tức đẩy ba người kia ra, dùng tốc độ nhanh nhất bay vào lòng Lâm Quả: “Quả Quả, tôi sợ quá! Em xem, bọn họ đem áo sơ mi của tôi xé rách hết rồi.”

“Bọn.....Bọn mày.....” Lâm Quả cảm thấy máu nóng dồn lên não, cậu quay đầu nhìn người trong lòng, nhìn thấy người ấy mặc trên người áo sơ mi màu trắng, cúc áo bị mở bung, cổ áo cũng bị xé, da thịt bên trong áo như ẩn như hiện.

“Bùm” “Bùm” “Bùm” trong đầu vang lên ba tiếng nổ, tiếp theo là có ba người bị ném ra ngoài, Lâm Quả dùng sức đập cánh cửa đáng thương bị hành hạ tới nỗi không còn hình dạng cánh cửa lại, nhìn Phương Trần đang khóc thút thút trong lòng mình hung hăng mắng: “Anh là cái đồ tai họa, toàn bộ không phải do anh tự gây ra à?”

“Quả Quả.....” Phương Trần vươn hai tay, ôm lấy thắt lưng Lâm Quả, cái đầu chôn ở trước ngực Lâm Quả, vươn ngón tay nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên ngực Lâm Quả: “Tôi biết tôi sai rồi, em đừng giận nữa được không?”

“Tôi sắp bị anh làm tức chết rồi.” Lâm Quả thở dài, nâng cầm Phương Trần lên, cẩn thận kiểm tra rồi một chút: “Không có bị thương chứ?”

Phương Trần đáng thương gật gật đầu, “Cũng may em tới đúng lúc. Vừa rồi tôi ra sức phản kháng, mới không có bị hại.....”

“Anh còn dám nói.” Lâm Quả sắp tức điên rồi: “Không phải chính anh nói à? Cho tôi bị cầm sừng mà?”

Phương Trần cúi đầu, buồn bã nói: “Thì, Quả Quả em cũng nói em sẽ không để ý mà?”

“Để ý cái đầu anh.....Anh thích bị như vậy lắm phải không?” Lâm Quả tức giận đến muốn cho Phương Trần một đấm, làm cho anh ta tỉnh ra: “Tôi không thèm để ý đến anh, thì anh tìm người chơi mặt trượt rồi thoát y hay sao? Anh năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Đại ca? Làm việc cũng phải có đầu óc chứ. Nếu tôi không đến, anh làm sao bây giờ?”

Đương nhiên là bọn họ bị tôi đánh đến mức kêu cha gọi mẹ rồi. Phương Trăn ở trong đầu thầm nghĩ, ở mặt ngoài lại giả bộ bị dọa sợ: “Quả Quả không cần nói nữa, tôi thật sự rất sợ đó. Tôi biết sai rồi, em đừng giận nữa! Vừa rồi tôi mới phát hiện thì ra tôi không muốn để người khác chạm vào tôi.....Tôi chán ghét bọn họ. Trên thế giới này tôi chỉ muốn.....”

Phương Trăn ngẩng đầu, nhẹ nhàng mờ ám ở bên tai Lâm Quả thổi hơi: “Tôi chỉ muốn Quả Quả chạm vào tôi thôi!”

9. Chương 9

Editor: QUINNA LAURENT

“Anh đúng là đồ yêu tinh!” Lâm Quả thở dài, cúi đầu hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn khiến người ta ngứa ngáy kia của Phương Trăn.

Từ môi đến lưỡi, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, không chừa lại một nơi nào, cuối cùng là dừng ở trên đôi môi đỏ mọng của Phương Trăn dây dưa với cái lưỡi mềm mại ấy thật lâu, thật lâu thật lâu..... Cho đến khi cả hai không thể hô hấp được nữa, Lâm Quả mới buông ra, để cho Phương Trăn đang đỏ bừng mặt tựa vào trên vai của mình nghỉ ngơi.

Phương Trăn nhẹ nhàng sờ sờ lên môi của mình, nơi đó vừa mới bị hôn nên hơi hơi có chút nóng lên, sau đó “Ha ha” cười khê.

“Cười cái gì mà cười?” Lâm Quả cúi đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Phương Trăn: “Anh lại có ý nghĩ bậy bạ gì đó?”

“Nào có?” Phương Trăn ngẩng đầu, đôi môi vừa mới được hôn qua đã trở nên đỏ hồng, lại có chút ướt át, lúc này đang làm nũng mà chu lên: “Tôi chỉ đang nghĩ tới Quả Quả vậy mà hôn tôi, tôi thật sự rất vui!”

“Đúng rồi, đúng rồi! Rất vui về.” Lâm Quả trừng mắt, vẻ mặt chán ghét: “Có phải kế tiếp sẽ mọc ra một đám người cầm pháo bông, cầm camera, hoặc là cầm cái gì khác hò hét chúc mừng anh chiến thắng, Lâm Quả ngu ngốc cuối cùng cũng bị anh thu phục?”

“Quả Quả, em lại nghĩ oan cho anh.” Phương Trăn cúi đầu, vẻ mặt cực kì nghiêm túc: “Anh đã nói rất nhiều lần rồi, anh thật sự rất thích em, rất yêu em. Anh có thể thề với trời đất, anh đối với em là thật tâm, từ nhỏ đến lớn, em là người đầu tiên anh yêu, rốt cuộc phải nói bao nhiêu lần em mới tin là anh nói thật đây?”

“Làm gì có một đám người cầm camera nhảy ra chứ? Em không tin thì có thể kiểm tra!” Phương Trăn đứng thẳng lên, cắn cắn môi dưới, nở một nụ cười mê hoặc khiến cho người ta tim đập chân run, nhẹ nhàng cởi nút áo: “Bắt đầu kiểm tra từ chỗ này đi.....”

Lâm Quả gắt gao trừng mắt nhìn Phương Trăn, nhìn thấy anh ấy cởi nút áo, nhìn thấy anh ấy xoay người đẩy mình ngồi xuống ghế, nhìn thấy anh ấy khóa ngồi ở trên đùi mình, nhìn thấy anh ấy vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm láp trên môi mình.

“Anh đúng là yêu tinh mang tai họa tới mà.....”

Lại một lần nữa Lâm Quả hung hăng mà hôn lên cái miệng nhỏ nhắn quyến rũ kia, đem toàn bộ ngọt ngào trong miệng người kia nuốt xuống, cuối cùng oán giận mà cắn lên môi người kia một cái thật mạnh, lúc này mới buông ra.

“Anh định quần lấy tôi bao lâu mới cam tâm?”

“Cả đời.” Phương Trăn cười lên giống như hồ ly.

“Mặc kệ anh!” Lâm Quả khó khăn lắm mới có một lần không mắng thô tục, đẩy cái người đang ngồi ở trên đùi mình ra, xoay người lấy cái cái chăn quấn lên người Phương Trăn.

“Em làm gì?” Phương Trần cắn ngón tay nhìn Lâm Quả, có chút khó hiểu, bản thân còn tưởng rằng Lâm Quả kế tiếp sẽ kích động trực tiếp đẩy ngã mình, kết quả cậu ấy chỉ đi tìm cái chăn quấn lên người mình. Thế này là thế nào?

“Anh nhìn cái gì?” Lâm Quả tức giận trừng mắt nhìn Phương Trần một cái: “Hôm nay anh bị dọa sợ không phải sao? Còn không đi ngủ sớm một chút?”

“Sợ á? A..... Đúng đúng.....” Phương Trần lúc này mới nhớ tới chính mình đang đóng vai thiếu nam yếu đuối vừa mới bị ba con yêu tinh râu xanh dọa sợ, thiếu chút nữa bị người ta làm nhục, nhưng may mắn được người trong lòng cứu vớt.

“Nhưng mà.....” Phương Trần vươn tay từ phía sau ôm lấy Lâm Quả, dùng thanh âm vừa đáng thương vừa quyến rũ nói: “Để anh ngủ một mình ở đây, anh sẽ rất sợ hãi đó, làm sao bây giờ?”

“Bạn cùng phòng của anh khi nào mới về?” Lâm Quả quay đầu hỏi.

“Cậu ta tối nay không về.” Phương Trần đem đầu dán trên lưng Lâm Quả, buồn rầu nói: “Em nữ để anh một mình sao?” Trong lòng lại thầm nghĩ: Lý Mặc, nếu tối hôm nay mà mày dám xuất hiện ở trong phòng này tao nhất định sẽ đánh cho mày biến thành đầu heo, cho mày cả đời không dám bước ra đường!

“Anh thật quá phiền phức!” Lâm Quả không kiên nhẫn mà liếc mắt nhìn Phương Trần một cái, xoay người đi ra khỏi cửa.

“Này, Quả Quả..... Em thật không để ý tới anh nữa hả?” Phương Trần trong lúc nhất thời cảm thấy rối rắm.

“Câm miệng!” Lâm Quả xoay người bước ra cửa: “Tôi đi múc nước cho anh rửa chân! Đúng là kiếp trước tôi nợ anh.”

“Quả Quả.....” Phương Trần kích động tới mức muốn chảy nước mắt: “Em tốt với anh quá, Quả Quả tốt nhất, Quả Quả vạn tuế.....”

“Câm miệng! Không được kêu Quả Quả, tai anh điếc hả?”

Sau đó, tiếng rống của con Sư tử Hà Đông quen thuộc nào đó lại vang lên.

“Biết là sẽ như vậy mà.” Bao Đại Đồng bỏ xuống kính viễn vọng, đắc ý nở nụ cười.

“Bớt bớt đi, mày làm vậy là muốn Phương học trưởng đưa cho mày cuốn Mặt trượt chân kinh chứ gì?” Hồ Luân ghen ghét liếc Bao Đại Đồng một cái, nghiêng răng thốt ra 3 chữ: “Thứ thực dụng.”

“Chắc mày không có?” Bao Đại Đồng liếc mắt xem thường Hồ Luân: “Chỉ là tại tao được lợi nhiều hơn mày thôi!”

“Cái gì?” Hồ Luân có tật giật mình mà đề cao thanh âm: “Tao..... Tao làm gì?”

Bao Đại Đồng nheo mắt, nhìn chằm chằm cuốn album hình trong tay Hồ Luân: “Nếu thứ bên trong đó mà bị Lâm Quả nhìn thấy, tao dám cá là mày sẽ chết chắc.”

“Cái gì? Đó..... Đó là Phương học trưởng tặng cho tao mà..... Sao..... Làm sao? Ai cần mày lo.....” Hồ Luân gắt gao nắm lấy cuốn album hình, bên trong là hình chụp Phương Trần mặc áo sơmi trắng mỏng manh mỉm cười ngọt ngào.

“Cho nên là.....” Bao Đại Đồng rất đắc ý vươn hai tay, “Chúng ta ai cũng được hưởng lợi, cho nên không cần ganh ghét nhau, có phải hay không?”

“Đúng rồi, đúng rồi!” Hồ Luân liên tục gật đầu: “Chúng ta cũng là vì tốt cho Quả Tử thôi!”

“Chúng ta là bạn tốt nhất của nó!”

“Tuy rằng nó luôn ức hiếp tụi mình.....”

“Nhưng mà, chúng ta vẫn luôn quan tâm đến hạnh phúc của nó, chúng ta thật sự rất thiện lương!”

“Ai nói không phải chứ!”

Một trận gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, người đang ngủ ở trên giường – Lâm Quả đột nhiên rùng mình một cái, cúi đầu nhìn nhìn người đang dựa vào người mình mà ngủ say -Phương Trần, người đó khi ngủ lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp như thiên thần.

“Thật là kỳ quái, vừa rồi sao mình lại rùng mình?”

“Quả..... Quả.....” Phương Trần hơi hơi cử động thân thể, miệng lẩm nhẩm mê sảng, càng chui sâu vào lòng ngực Lâm Quả.

“Ngủ đi! Nằm mơ cũng phải gọi Quả Quả, thật sự là tức chết người mà!” Lâm Quả thấp giọng mắng, vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Phương Trần: “Cái đồ yêu tinh!”

10. Chương 10

Editor: QUINNA LAURENT

Trời sáng, Lý Mặc ở bên ngoài lưu lạc cả một đêm rốt cục cũng có thể về.

Nhìn thấy cánh cửa tối tả trước mắt, Lý Mặc lập tức có thể liên tưởng được bên trong từng xảy ra trận đấu kịch liệt thế nào.

Cho tới khi đẩy cửa ra nhìn thấy Phương Trần im lặng ngủ ở trong lòng ngực Lâm Quả, Lý Mặc tin tưởng rằng khả năng thích ứng của bản thân quá tốt, tuy rằng là có há to miệng, nhưng mà tuyệt đối tuyệt đối là không có chảy nước miếng.

Lâm Quả luôn luôn thức dậy rất sớm, trừ bỏ tính tình cục cằn, cậu vốn có rất nhiều thói quen, trong đó có cần cù nề, thích vận động nề, dùng cảm nề, trung thành nề.....À chỉ cần nói đến cậu ấy có thói quen dậy sớm là được rồi.

Bởi vì luôn luôn dậy sớm, cho nên dù rất muốn đẩy Phương Trần ra, rồi quay về phòng đổi quần áo và vân vân, nhưng mà, bị một con bạch tuột to lớn gắt gao cuốn lấy, một chút cũng không thể động dậy, thứ duy nhất động dậy được là hai con mắt, khi Lâm Quả nâng mắt chống lại hai con mắt đang tròn tròn nhìn mình của Lý Mặc, phản ứng đầu tiên chính là – không chút do dự túm cái gối đầu, hướng chính xác phía Lý Mặc quăng tới: “Nhìn cái gì? Há miệng lớn như vậy làm gì? Chưa thấy đàn ông bao giờ hử?”

“Quả Quả.....”

Bị đánh thức, Phương Trần nằm úp sấp muốn đứng dậy, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt méo mó của Lý Mặc, vô cùng đau khổ nói: “Phương Trần, con rồng phun lửa nhà mày đây hử? Hung dữ như vậy làm gì? Tao chỉ nhìn cậu ta một cái, cậu ta lấy gối đầu đập tao.”

“Quả Quả đập mày, khẳng định là do mày không đúng.” Phương Trần không chút nào đồng tình, quay đầu nhìn thấy Lâm Quả đang đứng dậy mặc quần áo, liền nhanh chóng phi thân lại tập kích ôm từ phía sau, nũng nịu hỏi: “Quả Quả, sớm như vậy, em muốn đi đâu?”

“Không phải anh đã biết rồi sao?” Lâm Quả cài lại cái nút áo cuối cùng, quay đầu đánh rớt cánh tay Phương Trần đang bám lấy áo mình: “Tôi còn phải đi học, bạn cùng phòng của anh đã về rồi, anh cũng không cần sợ nữa, tôi phải đi về.”

“Không được!” Phương Trần sống chết ôm lấy Lâm Quả: “Anh không cần cậu ta, anh cần em.”

“Cần cái đầu anh!” Lâm Quả đẩy Phương Trần đang bám chặt lấy mình: “Anh là trẻ lên 3 sao? Còn cần người ta chăm sóc? Tôi muốn đi học, anh đã là năm 4 rồi, còn tôi mới năm 1 thôi, không thể rảnh rỗi như anh, lãng phí thời gian, lãng phí thanh xuân.”

“Quả Quả.....” Phương Trần tiếp tục quẩn quít lấy Lâm Quả: “Anh đi học cùng em được không?”

“Không được!” Lâm Quả quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Phương Trăn: “Anh làm tôi mất mặt chưa đủ sao? Nếu anh dám đi, tôi sẽ đánh cho anh răng rơi đầy đất.”

Phương Trăn chu môi: “Nhưng mà.....Nhưng mà, anh sẽ rất nhớ em đó? Làm sao bây giờ?”

“Nhớ cái đầu anh! Bớt sến dùm tôi.” Lâm Quả khinh thường nhìn Phương Trăn, không tình nguyện bỏ lại 1 câu: “Phiền chết người, giữa trưa đến phòng kí túc xá của tôi ăn cơm.”

“Được!” Phương Trăn lại một lần nữa thể hiện tài năng lật mặt nhanh như lật bánh tráng, tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời, hào hứng hét to với cánh cửa vừa đóng lại: “Bữa trưa anh muốn ăn món đất tiền cơ.”

“Mày..... Mày.....” Lý Mặc nuốt một ngụm nước miếng, chỉ vào Phương Trăn, ngón tay run run: “Mày tuyệt đối tuyệt đối là đang đùa giỡn với cậu ta, đúng hay không?”

“Tùy mày.” Phương Trăn cười tủm tỉm quay về giường, dúm đầu vào gối đầu, hít một hơi thật sâu mùi hương trên gối, cảm thán: “A, thật thoải mái, mùi hương của Quả Quả thật là thơm, thật khiến cho người ta say mê mà.”

Lý Mặc không để ý tới Phương Trăn đang si ngốc, tự mình kéo cái ghế ngồi xuống, vô cùng bất ngờ nói: “Như mà, tao thật không nghĩ tới, Quả Quả kia lại là một tên cộc lốc như vậy? Tính tình thật không thể khen nổi?Sao mày có thể thích cậu ta được?”

“Hử?” Những lời này quả thực giống như là một cây búa lớn từ trên trời giáng xuống, vừa rồi còn đắm chìm trong ảo tưởng, Phương Trăn vừa nghe lời này liền mạnh mẽ nhấc đầu lên, hung hăng trừng mắt nhìn Lý Mặc: “Mày nói cái gì? Mày dám nói Quả Quả của tao tính tình không tốt? Quả Quả nhà tao tính tình tốt hay không thì cần mày nói? Mày nghĩ mày là ai? Quả Quả vừa rồi lấy gối đập mày là còn nhẹ đó, mày không cảm ơn còn dám chê em ấy tính tình không tốt, mày muốn chết có phải hay không?”

“Làm gì kích động như vậy chứ?” Lý Mặc càng nói càng nhỏ giọng: “Tao chỉ nói có một câu.....”

“Một câu cũng không được.” Phương Trăn thu hồi ánh mắt: ” Quả Quả của tao là tốt nhất tốt nhất, ai cũng không được chê, nếu không, tao sẽ cho nó biết tay.”

“Dạ, dạ.” Lý Mặc không dám tiếp tục thảo luận đề tài này nữa, thật cẩn thận hỏi chuyện khác: “Ngày hôm qua Quả Quả của mày ở lại đây, vậy mày..... Có hay không.....”

“Có cái đầu mày!” Phương Trăn vẻ mặt thất vọng thở dài: “Ngày hôm qua Quả Quả chỉ ôm tao ngủ. Em ấy nói tao vừa bị dọa, nên ngủ sớm.”

“Ha ha ha ha!” Lý Mặc không thể nhịn được nữa cười ra tiếng: “Lâm Quả sao có thể.....”

“Ngây thơ?” Phương Trăn cắn môi dưới, đôi mắt xinh đẹp nheo lại: “Đừng lo, tao có kế hoạch đánh em ấy hôn mê, mang lên giường, rồi gạo nấu thành cơm!” Phương Trăn đẩy ý tứ đẩy đẩy Lý Mặc: “Về sau mày không được về đây quá thường xuyên. Chừa chút không gian cho tao cùng Quả Quả, có biết hay không?”

“A.....” Lý Mặc bắt đầu cảm thấy đau đầu, mấy ngày nay thời tiết càng ngày càng lạnh, chẳng lẽ còn phải tiếp tục ở bên ngoài lưu lạc? Như vậy rất tàn nhẫn có biết không?

Gặp vấn đề này Lý Mặc cảm thấy rất khó khăn, Phương Trăn cắn ngón tay mỉm cười: “Tao nhớ rõ lần trước mày nói mày có đến công ty CE phỏng vấn đúng hay không?”

“Thì sao..... ” Lý Mặc nháy mắt, trong lòng cảm thấy bất an.

“Tổng giám đốc công ty CE là anh họ của tao ở Mì.” Phương Trăn cười: “Thật ra, tao cũng không phải không có chỗ ở, nhưng mà Quả Quả luôn rất chính trực, em ấy nhất định sẽ không chịu đến ở biệt thự của tao. Cho nên.....”

“Hiểu. ” Lý Mặc vô cùng dứt khoát gật gù đầu, nhiệt tình đồng ý: “Yên tâm, chỉ cần mày nói một câu, tao lập tức biết mất để tụi bây được riêng tư. Thậm chí, tối nay tao đi luôn cũng được.”

Phương Trăn mỉm cười hài lòng: “Hoan nghênh mày gia nhập CE, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tao sẽ là cấp trên của mày!”

Thật đúng là con mẹ nó con ông cháu cha mà, dù vậy nhưng Lý Mặc vẫn ngoan ngoãn bắt tay với Phương Trần.

=====

You get me high

Be by my side, baby

Only you can save me

Get me, get me

-SAVE ME

11. Chương 11

“Quả Quả, em thấy anh mặc cái màu trắng đẹp, hay là cái màu đen đẹp hơn?” Phương Trần đưa lên hai chiếc áo sơ mi liên tục quấy rối Lâm Quả ngồi kế bên đang xem sách. Rốt cuộc Lâm Quả chịu không nổi tiến lên giật lấy hai chiếc áo sơ mi, sau đó không có hứng thú trả lời: “Anh mặc cái nào cũng xấu cả.”

“Mặc cái màu trắng đi!” Tuy nhiên Lâm Quả vẫn cho ra một lựa chọn.

“Nhưng mà, em không thấy màu trắng rất bình thường hay sao?.” Phương Trần rất cố kiên nhẫn từng bước một hướng dẫn.

“Vậy màu đen cũng được.” Tiếp tục đọc sách, Lâm Quả hoàn toàn không cảm thấy hứng thú với vấn đề này.

“Nhưng mà, màu đen có phải quá tối hay không? Nhìn qua có vẻ rất u ám đó?” Phương Trần cắn cắn ngón tay, tiếp tục hướng dẫn Lâm Quả cho ra đáp án mà bản thân muốn nghe.

“Vậy anh chọn đại nột cái đi.” Lâm Quả cũng không ngẩng đầu lên mà trả lời: “Nếu không thích thì mua làm gì?”

“Quả Quả, em cố ý.” Phương Trần quăng đám quần áo xuống, thở phì phì: “Em rõ ràng biết anh muốn em nói ra đáp án đó!”

“Tôi không biết.” Loại tình huống này, Lâm Quả đã trải qua không biết bao nhiêu lần. Từ khi hai người xảy ra nộ hôn lần đó, Phương Trần không phải lôi kéo cậu đi thay quần áo, thì chính là lôi kéo cậu sờ sờ cạo cạo, sờ sờ cậu đến mức không còn gì.

“Quả Quả, em nhìn anh đi này, nhìn anh đi!” Không có áo sơ mi, thân trên của Phương Trần hoàn toàn trần trụi, trên người chỉ mặc một cái quần bò, da thịt tuyết trắng cứ như vậy bại lộ trước mắt Quả, eo nhỏ mảnh khảnh, đầu ti phần hồng, xương quai xanh khiêu gợi, hình ảnh diễm lệ như vậy, nếu người nhìn có định lực kém một chút, không phải chảy máu mũi thì cũng hoá thành lang sói: “Em nhìn một cái đi, nhìn anh một cái thôi!”

“Nhìn cái đầu anh.” Lâm Quả vẫn tiếp tục đọc sách: “Tôi khuyên anh vẫn nên mặc quần áo vào đi, cái thân thể gầy nhom của anh có cái gì đẹp đâu mà khoe chứ?”

“Quả Quả, em nói dối.” Phương Trần mặc kệ, dán ngực mình vào trên lưng của Lâm Quả, vươn tay men theo cổ áo của Lâm Quả đi vào bên trong, ngón tay giống như rắn nước thuần thực nhẹ nhàng trượt trên lồng ngực của Lâm Quả, bỗng nhiên bàn tay dừng lại ở vị trí trái tim, nhẹ nhàng thổi hơi ở bên tai Lâm Quả: “Nơi này đập nhanh hơn so với bình thường.....”

“Cái đầu anh!” Lâm Quả quay đầu, cầm lấy chăn trên giường một phát đem Phương Trần bao thành cái bánh chưng: “Nhìn bộ dáng này của anh, sớm muộn gì cũng sẽ bị cảm mạo! Đến lúc đó lại phiền tôi phải hầu hạ anh. Phiền chết người?”

“Quả Quả, chẳng lẽ em đối với thân thể của anh không có rung động sao?” Bị nguyên cái mền trùm lại, Phương Trần không thể động đậy đành phải liều mạng dùng ánh mắt câu dẫn Lâm Quả: “Em có thể sờ một chút xem sao? Thật sự là hàng tuyệt hảo đó, còn có dáng người của anh, anh tuyệt đối có tự tin, ôm vào tuyệt đối không thua các cô gái..... Ừm.....”

Phương Trần đang còn muốn lải nhải, Lâm Quả không kiên nhẫn nữa nên túm đại cái bánh bao dùng để làm bữa trưa trên bàn nhét vào miệng Phương Trần: “Anh cầm miệng. Nếu anh còn lải nhải nữa tôi sẽ quăng anh xuống đường.”

“Ừm..... Ừm.....” Phương Trần liều mạng lắc đầu, khoé mắt ngấn nước, miệng bị nhét bánh bao, bởi vì giấy dạ mà cái chần đã tuột xuống lộ ra bả vai, một màn này nhìn vào quả thật tràn ngập hương vị tình dục.

“Anh đúng là phiền muốn chết.” Lâm Quả chịu không nổi quấy nhiễu đành lấy bánh bao trong miệng Phương Trần ra: “Yên lặng đứng qua một bên được không?”

Phương Trần nâng lên ánh mắt ướt át, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi đỏ mọng, cuối thấp người ở bên lỗ tai của Lâm Quả, dùng một giọng điệu quyến rũ chết người nói: “Thì ra Quả Quả thích loại kích thích này sao? Không thành vấn đề, tuy rằng là lần đầu tiên, nhưng chỉ cần Quả Quả thích, anh nhất định sẽ làm vì em, được không..... Quả Quả..... A.....”

“Cái đầu anh! Phương Trần, anh cút cho tôi!”

Quyển rũ thất bại lần thứ 1001! Tiếng rống thứ 1001 cũng cùng lúc phát ra!

.....

Sáng sớm, Phương Trần cảm thấy đầu mình choáng váng, cả người cũng uể oải, hai chân mềm nhũn không có lực.

“Tại sao nhỉ?” Vừa mặc quần áo, Phương Trần vừa suy nghĩ.

Nhưng vì sự nghiệp quyến rũ người yêu chưa thành công, tiếp tục cố gắng mới là chuyện chính, vì thế Phương Trần quyết định vội vàng uống hết ly sữa liền chạy thẳng đến phòng kí túc xá của Lâm Quả.

Nhưng hôm nay trên đường đi cảm thấy cả người cứ không đúng, toàn thân cứ toát ra cảm giác đau mỗi, ánh nắng trên đỉnh đầu cũng khiến cho bản thân thêm phần mơ hồ, trong bụng cứ cuộn cuộn thật muốn nôn ra.

“Phương học trưởng, sao lại đứng ở cửa phòng?” Bao Đại Đồng đi đến nhìn thấy Phương Trần sắc mặt tái nhợt: “Sao sắc mặt lại tái xanh như vậy? Anh không khỏe sao?”

“Không..... Không.....” Phương Trần nhẹ nhàng lắc lắc đầu, một trận choáng váng mãnh liệt lập tức đánh úp lại, cả người mềm oặt trực tiếp ngã xuống đất.

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, chợt nghe thấy tiếng Lâm Quả vừa phẫn nộ vừa lo lắng vang lên: “Cái đồ yêu tinh hại người, lại diễn trò gì đây? Mỹ nhân kế đối thành khổ nhân kế rồi sao? Đây..... Đây..... Đã bảo anh đừng có cởi quần áo, anh không tin..... Anh là đồ ngu ngốc sao? Bản thân cũng không biết mình bị bệnh.....” Sau đó thân thể được một thứ ấm áp ôm vào, tiếp sau đó như thế nào Phương Trần cái gì cũng không biết.

.....

Hồ Luân nhẹ nhàng đẩy đẩy Bao Đại Đồng đang chăm chú nghe giảng, hạ giọng nói: “Buổi sáng này có nghe thấy không? Quả Tử nói Phương học trưởng là bởi vì cởi quần áo mới phát sốt đó!”

“Có! Tao có nghe được.” Bao Đại Đồng không cho là đúng nhượng mi: “Trong đầu này lại nghĩ tới chuyện xấu xa gì đó?”

“Không có mà!” Hồ Luân sờ sờ cằm, làm ra một bộ dạng thần bí: “Xem ra Phương học trưởng thật sự là rất quyết tâm đem Quả Tử mang lên giường nha? Thằng kia thật sự là quá có phúc.”

“Phúc cái gì?” Bao Đại Đồng thở dài, liên tục lắc đầu: “Nói thực ra, Phương học trưởng là người mưu lược nhất tao thấy từ lúc chào đời tới nay, là cái loại người cực kì nguy hiểm đó thừa bạn Hồ Luân. Phương Trần là loại người không nên đụng vào nhất trong các loại người đó.”

“Anh ta có ngoại hình xuất chúng, cũng có chỉ số thông minh vượt trội, nhưng cái này không đáng sợ, đáng sợ là anh ta biết cách tận dụng nó một cách triệt để nhất, mà đáng sợ hơn là, anh ta là người vô cùng cứng đầu, nếu không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, mà cho rằng Quả Tử nếu làm trái ý anh ta, sẽ có hậu quả gì?”

“Tao không biết.” Hồ Luân bị dọa sợ: “Sẽ khổ sở hơn cả chết sao?”

Bao Đại Đồng lắc đầu: “Ta cũng không biết. Tao chỉ biết vợ tao sẽ không thể nào là một người đáng sợ vậy được. Chẳng lẽ mày không như vậy sao?”

“Bao à, mày nói quá đúng.” Hồ Luân liên tục gật đầu: “Tao hiện tại cảm thấy Tiểu Quyên của tao kỳ thật là đáng yêu nhất. Tuy rằng có hơi béo, nhưng mà mẹ tao nói như vậy mới có phúc khí, sinh được nhiều con.”

“Mày hiểu được thì tốt.” Bao Đại Đồng sắc mặt bi thương gật gật đầu: “Mày nghĩ Quả Tử mỗi ngày đối mặt với yêu tinh quyến rũ hấp dẫn như vậy mà không thể động tâm, nó dễ dàng lắm sao?”

“Chúng ta lần trước còn bán đứng nó?” Hồ Luân trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng tràn ngập hối hận.

“Lần đó là lần đó, chúng ta hiện tại nói chính là lúc này đây.”

“Lần này cùng lần đó có cái gì khác?” Hồ Luân khó hiểu: “Vì cái gì lần trước mày không có phát hiện Quả Tử thì ra bị nguy hiểm như vậy? Đau khổ như vậy?”

Bao Đại Đồng hung hăng trừng mắt nhìn Hồ Luân: “Đó là bởi vì lần này Phương Trần không có cho tao tiền trà nước, cho nên chính nghĩa của tao trở lại, mày thì biết cái gì!”

12. Chương 12

Phương Trần mở to mắt, trên trán đắp một cái khăn lạnh, sau đó được một bàn tay to ấm áp thay đổi.

“Tỉnh rồi?”

Phương Trần lơ mơ thấy góc nghiêng khuôn mặt của một người, bởi vì ánh nắng chiếu vào nhìn không rõ người đối diện, Phương Trần chỉ có thể thử thăm dò hỏi: “Quả Quả?”

“Còn ai vào đây nữa? Thật sự là kiếp trước tôi nợ anh.” Lâm Quả bất lực thở dài: “Anh là đầu heo hả? Bản thân phát sốt cũng không biết?”

Phương Trần không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Lâm Quả đang trách mắng.

“Đầu anh nóng quá nên khùng rồi hả? Sao không trả lời?” Lâm Quả lấy khăn lạnh xuống, vươn tay thăm dò nhiệt độ trên trán của Phương Trần, phát hiện cũng không còn nóng nữa, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Em không đi học sao?” Bởi vì phát sốt cho nên khuôn mặt Phương Trần trở nên ửng hồng hơn bình thường, ánh mắt cũng long lanh ngập nước, thực kiêu mỹ động lòng người: “Anh nhớ em chưa trốn học bao giờ?”

“Không phải tại anh! Anh ngắt ở đâu không ngắt, lại ngắt ngay cửa phòng tôi, sớm không ngắt, muộn không ngắt, lại ngắt ngay giờ tôi đi học, anh cố ý đúng không? Thật muốn đánh anh một trận!” Lâm Quả thở phì phì xoay người, lấy đến một vật gì đó: “Bất tài giống người ở hầu hạ anh.”

” Cầm!”

Lâm Quả đưa cho Phương Trăn một chén cháo vừa mới nấu còn nóng, cháo trắng đơn giản thanh đạm, mùi hương cũng rất thơm, xem ra sẽ rất ngon.

Phương Trăn nhìn bát cháo, không động đậy.

“Sao thế? Anh chê hả?” Lâm Quả tức giận muốn cầm chén cháo đổ lên đầu Phương Trăn, chính mình khổ tâm lao lực hầu hạ anh ta, chăm sóc anh ta bị bệnh, nấu cháo cho anh ta ăn, vậy mà anh ta dám chê: “Nhìn cái gì?”

“Không phải.” Phương Trăn nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Anh chỉ là rất muốn khóc.”

Nói xong, nước mắt liền lập tức lăn xuống, hơn nữa càng ngày càng nhiều.

“Anh.....” Lâm Quả trong khoảng thời gian ngắn không biết phải làm sao bây giờ, quen biết Phương Trăn lâu như vậy, đã từng nhìn qua vô số bộ dạng của anh ta, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy Phương Trăn khóc, vì một chén cháo đơn giản mà khóc như một đứa trẻ.

Lâm Quả khe khẽ thở dài, ôm cái người đang khóc kia vào trong lòng, tựa như đang dỗ dành đứa nhỏ mà vỗ nhẹ nhẹ vào lưng của Phương Trăn: “Được rồi, đừng khóc, đừng khóc. Bệnh nhân là lớn nhất, chỉ cần anh đừng khóc, anh muốn cái gì, tôi sẽ làm cho anh.”

Lâm Quả luôn luôn nói được thì làm được. Cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cùng lắm thì Phương Trăn sẽ đưa ra cái yêu cầu kì quái như là “nói rằng ‘Tôi yêu Phương Trăn’ ” vân vân, chỉ cần không phải bắt cậu cởi đồ thì cái gì cũng được.

Phương Trăn tựa vào trước ngực Lâm Quả, nghĩ nghĩ, sau đó nhẹ giọng nói: “Em dứt anh ăn cháo được không?”

“Được!” Lâm Quả gật gật đầu: “Nếu anh dám chê tôi tay chân thô thiển vụng về thì tôi sẽ lập tức đập đầu anh.”

So với tưởng tượng, nhiệm vụ này dễ dàng hơn nhiều lắm nhiều lắm.

Phương Trăn lúc này mới nín khóc mỉm cười, vươn tay nhẹ vuốt mặt Lâm Quả: ” Quả Quả luôn mạnh miệng như vậy. Luôn miệng bảo là phải đập chết anh, nhưng cho tới bây giờ ngay cả cọng tóc của anh em cũng không đụng tới.”

“Ngậm miệng!” Bí mật bị vạch trần, làm cho Lâm Quả thẹn quá thành giận hung hăng trừng mắt nhìn Phương Trăn.

Phương Trăn hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của Lâm Quả, Ha ha cười: “Nếu anh ngậm miệng, làm sao ăn cháo chứ?”

“Vậy không cho nói.” Lâm Quả múc một muỗng cháo, nhẹ nhàng thổi thổi đưa cho Phương Trăn: “Nè.”

Phương Trăn hé miệng nuốt xuống một ngụm cháo, đột nhiên chồm tới phía trước, ở trên môi Lâm Quả hôn một cái, đắc ý vui vẻ: “Em không có nói là không cho hôn! Cho nên anh không có phạm quy!”

Lâm Quả bắt lực thở dài, nâng tay lau miệng, lại múc một muỗng cháo: “Đừng đùa nữa, ăn nhanh lên.”

“Anh muốn ăn cải bẹ xanh.”

“Ừ ừ, ăn nhanh lên! Thật sự là phiền chết người.”

“A..... Anh còn muốn ăn táo.....”

“Anh có thôi đi không? Ăn xong rồi chết hay sao? Đã ăn cháo rồi còn đòi ăn nhiều thứ vậy làm gì.....Coi chừng tôi đánh anh!”

“Quả Quả.....Anh muốn ăn táo mà! Quả Quả, ăn táo.....”

“Phiền chết người, ăn hết cháo rồi nói sau!”

” Anh ăn hết cháo rồi có được ăn táo không?”

“Ăn! Ít nói lại!”

“A.....”

Phương Trăn cứ như vậy tựa vào trên giường được Lâm Quả đút cháo, thời gian lặng lẽ trôi qua, mặt trời dần lên đỉnh đầu, chiếu vào hai người trong phòng, dường như có thể chiếu rọi ra khoảng không hạnh phúc ngọt ngào của bọn họ.

.....

“Quả Tử, chúng tao về rồi nè.” Bao Đại Đồng người còn chưa vào cửa, đã nghe thấy tiếng: “Nếu có đang làm gì, thì dừng lại đi nha, bởi vì chúng tao chuẩn bị đi vào đó.”

“ĐM chúng mày!” Lâm Quả tùy tay cầm lấy khăn mặt trên bàn ném qua, chuẩn xác đáp xuống mặt Bao Đại Đồng vừa mở cửa đi vào.

“Tao biết mà!” Bao Đại Đồng cười đến đắc ý.

“Đứa kia đâu?” Phương Trăn ở trên giường ngồi dậy hỏi.

Hồ Luân thò đầu vào sau: “Đây nè. Hôm nay buổi sáng giáo sư nghe nói mày xin nghỉ học, thì hết cả hồn. Học sinh nghiêm túc mà cũng nghỉ học? Tao không dám nói mày ở nhà chăm vợ, chỉ có thể nói mày không khoẻ, tao vì mày mà nói dối thầy, về sau mày phải báo đáp tao đó?”

“Bồi thường cái cục cứt! Mày còn nói nữa thì không phải khăn mặt mà là con dao sẽ đáp xuống mặt mày.” Lâm Quả hung hăng trừng mắt nhìn Hồ Luân, tiếp tục gọt táo.

Bao Đại Đồng thấy trên bàn la liệt vỏ táo, vẻ mặt hâm mộ khen ngợi: “Quả Tử, mày đúng là ông chồng quốc dân nha, tuy rằng tính tình kém một chút, hơi có khuynh hướng bạo lực, nhưng mà làm vợ mày thật sự là rất hạnh phúc.”

Lâm Quả cũng không ngẩng đầu lên trả lời: “Vậy mày đi làm phụ nữ đi!”

Nằm ở trên giường, Phương Trăn nghe không nổi nữa: “Quả Quả, em vậy mà thích cái thằng mập Bao Đại Đồng đó? Có lầm không? Chỉ nhìn nó thôi đã thấy không khí bị ô nhiễm rồi.”

Lâm Quả “Hắc hắc” cười: “Tôi chỉ bảo cậu ta đi làm phụ nữ, đâu có nói là lấy cậu ta làm vợ. Chờ cậu ta thành phụ nữ rồi, tôi sẽ đem cậu ta cho vào sở thú ở với khỉ.”

Trong phòng lập tức vang lên một trận cười to, Bao Đại Đồng thường xuyên bán bạn cầu vinh đã quen với việc này, lập tức nịnh hót: “Quả Tử mày là anh dũng nhất, mày có thể nào đừng đem tao thành phụ nữ rồi bán vào vườn khỉ không? Ở đó tao sợ tao quên tao là ai luôn đó!”

Trong phòng lại là một trận cười to.

=====

Người đã khiến tôi thần thờ

Cho tôi nhưng nhớ bao nhiêu

Muốn nói với em bao điều rằng tôi đã thương em nhiều

Yêu em từ lâu em biết chẳng

Thương em để lâu hóa thêm âu sầu

Nay nói ra cho hết đau đầu

... ..

Còn lo lắng chi người hơi

Vì em đã có tôi rồi

Em chỉ cần sống yên vui

Thế giới có tôi lo rồi.

13. Chương 13

Phương Trần từ nhỏ đến lớn số lần bị bệnh vô cùng ít. Nhưng một khi phát bệnh thì thời gian lâu hơn so với người thường rất nhiều. Cho dù chỉ là cảm mạo, người khác cũng lắm chỉ khoảng 1 tuần là khỏi. Nhưng với Phương Trần, cứ bớt sốt rồi lại tiếp tục sốt cao, cứ mãi không dứt. Lâm Quả đem Phương Trần đến bệnh viện, bác sĩ đều nói không có việc gì, chỉ cần nghỉ ngơi thật nhiều. Thật sự là Phương Trần không chỉ có tính cách khác người, ngay cả bị bệnh cũng khác người nốt!

Nói đến Lâm Quả, chỉ một câu của bác sĩ, đã trực tiếp đem cậu biến thành người hầu 24/7 của Phương Trần. Phương Trần lúc bình thường đã khó đối phó. Nay bị bệnh còn khó đối phó hơn gấp trăm lần. Lần nào cũng mang bộ dáng mềm yếu, hai mắt long lanh nước ra để xoay Lâm Quả như xoay chong chóng. Nhưng người bệnh là lớn nhất. Lâm Quả không còn cách nào đành phải chịu đựng thôi.

Trái ngược với Lâm Quả khổ sở không nói nên lời, thì đối với Phương Trần đây hoàn toàn là cơ hội trời cho. Nhờ bị bệnh mà anh có thể nganh nhiên nằm trên giường của Lâm Quả, hưởng thụ sự chăm sóc của Lâm Quả. Duy nhất không được hoàn mỹ chính là, khi bị bệnh thì toàn thân uể oải không có sức lực, nên cho dù nhìn thấy Quả Quả yêu dấu ngon miệng trước mắt nhưng lại không thể làm gì.

Cho nên Phương Trần không còn cách nào.....

“Quả Quả, em không muốn ôm anh sao?” Thanh âm vang lên dịu dàng đáng yêu động lòng người.

“Không!” Một thanh âm khác hung dữ vang lên.

“Trong phòng chỉ có hai ta thôi mà?” Đây hoàn toàn là những lời dụ dỗ.

“Ngủ!” Lâm Quả hiển nhiên đã không thể bình tĩnh nữa.

“Quả Quả.....” Phương Trần trở mình, áo ngủ bị trượt xuống, nương theo ánh trăng có thể thấy cái cổ thanh tao, bờ vai trắng nõn, còn có lồng ngực ẩn hiện trong áo: “Anh ngủ không được.....”

“Ngủ không được thì đếm cừ để ngủ!” Lâm Quả trở mình đưa lưng về phía Phương Trần: “Đừng phiền tôi.”

“Quả Quả.....” Phương Trần không chịu thua, trong thanh âm tràn đầy bị thương: “Vì cái gì chúng ta ngủ ở trên một cái giường, mà em lại hoàn toàn không có cảm giác với anh? Em ghét anh vậy sao? Em cự tuyệt anh làm anh đau lòng lắm biết không? Chẳng lẽ anh phải đi phẫu thuật chuyển giới thì em mới có hứng thú với anh sao?”

“Anh nói bậy bạ cái gì đấy?” Lâm Quả quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Phương Trần: “Cái gì chuyển giới, anh còn dám nghĩ tới chuyện đó, tôi sẽ đánh cho anh răng rơi đầy đất.”

“Nhưng em không thích thân thể của anh. ” Phương Trần cúi đầu, vẻ mặt ưu thương: “Có phải em cảm thấy làm cùng với một người nam rất ghê tởm không?”

“Trong đầu anh suốt ngày chỉ nghĩ tới mấy cái này thôi hả?” Lâm Quả chịu không nổi kêu ra tiếng: “Suốt ngày chỉ biết nghĩ muốn.....”

“Đúng, anh cả ngày chỉ nghĩ muốn làm tình cùng em, muốn em sờ anh, muốn em ôm anh, cùng em kết hợp làm một, cùng em ở cùng một giường.....” Phương Trần không cho Lâm Quả có cơ hội lên tiếng: “Anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, nhìn thấy người mình yêu, muốn thân thiết với người mình yêu nhưng phải cố nhịn, em biết nó khó khăn như nào không? Nhưng bởi vì em không muốn, anh không thể ép em, nên anh phải luôn tự giải quyết. Nhưng mấy ngày nay bị bệnh, anh không thể tự mình giải quyết, em có biết anh rất khó chịu.....”

“Tôi đương nhiên biết cảm giác đó, tôi cũng là đàn ông.....” Thấy Phương Trần kích động như vậy, Lâm Quả nhất thời không chế không được thốt lên.

“Em biết?” Phương Trần ngẩng đầu, ánh mắt long lanh đầy chờ mong: “Ý của em là.....Em cũng muốn?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Lâm Quả liền hối hận. Tuy rằng hối hận muốn cắn đứt lưỡi, nhưng lời đã nói ra thì không thể rút lại, đành phải chịu trách nhiệm với nó.

“Ngủ! Người bệnh phải nghỉ ngơi nhiều vào.” Lâm Quả lấy chăn đắp cho Phương Trần.

“Không được, hôm nay phải giải quyết.” Phương Trần dùng sức giãy dụa, dù gì anh cũng là một thanh niên 1m7 đã trưởng thành, tuy rằng thân hình thon dài, nhưng dù gì cũng là cao thủ võ thuật, lúc này ra sức giãy dụa, Lâm Quả cũng rất khó không chế được anh. Cái giường đơn yếu đuối chịu không nổi sức nặng liền vang lên tiếng “Két két”.

Chỉ chốc lát sau, hai người đã đầu đầy mồ hôi, rốt cuộc Phương Trần bệnh nặng mới khỏi, thể lực rõ ràng không bằng Lâm Quả, bại hạ bị Lâm Quả gắt gao nhét vào chăn, không thể động đậy.

“Ngủ, nếu còn quậy nữa, tôi sẽ đánh anh!” Lâm Quả hùng hổ đe dọa.

Lần này phản ứng của Phương Trần vượt ngoài dự đoán của cậu, không tiếp tục quấy phá, ngược lại ngoan ngoãn quay đi... không để ý tới cậu nữa. Từ khi bọn họ biết nhau, đây là lần đầu tiên Phương Trần quay lưng lại không để ý tới cậu như vậy.

Ngay khi Lâm Quả đang bối rối, bóng lưng Phương Trần nhẹ nhàng run rẩy, sau đó, một giọt, hai giọt, nước mắt trong suốt, cứ như vậy lặng lẽ tuôn ra, thấm qua hàng mi dày và dài, chảy xuống gò má trắng hồng mịn màng, lưu lại hai hàng nước, làm cho người ta không đành lòng.

Lâm Quả phát hoảng: “Tại sao khóc?”

Phương Trần nghe được câu hỏi thì khóc càng to hơn.

“Này, có nhiều đó cũng khóc thì không phải đàn ông đâu?” Lần thứ hai nhìn thấy Phương Trần khóc, Lâm Quả chân tay luống cuống, lần đầu tiên Phương Trần khóc làm cho cậu không tự chủ được mà có chút hạnh phúc vui vẻ, mà lúc này đây nước mắt của Phương Trần lại làm cho Lâm Quả đau lòng cùng thương tiếc. Khiến cho cậu tự hỏi chính mình phải chăng đã quá đáng với Phương Trần?

“Đừng để ý tôi, tôi ghét em lắm.” Phương Trần trèm chần kín mít, giọng nói rầu rĩ từ bên trong truyền ra: “Tôi biết em không tin tình cảm của tôi, cho dù tôi nói thích em bao nhiêu lần em cũng không tin, dù sao cũng là do tự tôi đa tình.....Em.....em..... vốn là.....Vốn là.....”

Phương Trần câu kế tiếp nói không được nữa, thanh âm nức nở như có như không từ trong chăn truyền ra, Lâm Quả hoàn toàn bị đánh bại, dịu dàng nói với Phương Trần: “Đừng khóc. Anh khóc khiến tôi.....Aiz....”

Phương Trần lúc này mới chậm rãi lộ đầu ra, hai mắt cùng cái mũi đều đỏ lên, giống như một con thỏ đáng yêu: “Vậy em phải nói em muốn anh”

Vấn đề này thật sự là quá mức trắng trợn, nhưng mà nhìn Phương Trần làm cho Lâm Quả không thể nói dối, chỉ có thể đỏ mặt gật gật đầu, khó khăn gặng chữ: “Muốn”.

Phương Trần đương nhiên phải tiếp tục rên sất khi còn nóng, anh nhẹ nhàng tựa đầu vào trong lòng Lâm Quả tiếp tục nức nở hỏi: “Muốn như nào?”

Lâm Quả thở dài, vô lực trả lời: “Rất muốn, rất muốn! Cái đồ yêu tinh nhà anh mỗi ngày đều tới quán lấy tôi, tôi là người không có tim sao? Mỗi ngày tôi đều phải dội nước lạnh vài lần mới dập tắt được lửa nóng trong lòng! Như vậy được chưa?”

Hiển nhiên đáp án của Lâm Quả làm cho Phương Trần thực vừa lòng, nhưng vẫn không thỏa mãn. Phương Trần tránh trong lòng Phương Trần, vươn đầu lưỡi cách lớp quần áo nhẹ nhàng liếm mát, lại dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn một ngụm, lúc này mới tiếp tục dùng rầu rĩ nói: “Anh không tin, em gạt anh. Em chỉ muốn đồ anh không khóc nữa thôi.”

Lâm Quả không thể nhin được nữa, đem Phương Trần đặt ở dưới thân mình, hô hấp bắt đầu dồn dập: “Cái đồ yêu tinh, tôi là vì anh bị bệnh không khỏe, vậy mà anh..... Anh.....”

Phương Trần lúc này mới nở nụ cười, vươn tay ôm lấy cổ của Lâm Quả, nhẹ nhàng hôn lên môi Lâm Quả, ánh mắt vừa mới khóc đã trở nên ướt át, Phương Trần vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm môi trên, mỉa mai như tơ nhẹ giọng nói: “Cảm mạo chỉ là bệnh nhẹ thôi, ngược lại nó càng khiến cho người ta thêm ham muốn, nếu không tin em có thể thử xem.....” Ngay sau đó lại vươn đầu lưỡi nhẹ liếm vành tai của Lâm Quả, thanh âm dụ hoặc làm cho người ta nhiệt huyết dâng trào: “Dùng thân thể của em cảm nhận đi!”

14. Chương 14

Lâm Quả cúi đầu, cắn xuống đôi môi đỏ mọng đáng ghét của người dưới thân, đây là lần thứ ba cậu hôn Phương Trần, mỗi một lần hôn Phương Trần hương vị lại ngọt ngào hơn lần trước một bậc, giống như là một chất gây nghiện khiến người ta không thể ngừng, cứ muốn lập tức bắt lấy Phương Trần mà cắn nuốt toàn bộ.....

Lâm Quả đã sắp bị dục hoả đốt cháy, Phương Trần tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, nhanh chóng cởi bỏ quần áo của Lâm Quả, ở trên từng tác da thịt của Lâm Quả liên tục hôn xuống một đường dài.

“Quả Quả..... Anh thật sự rất yêu em..... Quả Quả.....”

Lâm Quả hít một hơi thật sâu, hung hăng bắt lấy Phương Trần hôn xuống đôi môi mềm người kia, hai tay không thể nhin được nữa cởi bỏ quần lót, dùng sức lật Phương Trần nằm sấp trên giường, hai tay nhẹ vuốt chiếc đùi trắng mịn thon thả rắn chắc.

“Anh là đồ yêu tinh..... Cái đồ yêu tinh chuyên đi quyến rũ người khác.....”

“Đúng, anh là yêu tinh..... Anh chuyên đi quyến rũ Quả Quả.....” Phương Trần quay đầu, mỉm cười mỉa mai hoặc, nhẹ cong người cọ xát vào da thịt của Lâm Quả ở phía trên: “Cả đời anh chỉ muốn quyến rũ một mình Quả Quả, khiến em chỉ có thể yêu một mình anh, trong ánh mắt chỉ có một mình anh.....”

Phương Trần không nói thêm gì đi nữa, bởi vì Lâm Quả lúc này đã hoàn toàn hoá thành sói, nói cái gì cũng không thể lọt vào tai cậu được nữa.

Lâm Quả cúi đầu hôn cái cổ mảnh khảnh của Phương Trần hôn đến trước ngực, ngón tay vẽ một đường dọc theo chiếc đùi trắng mịn, rốt cục đi đến vùng cấm.....

“Quả Quả dùng cái này.....”

Phương Trần lấy từ trong gối đầu ra một vật nhét vào tay Lâm Quả, sau đó lại tiếp tục đuổi người hưởng thụ nụ hôn của Lâm Quả.

Lâm Quả lấy một ít gel bôi trơn, trong lúc nhất thời quên hỏi Phương Trần vì sao lại có thứ này mà lập tức đưa gel bôi trơn vào nơi bí mật kia, bắt đầu tiến quân thần tốc.....

“Quả Quả, nhẹ..... nhẹ một chút.....”

“Anh là đồ yêu tinh.....”

“Quả Quả..... Anh yêu em.....”

“Hừ..... Trời mới tin.....Anh đừng có khép chặt như vậy, muốn kẹp chết tôi sao?” Lâm Quả một bên mắng, một bên đè lại Phương Trần đang cố gắng vận vạo thân mình, thật muốn đâm chết cái tên yêu tinh hại người này. Nhưng cảm xúc chặt chẽ lại rõ ràng nhắc nhở cậu, đây cũng là lần đầu tiên của người kia. Điều này khiến cho Lâm Quả có một cổ vui sướng không nói nên lời.

“Quả Quả.....” Phương Trần ngẩng đầu, trong ánh mắt long lanh nước, nhẹ giọng rên rỉ: “Quả Quả..... Quả Quả.....”

“Đừng kêu, tôi chịu không nổi. Là do anh tự mình chuốc lấy, có đau thì cũng phải nhịn xuống!”

“Quả Quả..... A.....”

“Yêu tình.....”

Ánh trăng trốn sau đám mây, ngượng ngùng nhìn một màn xuân sắc vô biên trong phòng.

.....

“Quả Quả, em đang nghĩ cái gì?” Cao trào qua đi, Phương Trần trên mặt vẫn còn lưu lại dấu vết đỏ ửng điểm lệ của kích tình vừa nãy, anh vươn tay vuốt ve đuôi lông mày của Lâm Quả: “Quả Quả hay giận dỗi, nơi này sắp hằn vết nhăn rồi.”

Lâm Quả bắt lấy bàn tay của Phương Trần nhét vào trong chăn, trên mặt có chút hồng: “Đừng có lộn xộn, coi chừng lại bị cảm lạnh.”

Phương Trần nở nụ cười, tựa đầu vào ngực của Lâm Quả, nghe nhịp tim đập của cậu, nhẹ giọng nói: “Anh biết Quả Quả rất thương anh mà.”

Lâm Quả khe khẽ thở dài, trầm mặc một lúc lâu, rốt cục mở miệng: “Kỳ thật, tôi vẫn có chuyện không thể hiểu!”

“Là tại sao anh lại thích em đúng không?” Phương Trần ngẩng đầu, nhẹ nhàng ở trên mặt Lâm Quả ấn xuống một nụ hôn: “Quả Quả có phải đã tin rằng anh thật lòng với em rồi đúng chứ?”

Lâm Quả quay đầu đi chỗ khác, khẩu thị tâm phi nói: “Ai..... Ai nói? Anh đừng có ảo tưởng. Tôi chỉ muốn hỏi anh, vì sao cứ phải quấn lấy tôi.”

Phương Trần cười càng vui vẻ, tuy rằng Lâm Quả không thừa nhận, nhưng ý nghĩ cũng không khác nhau lắm.

Biểu tình của Phương Trần làm cho Lâm Quả có chút ngượng, cậu xoay người qua chỗ khác: “Quên đi, quên đi, tôi không hỏi, tôi muốn đi ngủ.”

“Quả Quả.....” Phương Trần từ phía sau nhồm người lên, đụng tới nơi vừa làm việc quá sức vừa rồi, đau đến nỗi kêu thành tiếng: “Đau quá.....”

“Anh.....” Lâm Quả xoay người lại, không thể làm gì đành phải ôm Phương Trần vào lòng, để cho người đó có thể nằm thoải mái một chút: “Anh có thể nằm im không? Bao nhiêu tuổi mà vẫn như con nít? Không biết chăm sóc chính mình.”

“Anh có Quả Quả rồi!” Phương Trần mỉm cười ngọt ngào, không dám tùy tiện lộn xộn, “Câu hỏi của em, anh không có đáp án cho em, biết tại sao không?”

“Có gì thì nói, anh cọ vào tôi làm gì?” Lâm Quả có chút ngượng ngùng túm lấy bàn tay tội ác của Phương Trần: “Dù sao thì cái nguyên nhân của anh cũng sẽ không tốt đẹp gì.”

“Ai nói?” Phương Trần hạ ánh mắt, trên mặt hiện lên một nụ cười dịu dàng nhưng âm trầm: “Vào ngày hội chào đón tân sinh viên, lúc em lên phát biểu đã thích em.”

“Phát biểu?” Lâm Quả cố gắng nhớ lại: “Ngày đó tôi có làm gì đặc biệt sao?”

“Làm gì có?” Phương Trần nhẹ nhàng nhéo nhéo cái mũi cao của Lâm Quả: “Lúc em phát biểu, anh vì quá nhàm chán nên mới đến nhìn xem.”

“Lúc đó nhìn thấy em rất đẹp trai, cau mày hay cười rộ lên cũng vẫn rất đẹp, sau đó lại nghe tới lý tưởng của em. Lúc ấy thật sự khiến anh cười muốn bể bụng, cảm thấy người này sao lại đáng yêu như vậy?”

“Anh dám cười tôi? Anh chán sống rồi hả?” Lâm Quả trừng lớn ánh mắt, giờ lên nắm đấm: “Có phải anh muốn ăn đòn không?”

“Làm gì có?” Phương Trần ôm lấy thất lưng Lâm Quả làm nũng: “Chỉ là, anh cũng không biết vì cái gì, lại yêu thương em.”

“Đây là cái loại lý do gì?”

“Tình yêu vốn không có lý do mà? Dù sao, anh thật sự yêu Quả Quả, chỉ yêu Quả Quả thôi.” Nói đến đây, Phương Trần ngẩng đầu, mỉm cười yêu mị, chu môi lên: “Không cần suy nghĩ, hôn anh được không?”

“Không!” Lâm Quả liếc Phương Trần một cái.

“VẬY ĐỂ ANH HÔN EM!” Phương Trần kéo đầu Lâm Quả, cười nhắm mắt lại.

Môi cùng môi lại chạm nhau, một buổi đêm thật xinh đẹp!

15. Chương 15

“Quả Quả, em thật tuần tú.” Phương Trần nằm ở trên giường cười tủm tỉm nhìn Lâm Quả mặc áo khoác.

“Câm miệng. Ngoan ngoan nằm ở trên giường, tôi đi học đây.” Lâm Quả xoay người, đem cháo cùng sữa đặt ở trên bàn, về mặt không kiên nhẫn dặn dò: “Anh nhớ rõ ăn cháo xong phải đợi một hồi mới được uống sữa đó.”

“Đã biết.” Phương Trần giống con mèo nhỏ, nhẹ nhàng gật đầu.

“Nhưng không được để quá lâu, nếu như bị tôi phát hiện anh để sữa nguội lạnh mới uống, tôi sẽ đánh anh!” Lâm Quả có chút lo lắng, hung tợn dặn dò.

“Đã biết.” Phương Trần vẫn ngoan ngoan gật đầu, nằm trong chăn nhìn Lâm Quả cười ngọt ngào.

“Tôi đi đây.” Lâm Quả xoay người, đi ra khỏi phòng.

“Quả Quả.....” Phương Trần nhẹ giọng kêu lên.

“Làm sao vậy?” Lâm Quả quay đầu: “Còn có chuyện gì?”

Phương Trần lắc lắc đầu, ngốc nghếch tươi cười: “Chỉ muốn kêu em vậy thôi.”

“Tào lao.” Lâm Quả thở dài xoay người: “Quên đi, tôi ở lại chờ anh ăn cháo xong rồi mới đến lớp! Anh đúng là cái đồ tai họa, sớm muộn gì cũng bị anh phiền chết.”

Phương Trần bưng bát cháo, vừa ăn cháo vừa nhìn chằm chằm Lâm Quả, cười đến ôn nhu đặc ý, cũng không có vạch trần kỳ thật cậu là lo lắng cho mình nên mới ở lại.

“Quả Quả?” Ăn hết cháo, Phương Trần đột nhiên mở miệng.

“Gì?” Lâm Quả đưa khăn lau miệng qua, phụng phịu hỏi. Trong lòng hoài nghi Phương Trần lại muốn giở trò gì.

“Chúng ta hẹn hò đi, được không?” Phương Trần mở lớn ánh mắt, thoát nhìn rất hưng phấn: “Anh biết có một quán này rất được, chúng ta tới đó hẹn hò được không?”

“Hẹn hò cái đầu anh, tôi không có thời gian. Anh có biết vì anh mà tôi trễ bài biết bao nhiêu không?” Lâm Quả hung hăng trừng mắt nhìn Phương Trần, oán hận mắng: “Bao Đại Đồng kia quả thật không thể nhờ được. Viết chữ như gà bới. Nhìn vào vở chỉ muốn đập nó một trận.”

“Ha ha.....” Phương Trần nghe vậy cười ra tiếng: “VẬY ĐỢI ĐẾN KHI EM RẺNH CÓ ĐƯỢC KHÔNG? Anh thật sự rất muốn cùng em hẹn hò, chỉ một lát thôi không tốn nhiều thời gian của em đâu.”

“Phiền muốn chết, đợi tôi có thời gian rồi nói.” Lâm Quả vẫn là hung hăng trừng mắt nhìn Phương Trần: “Không biết anh lại muốn giở trò gì để chơi khăm tôi?”

“Anh chỉ là luôn nghĩ đến em thôi.” Phương Trần mỉm cười: “Em thì sao?”

“Tôi cái gì?” Lâm Quả đứng lên: “Tôi phải đi học. Anh bớt nghĩ mấy cái xấu xa lại đi, nghĩ ngợi nhiều vô.”

“Ừ.” Phương Trần nhẹ nhàng liếm liếm miệng, ánh mắt dâm tà liếc nhìn Lâm Quả: “Quả Quả ngày hôm qua thật sự là rất dã man nha, tuy rằng làm anh rất là sung sướng, nhưng bây giờ nơi đó lại đau quá nha!”

Lâm Quả bùm một cái đở mặt, một bụng lửa giận chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi nói: “Tất cả là tại anh!” Ngay sau đó liền đập cửa mà đi.

Thanh âm của Phương Trần ở phía sau tiếp tục vang lên: “Quả Quả đến lớp không được gần gũi với bạn nữ quá đó nha.”

Mặt Lâm Quả lập tức đen lại. Thực muốn đem cái tên kia mà đánh cho một trận như tử, nhưng mà nhìn thấy ánh mắt của mọi người nhìn mình, cậu đành phải nhịn xuống.

.....

Phương Trần nằm ở trên giường, trong lòng cảm thấy thỏa mãn, vô cùng vô cùng thỏa mãn!

Qua bao nhiêu cố gắng khổ cực, hiện tại đã có kết quả như ý rồi. Tưởng tượng đến hình ảnh ngày hôm qua, Phương Trần thật thỏa mãn đến chết đi sống lại. Thân thể còn có chút ửng ửng đau, đây chính là minh chứng rõ ràng nhất cho đêm ngày hôm qua. Lâm Quả thật sự là một tình nhân hoàn hảo, cho dù bản thân mãnh liệt muốn chết nhưng động tác vẫn rất dịu dàng khiến cho mình cảm thấy sung sướng đến mức không dứt ra được. Một người yêu tuyệt vời từ ngoài đời cho đến trên giường như vậy, Phương Trần anh tuyệt đối sẽ không đánh mất. Từ nhỏ đến lớn, Phương Trần không có khái niệm thất bại. Tất cả con mồi dù khó khăn tới cỡ nào chỉ cần có đủ thời gian thì tất cả đều bại dưới tay anh mà thôi.

Trong lúc Phương Trần đang vô cùng đắc ý, Lâm Quả cũng lâm vào trầm tư.

Quan hệ với Phương Trần phát triển tới mức này, phải nói là hoàn toàn vượt ngoài dự tính, mà đêm qua lại là đã sai càng sai.

Lâm Quả từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ suy nghĩ quá nhiều về vấn đề bản thân thích nam hay thích nữ. Tình cảm của cậu cũng như một hồ nước tĩnh lặng. Cho dù có một hòn đá nhảy vào thì cũng chỉ tạo nên những gợn sóng nhỏ, rồi cuối cùng cũng vẫn lại tiếp tục tĩnh lặng.

Nhưng từ khi Phương Trần xuất hiện! Anh ta không phải hòn đá nhỏ, anh ta là một tảng đá to, khiến cho cậu chao đảo mãi không thôi.

Bao Đại Đồng từng nói Phương Trần là một kẻ thích chơi đùa với tình yêu! Một người vừa có sắc có tài có gia thế như anh ta, những trò chơi bình thường không khiến anh ta thấy thỏa mãn. Đây cũng không phải lần đầu tiên anh ta đùa bỡn tình cảm của người khác. Nhưng lần này chọn trúng Lâm Quả, có phải anh ta đã chọn nhầm rồi không? Cậu giống một kẻ dễ chơi đùa lắm sao? Chỉ cần nghĩ như vậy, Lâm Quả liền tức giận, quyết định phải cách xa người kia một chút.

Nhưng mà tình hình hiện tại không đơn giản như vậy. Phát sinh quan hệ trên giường với người kia rồi. Điều này làm cho cậu không thể không đối mặt với sự thật rằng, cậu hoàn toàn bị Phương Trần mê hoặc, ít nhất là thân thể.

Phương Trần là cái tên yêu tinh, điểm này Lâm Quả ngay từ đầu đã biết, nhưng tới cuối cùng vẫn đầu không lại sự ngọt ngào của Phương Trần, đầu không lại thân hình nổi bật của Phương Trần, đầu không lại nước mắt của Phương Trần, đầu không lại ý nghĩ muốn nhìn thấy nụ cười của Phương Trần trong lòng.....Nghĩ đến đây cậu thật muốn cho bản thân một đấm.

“Thật sự là rất không có tiền đồ!” Lâm Quả oán hận mắng chính mình một câu.

Nhưng mà thời gian không thể quay trở lại, thậm chí Lâm Quả cũng không thể phủ nhận rằng: cho dù thời gian có thể quay trở lại, cậu vẫn sẽ rơi vào bẫy của Phương Trần, vẫn sẽ tiếp tục lặp lại đêm qua, con mẹ nó Phương Trần đúng là một tai họa.

16. Chương 16

Ngày 27 tháng Chạp! Phương Trần vẽ một vòng tròn thật to trên cuốn lịch, này là ngày trường học cho nghỉ, Lâm Quả phải về quê mừng năm mới.

“Thật là, trường học tại sao lại cho nghỉ sớm như vậy chứ?” Phương Trần oán hận cắn ngón tay, vốn đang cùng Lâm Quả vừa mới có một chút tiến triển, ngay cả cơ hội hẹn hò chính thức cũng chưa có, vậy mà lại dính ngay ngày nghỉ lễ, anh đã năn nỉ Lâm Quả cho anh về quê cùng, nhưng Lâm Quả nhất quyết không cho. Chiều gì cũng dùng qua hết rồi, mà Lâm Quả cứ nhất định không chịu. Tưởng tượng đến khoảng thời gian dài như vậy không gặp Lâm Quả, Phương Trần thật muốn phát điên.

Anh từng nghĩ đến việc mua vé máy bay đi theo Lâm Quả trở về quê ở Sơn Tây, nhưng mà không được. Lâm Quả lần này thái độ vô cùng kiên quyết, không được là không được!

Anh hỏi Lâm Quả vì lý do gì không cho anh theo, Lâm Quả lại không nói lời nào. Phương Trần quyết tâm tra hỏi tới cùng thì lại bị Lâm Quả dùng chiêu trí mạng đó là trực tiếp hôn lên cái miệng đang lải nhải của anh, ngăn chặn không cho anh hỏi tiếp. Tiếp theo tất nhiên là nhảy lên trên giường tiếp tục làm chuyện người lớn rồi.

“Thật sự là thông minh bị thông minh trị. Quả Quả khi nào thì học được trò này chứ?” Nghĩ tới hai người triền miên, Phương Trần nhin không được đỡ mặt. Không thể phủ nhận, thân thể bọn họ ở trên giường là vô cùng hoà hợp, cảm giác cũng vô cùng hoàn mỹ.

“Lại suy nghĩ sâu xa gì đó? Mặt đỏ như vậy?” Vừa đi mua cơm về Lâm Quả liếc mắt một cái liền nhìn thấy dấu khoanh tròn to đùng trên cuốn lịch cùng khuôn mặt đỏ hồng của ai đó.

“Quả Quả, anh về quê ăn tết chung với em nha? Anh thật sự không muốn xa em lâu như vậy!” Phương Trần gắt gao ôm lấy thắt lưng Lâm Quả, đầu tựa vào trong lòng ngực Lâm Quả liêu mạng cọ cọ: “Em đồng ý đi, đồng ý đi mà!”

“Đừng có quây, ăn cơm.” Lâm Quả vỗ vỗ đầu Phương Trần, giống như đang dạy dỗ con mèo nhỏ: “Có phiền nữa! Nói ít thôi, không được chính là không được.”

“Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì?” Phương Trần ngắc đầu, vẻ mặt bất mãn: “Nếu em không muốn họ biết chuyện chúng ta, thì cứ nói anh là bạn học của em, vậy là được rồi?”

“Anh tưởng người ta tôi là đồ ngốc sao?” Lâm Quả liếc mắt, Phương Trần vừa nhìn thấy cậu thì giống như mèo thấy mỡ, có đồ ngốc mới không nhìn ra bọn họ có gì đó.

“Vậy nói thật cho họ biết.” Phương Trần nghĩ nghĩ: “Anh đảm bảo người nhà em sẽ thích anh. Hơn nữa sớm muộn gì chúng ta cũng phải gặp cha mẹ hai bên, thú nhận rằng chúng ta yêu nhau muốn ở bên nhau. Vậy có gì không cho anh về quê ăn tết với em?”

“Ở bên nhau cái đầu anh.” Lâm Quả nhíu mày, bắt lấy Phương Trần hung hăng hôn xuống một ngụm, còn muốn tiếp tục lại bị Phương Trần đẩy ra.

“Lần này không được, lần này em nhất định phải nói cho anh biết vì cái gì?”

“Thật sự là phiền muốn chết!” Lâm Quả ngồi xuống: “Anh có ngốc không? Lễ mừng năm mới, anh cũng cần về nhà với ba mẹ mà, nếu anh theo tôi về quê rồi, bọn họ làm sao bây giờ?”

“Bọn họ còn có anh hai, anh ba, chị tư, chị năm, thiếu đi anh thì có sao?” Phương Trần xoay người ngồi ở trên đùi Lâm Quả, tựa đầu vào vai cậu: “Nhưng nếu không cùng Quả Quả cùng nhau mừng năm mới, anh sẽ rất buồn, rất đau khổ.”

“Cái đồ ngu ngốc.” Lâm Quả nhẹ nhàng vuốt tóc Phương Trần: “Trong lòng tôi vẫn luôn áy náy, anh có biết không?”

“Áy náy?” Phương Trần ngắc đầu, Lâm Quả vẻ mặt phúc tạp: “Ý là.....”

“Ừ, ừ! Là cái ý đó đó!” Lâm Quả đỏ mặt bưng hộp cơm, che dấu ngại ngùng.

“Quả Quả!” Thông minh như Phương Trần, lại không thể ngờ rằng Lâm Quả lại có cái ý nghĩ ngốc nghếch như vậy.

Rõ ràng hết thấy hết thấy đều là chính mình chủ động, là chính mình mặt dày mày dạn đi quyến rũ cậu, vậy mà cái đồ ngốc này lại ngây thơ nghĩ là do cậu cướp đi đứa con trai của cha mẹ mình? Vẫn ngốc nghếch cho rằng, hết thấy trách nhiệm đều phải do cậu phụ trách, thế giới này đi đâu tìm được người đáng yêu như Lâm Quả đây?

“Quả Quả cái đứa ngốc!” Phương Trần từ phía sau ôm lấy Lâm Quả, nhẹ giọng nói: “Sao anh lại yêu đứa ngốc này nhiều vậy chứ.”

“Vậy anh ở nhà mừng năm mới đi.” Lâm Quả vỗ vỗ đầu Phương Trần: “Không nên sinh sự, được chưa?”

“Được rồi!” Tuy rằng tâm không cam lòng không muốn, nhưng Phương Trần vẫn vì cái lý do ngu dốt của Lâm Quả mà không có đi Sơn Tây, cho nên trước khi nghỉ lễ, bên người Lâm Quả lại tiếp tục dính thêm một con mèo theo cậu 24/24.

.....

“Alo, Quả Quả, đoán xem tôi là ai?” Trong di động truyền đến giọng nói ngọt ngào của Phương Trần.

“Trừ anh ra, ai còn dùng cái danh xưng ghê tởm đó gọi tôi?” Lâm Quả ngồi ở trong vườn nho tức giận nói không nên lời.

“Vậy em có nhớ anh không?”

“Nhớ cái đầu anh, mười phút trước anh vừa mới gọi hỏi, anh có phải bị điên rồi không?” Lâm Quả tùy tay ngắt một cành nho héo, hung dữ ngắt xuống, phát tiết nội tâm bất mãn.

“Nhưng mà anh hiện tại lại rất nhớ em, Quả Quả.....” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng Phương Trần thở dài.

“Phiền phức!” Lâm Quả oán hận trả lời: “Anh cứ cách 10 phút lại gọi cho tôi một lần, anh cảm thấy tôi có thời gian nhớ anh không?”

“Sao lại không có? Buông điện thoại là có thể nhớ rồi?” Phương Trần trả lời đúng lý hợp tình: “Anh nhớ Quả Quả nhiều như vậy, Quả Quả phải nhớ anh nhiều y chang mới đúng.”

“Đồ thần kinh.” Trong nhà có người ngoắc tay với Lâm Quả, Lâm Quả nhanh chóng nói: “Được rồi, không thêm nghe anh nói nữa, mẹ tôi gọi vào ăn cơm, anh cũng đi ăn cơm đi, đừng có chốc chốc lại gọi cho tôi, phiền chết người.”

“Quả Quả.....” Trong điện thoại Phương Trần nũng nịu như người vợ nhỏ.

“Thật sự là phiền muốn chết.” Lâm Quả nghiêng răng nghiêng lợi thở dài: “Gặp được anh thật là tôi xui mười tám đời! Nhớ, nhớ, nhớ rất nhớ anh! Vậy được chưa, đừng có mè nheo nữa!”

” Quả Quả là tốt nhất.” Cho dù cách xa ngàn dặm, vẫn có thể tưởng tượng được nụ cười thoải mái của Phương Trần: “Vậy em hôn anh một cái anh mới cúp máy.”

“Lâm Quả? Sao cứ nói chuyện điện thoại suốt vậy con?” Trong nhà đã có người đi ra thúc giục.

Lâm Quả gật gật đầu với người nọ, quay đầu hôn một cái với Phương Trần trong điện thoại: “Được chưa? Vừa lòng chưa? Tôi thật sự phải vào ăn cơm.”

“Anh cũng hôn em một cái!” Phương Trần hôn một cái thật mạnh vào điện thoại, còn không yên tâm dặn dò: “Cúp máy là phải nhớ tới anh liền đó!”

“Ồ!”

Nghe thấy Lâm Quả đồng ý, Phương Trần lúc này mới vừa lòng cúp điện thoại, vỗ vỗ tay, đẩy cửa phòng đi ra ngoài ăn cơm.

“Tiểu Trần à, sao lúc này con ngoan vậy!” Ba Phương cùng Mẹ Phương cùng nhau nhìn đứa con trai út: “Ngày nghỉ cũng chỉ ở nhà ngoan ngoãn nghe điện thoại, không có đi ra ngoài gây rắc rối!”

“Là Quả Quả bảo con phải ngoan ngoãn ở nhà cùng mọi người mừng năm mới.” Phương Trần cầm đĩa gấp một miếng cá, bỏ vào trong bát của ba Phương: “Ba à đây là cá ba thích ăn.”

” Lâm Quả kia thật là có bản lĩnh!” Ba Phương nhú mồm: “Có thể làm cho quý phá phách nhà chúng ta ngoan ngoãn ở nhà gấp đồ ăn cho ba nó, thật sự là không đơn giản.”

“Ai nói không phải đâu?” Mẹ Phương cũng cười chỉ chỉ cái áo lông trên người: “Cái này cũng là do Tiểu Trần tặng cho em đó, vậy mà còn biết săn sóc mẹ, quả nhiên là không đơn giản.”

Phương Vi cùng Phương Lăng liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cũng nghĩ tới: đâu chỉ có vậy, Lâm Quả kia còn dám mắng con gái cưng của ba má là mụ la sát đó, còn chửi luôn 2 đứa con lớn của hai người là có IQ của heo nữa. Có thể làm cho con trai út của ba mẹ ngoan ngoãn ở nhà làm bé ngoan, này thì có là gì?

“Quả Quả tốt lắm!” Nói đến Lâm Quả, hai mắt Phương Trần liền sáng lên, miệng không ngừng khen: “Thái độ làm người chính trực, luôn luôn cố gắng, lại có trách nhiệm. Tuy rằng cậu ấy bề ngoài có hơi thô lỗ, nhưng mà đối với con rất dịu dàng, tuy rằng cậu ấy thích mắng người ta, nhưng mà đối với người lớn tuổi rất có lễ phép, còn có.....”

“Phải không?” Ba Phương cùng mẹ Phương nhìn nhau: “Vậy hôm nào mời cậu ấy về nhà ta ăn cơm đi, ba mẹ phải cảm ơn cậu nhóc ấy vì có thể dạy cho cậu út nhà chúng ta trở nên ngoan như vậy.”

Lời vừa nói ra, bốn anh em Phương gia, sắc mặt đại biến.

“Ba ăn cơm.”

“Mẹ đây là món mẹ thích nhất nè.”

“Ba, ba có muốn ăn thêm cơm không?”

“Mẹ ơi không biết sao mà hôm nay đồ ăn dì Trương nấu ngon quá ha?”

“Sao vậy?” Ba Phương cùng mẹ Phương nhìn đám con, sao vừa nghe nói đến muốn mời Lâm Quả đến nhà, sắc mặt của 4 đứa này lại xấu như vậy?

“Con cũng muốn mời cậu ấy đến nhà chơi.” Phương Trần cắn chiếc đĩa: “Nhưng mà cậu ấy phải về quê ăn Tết, lại còn không cho con theo cùng, làm con cô đơn muốn chết.”

“Mày cứ mỗi 10 phút là lại gọi điện cho người ta hỏi 100 câu hỏi có nhớ mày không, vậy mà cũng còn cô đơn nữa hả?” Phương Thiên tức giận liếc nhìn Phương Trần mắng một câu.

“Ai cần anh lo!” Phương Trần liếc anh hai của mình một cái: ” Quả Quả của em không chê em phiền thì thôi, anh cứ ở đó suốt ngày ghen tị người ta có tình yêu, bày ra cái bản mặt ác như là mẹ kế người ta. Coi chừng anh ế suốt đời đó.”

“Mày câm miệng ” Phương Thiên trừng mắt nhìn Phương Trần: “Mày cũng đừng có đắc ý quá, chờ qua năm sau mày phải tới CE nhậm chức đi, còn muốn chờ tới khi nào?”

“Em vẫn chưa muốn đi, em muốn ở trường ở cạnh Quả Quả, Quả Quả của em tốt như vậy, lỡ như bị người ta đoạt đi thì làm sao bây giờ?”

“Mơ đi.” Phương Thiên trừng mắt nhìn Phương Trần một cái: “Mày cho là mày có thể cạnh chừng nó cả đời hả? Cũng là do mày tự đồng ý tới CE chỗ anh họ Cát Luân làm việc. Với lại, mày cũng đừng quên anh Cát Luân là ân nhân cứu mạng mày.....”

“Rồi, rồi! Anh ta không biết bơi nhưng lại nhảy xuống hồ cứu em, kết quả cứu được em nhưng anh ấy phải vào viện nằm.....” Phương Trần nhanh chóng nói hết câu còn lại: “Bởi vì ơn cứu mạng nên em mới đồng ý tới công ty của anh ấy làm việc, em nhớ mà.”

“Biết là tốt rồi.” Phương Thiên cúi đầu, trong lòng suy tư. Chính là bởi vì Cát Luân đối với Phương Trần thật sự là tốt quá, không chê vào đâu được, cho nên lại là cái ràng buộc của Phương Trần.

“Kỳ thật, nếu em không muốn tới CE, anh họ Cát Luân chắc cũng sẽ không bắt buộc em.” Phương Địa ở một bên nhẹ nhàng cố ý nói: “Từ nhỏ đến lớn, anh Cát Luân chưa từng bắt buộc em phải làm gì mà. Không phải sao?”

“Ít ở đây nói bóng gió đi, nhìn mặt anh là thấy gian xảo rồi.” Phương Trần oán hận trừng mắt nhìn Phương Địa, thở dài: “Đi thì đi, dù sao Quả Quả cũng không phải cái loại người công tư không phân minh.”

Bốn anh em Phương gia lén nhìn nhau, lúc này mới lộ ra nụ cười hài lòng quý dị.

17. Chương 17

“Lâm Quả, sao lúc này em gọi điện thoại nhiều vậy?” Lâm Nhân nhìn em trai: “Có phải ở trường có bạn gái rồi?”

“Không phải bạn gái.” Lâm Quả đảo mắt, ở trong lòng tự bổ sung một câu, là bạn trai mới đúng, hơn nữa là bạn trai siêu cấp phiến toái, siêu cấp đáng sợ, là yêu tinh không thể đuổi đi.

“A?” Lâm Nhân từ trên xuống dưới đánh giá em trai, không tin nói: “Vậy sao anh lại thấy mày có cái gì giấu anh?”

“Anh lo anh đi.” Lâm Quả khinh thường trừng mắt nhìn Lâm Nhân, ánh mắt chuyển qua người đang cùng bà Lâm nói chuyện vô cùng vui vẻ ở kế bên: “Anh Viên thật sự là biết cách làm người ta vui vẻ nha, có thể làm cho mẹ cười vui vẻ như vậy.”

“Da mặt anh ấy dày lắm.” Lâm Nhân quay đầu tiếp tục truy vấn em trai nhà mình: “Nhưng mà anh thấy bộ dạng mày nghe điện thoại có điểm khả nghi lắm.”

“Anh à, em nói anh cũng đừng có giật mình nha.” Lâm Quả thật sâu phun ra một hơi, nắm lấy bả vai của Lâm Nhân, vẻ mặt nghiêm túc: “Anh nói xem nhà chúng ta có phải rất có duyên với đàn ông không? Trong trường em có một đàn anh, cứ sống chết theo đuổi em, anh nói người ta coi trọng em ở điểm nào?”

“A! Anh mày không đồng ý, kiên quyết không đồng ý.” Lâm Nhân nhìn đứa em trai cao hơn mình cái đầu, trong lòng nóng nảy: “Mày không có..... Không có.....”

“Không có gì?” Lâm Quả vẽ mặt kỳ quái nhìn sắc mặt kỳ lạ của anh trai.

“Mày không có bị người ta làm gì chứ?” Lâm Nhân thật cẩn thận hỏi cái vấn đề làm mình lo lắng: “Đàn anh của em có phải ở trong đội bóng rổ hay không?”

“Anh à, anh đang nghĩ cái gì thế?” Lâm Quả rất không hài lòng nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh trai: “Hai ta cùng một ba sinh ra, mà vừa nhìn thấy là biết anh bị anh Viên đặt dưới thân.....”

“Câm miệng.” Lâm Nhân nhìn nhìn xung quanh, hoàn hảo không ai nghe được bọn họ nói chuyện, hung hăng cốc đầu em trai nhà mình: “Về sau còn dám nói chuyện này, coi chừng anh đánh cho mày răng rơi đầy đất.”

Lâm Quả sờ sờ đầu không dám phản bác.

“Vậy.....” Lâm Nhân vừa định tiếp tục hỏi, điện thoại Lâm Quả lại reo lên.

“Lại là đàn anh đó?”

Lâm Quả gật gật đầu, vẻ mặt không kiên nhẫn ấn nút nghe.

“Quả Quả.....” Trong điện thoại truyền ra giọng nói nũng nịu của Phương Trần.

“Có chuyện gì?”

“Anh muốn hỏi là chừng nào em về trường? Anh rất nhớ em!”

“Nhớ cái đầu anh!” Lâm Quả nhìn thoáng qua Lâm Nhân ở kế bên nói: “Tôi đang cùng anh trai nói chuyện, anh lại gọi tới.”

“Quả Quả, vậy em có nhắc tới anh với anh của em không?” Phương Trăn một tay cầm điện thoại một tay xoay tóc: “Anh có lấy điện thoại em chụp vài tấm hình của anh đó, em có thể lấy cho anh trai em coi.”

“Sao anh dám?” Lâm Quả tức giận đến mắt trợn trắng: “Nếu như bị người khác thấy thì làm sao bây giờ?”

“Anh muốn cho bọn họ thấy mà, ai kêu em không chịu mang anh về nhà em.” Phương Trăn trả lời đúng lý hợp tình: “Hơn nữa, anh không muốn để em quên mất hình bóng của anh mà?”

“Anh đúng là cái đồ rắc rối!”

“Được rồi, em nói chuyện với anh trai tiếp đi, anh cúp máy đây. Bye, yêu em!”

Lâm Quả nghe xong điện thoại, thở dài cúp máy.

“Người đó nói cái gì?” Lâm Nhân nhìn chằm chằm Lâm Quả: “Sao nhanh vậy?”

“Anh ta nói lấy điện thoại em tự chụp hình của anh ta rồi lưu vào máy. ” Lâm Quả mở điện thoại ra, quả nhiên thấy một đồng hình tự sướng của Phương Trăn: “Cái tên xấu xa này khi nào thì chụp chứ? Sao mình lại không biết?”

“Cho anh xem.”

“Nè.” Lâm Quả đưa điện thoại cho Lâm Nhân, bên trong là hình một cậu trai xinh đẹp mặc áo trắng cười rạng rỡ, phía sau còn có ánh nắng chiếu vào. Là một bức hình xinh đẹp.

Lâm Nhân nhìn ảnh chụp, nhũn mày: “Xinh đẹp vậy? Thực sự là có thể khiến cho người ta mê mụi đó.”

“Anh ta là cái đồ yêu tinh!” Lâm Quả sâu sắc công nhận ánh mắt của anh trai quả thực vô cùng tinh tường.

“Vậy em nên cách cậu ta xa một chút.” Lâm Nhân đem ảnh chụp trả lại cho Lâm Quả, vẻ mặt lo lắng, thấy thế nào thì người trong hình cũng không dễ đối phó như vậy!

“Em cũng muốn, nhưng mà.....” Lâm Quả vuốt đầu vẻ mặt ngượng ngùng.

“Thượng đế ơi!” Lâm Nhân vỗ ót, vẻ mặt bị đả kích: “Mày đừng nói là mày cùng cậu ta có cái gì đó rồi.”

“Em cũng không muốn!” Lâm Quả cúi đầu thở dài: “Cái tên yêu tinh kia! Em thật sự nhịn không được!”

“Aiz! Lâm Quả!” Một tiếng thét chói tai đình tai nhức óc.

Thì ra tiếng sư tử rống không chỉ có Lâm Quả độc quyền, mà là Lâm gia gia truyền.

.....

Lâm Nhân từ trên xuống dưới đánh giá Phương Trăn, cho dù nhìn thế nào cũng thấy đây là một người hoàn mỹ, ngoại trừ.....

“Quả Quả, anh vừa xuống máy bay đã ngồi xe tới đây, mệt mỏi quá, em xoa bóp cho anh đi?”

“Phiền muốn chết, là tự anh muốn tới Thượng Hải, đâu có liên quan tới tôi?” Lâm Quả miệng thì mắng, nhưng vẫn vươn tay xoa bóp bả vai cho Phương Trăn: “Anh có bị bệnh không, qua vài hôm nữa là tôi về lại trường học, anh bây giờ lại chạy tới Thượng Hải, cho anh mệt chết luôn.”

“A..... Thật thoải mái..... Bên này..... Ủ..... A..... Dùng lực một chút.....”

“Này, hai người bớt bớt chút được không?” Lâm Nhân đóng cửa cửa sổ, quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn đầu sỏ Phương Trăn cùng cái tên bị biến thành nô lệ Lâm Quả: “Bị người khác nghe thấy, còn tưởng hai người làm gì đó?”

“Cho dù có hiểu lầm, cũng chỉ hiểu lầm anh cùng anh Viên có gì đó.” Phương Trăn nhướng lông mi, cười quỷ dị.

“Câm miệng!” Lâm Nhân hung hăng trừng mắt nhìn Phương Trăn, quay đầu gọi em trai: “Lâm Quả, lại đây.”

Phương Trần nhún vai, cho Lâm Quả một cái hôn gió. Khổ cực lắm anh mới biết được thì ra Lâm Quả đang ở Thượng Hải cùng anh trai Lâm Nhân, biết tối như vậy rồi nên tất nhiên Phương Trần không chờ nổi nữa, lập tức mua vé máy bay bay đến. Vì vậy mới xảy ra một màn này

“Lâm Quả, mày có biết hay không, mày không thể cứ nghe lời cậu ta?” Lâm Nhân một bên ở nhà bếp rửa rau, một bên giáo dục em trai: “Như vậy chỉ khiến cậu ta lấn lướt hơn thôi.”

“Em có cách gì giờ?” Lâm Quả oán hận liếc nhìn Phương Trần đang ngồi trên sofa: “Nếu không để ý tới anh ta, anh ta liền khóc nháo một trận, phiền muốn chết.”

“Cho dù có khóc cũng không được để ý, nhất định phải nhớ kỹ, nếu ngay từ đầu đã nghe theo cậu ta, thì mai sau sẽ không thể thay đổi được, biết không?” Lâm Nhân đem đồ ăn bỏ vào trong nồi, tiếp tục nói.

“Vậy làm như thế nào?”

“Mày phải.....” Lâm Nhân mới vừa muốn nói tiếp, Viên Phong vừa vặn đẩy cửa tiến vào, tháo caravat, hướng phía phòng bếp kêu lên: “Tiểu Nhân, cho anh ly nước được không?”

“Chờ một chút.” Lâm Nhân đem xéng xào rau đưa cho Lâm Quả: “Canh lửa đun anh.”

Lâm Quả trừng lớn ánh mắt nhìn người anh trai vừa mới dạy mình không được thoả hiệp hiện đang vội vàng rót nước bưng đi.

Một lát sau Lâm Nhân lại vào bếp, phía sau còn có Viên Phong.

Viên Phong ôm thắt lưng Lâm Nhân, hướng phía Lâm Quả gật gật đầu xem như chào hỏi, tiếp theo quay đầu tựa cằm vào trên đỉnh đầu Lâm Nhân hỏi: “Hôm nay em có làm món anh thích ăn không?”

“Tôm lăn bột chiên phải không? Em có làm!” Lâm Nhân mở tủ lạnh, phụng phịu nói với Viên Phong: “Anh có biết lúc này người ta không bán tôm lột vỏ sẵn, em phải mua về tự lột đó.”

“Nhìn có vẻ rất ngon.” Viên Phong nhẹ nhàng sờ sờ đầu Lâm Nhân, vẻ mặt cưng chiều cười cười: “Em là ngoan nhất.”

“Buồn nôn muốn chết,” Lâm Nhân hướng Viên Phong phất phất tay, “Anh đi tắm đi rồi ăn cơm.”

Viên Phong chỉnh sửa tạp dề cho Lâm Nhân rồi mới rời đi, trước khi đi còn nói với Lâm Quả này giờ bị bỏ lơ ở một bên: “Cậu nhóc xinh đẹp bên ngoài là bạn của em hả? Cậu ấy có vẻ mệt mỏi quá, hiện tại đang nằm ngủ trên ghế sofa kia.”

“Cái đồ ngu ngốc đó! Cho anh ta cảm mạo luôn!” Lâm Quả cắn răng chạy ra bên ngoài.

Lâm Nhân ở phía sau còn chưa chịu từ bỏ nói với theo ở phía sau: “Này, Lâm Quả, chúng ta chưa nói xong mà? Không được thoả hiệp, biết không? Thoả hiệp rồi sẽ không còn đường lui!”

Lâm Quả quay đầu, liếc nhìn Lâm Nhân xem thường: “Anh à, anh tự lo cho mình đi. Nếu em nghe lời anh thì đó quả thật là sai lầm lớn.”

.....

Phương Trần chớp chớp mắt, phát hiện chính mình đang nằm ở trên giường, mà bốn phía lại tối đen, xem ra đã là buổi tối. Phương Trần nhớ rõ chính mình bởi vì mệt quá, bất tri bất giác nằm xuống ghế sofa ngủ, nhất định là Lâm Quả ôm mình vào phòng, tưởng tượng đến đây, Phương Trần nhìn không được cười trộm.

“Bộp!” Một tiếng, cửa mở ra, Lâm Quả bưng khay tiến vào, oán giận mở miệng: “Anh là heo hả? Sofa mà cũng ngủ được?”

“Quả Quả.....” Phương Trần vươn tay, ôm thắt lưng Lâm Quả, tựa vào trong lòng ngực cậu, nũng nịu nói: “Anh rất nhớ rất nhớ rất nhớ em!”

“Nhớ cái đầu anh.” Lâm Quả đẩy ra, đem đặt cái khay đặt ở đầu giường: “Này là cơm chiều tôi vừa hâm nóng lại đó, vừa rồi anh ngủ như chết vậy, tôi không đánh thức được anh.”

“Đũa.” Phương Trần vươn tay: “Anh thật sự đói bụng lắm.”

“Anh đúng là bệnh thần kinh, chỉ còn vài ngày nữa là tôi quay lại trường đi học. Anh bây giờ bay đến Thượng Hải làm gì? Sợ tiền nhiều quá chết hả?”

“Anh chỉ muốn gặp em sớm hơn thôi.” Phương Trần cúi đầu, trên mặt hiện lên vẻ bi thương cô đơn: “Bởi vì anh phải đến CE nhậm chức, về sau sẽ không ... thể nhìn thấy Quả Quả thường xuyên.....”

“Phải không? Vậy thật sự là quá tốt, tôi được tự do rồi.”

“Quả Quả!” Phương Trần cắn chiếc đũa vẻ mặt muốn khóc: “Sao em có thể nói như vậy, em không biết vì chuyện này mà làm anh đau lòng muốn chết, em còn nói như vậy.”

“Vậy muốn tôi nói như thế nào?” Lâm Quả nhú mày: “Cái đồ phiền toái nhà anh phải đi, chẳng lẽ tôi không nên vỗ tay tỏ ý vui mừng sao?”

“Quả Quả.....” Phương Trần nhích người, tựa đầu vào ngực Lâm Quả, nhắm mắt lại nhẹ giọng thì thầm: “Cái gì cũng đừng nói, chỉ cần nghe anh nói, anh không muốn xa em, anh yêu em! Rất yêu, rất yêu, rất yêu, rất yêu em!”

Lâm Quả thở dài, bất tri bất giác đem Phương Trần đang tựa vào trong lòng mình càng ôm càng chặt, nhẹ nhàng ở bên tai người trong lòng nói mấy chữ vô nghĩa: “Cái đồ yêu tinh nhà anh! Tôi lại trúng ma pháp của anh rồi!”

=====

Yêu hay không yêu không yêu hay yêu nói một lời

Yêu hay không yêu không yêu hay yêu nói một lời thôi

~Nếu yêu cứ nói đi ngại gì u hù hú u hù hú

Nếu yêu cứ nói đi ngại gì u hù hú u hù hú— Bùa Yêu – Bích Phương

18. Chương 18

Nửa đêm, Phương Trần đi WC, phát hiện nam chủ nhân nhà này đang ngồi ở sofa hút thuốc, vì thế gật gật đầu xem như chào hỏi.

“Cậu là bạn của Quả Quả!” Đang muốn đi về phòng, Viên Phong dụi tắt điếu thuốc trong tay, đứng lên hỏi chuyện.

“Đúng, tôi là bạn trai của Quả Quả.” Phương Trần ngẩng đầu: “Anh cùng với anh trai của Quả Quả cũng là một đôi, chắc cũng sẽ không cảm thấy chuyện của chúng tôi có vấn đề chứ?”

“Đương nhiên là có vấn đề.” Viên Phong khoanh tay, đánh giá Phương Trần một phen.

“Chẳng lẽ là anh trai của Quả Quả kêu anh đến ngăn cản tôi cùng Quả Quả yêu nhau?” Phương Trần bắt đầu đề phòng người trước mắt.

“Tôi có cần nhàm chán vậy không?” Viên Phong hơi hơi nheo lại ánh mắt: “Trên thực tế, tôi rất vui vì chúng ta có thể trở thành người một nhà, người nhà Phương gia, là một gia tộc lớn đó!” Khẩu khí biến đổi: “CE là công ty chuyên về công nghệ cao?”

Phương Trần nheo mắt: “Anh Viên, nghe nói công ty của anh cũng muốn đầu tư vào phương diện này? Nếu chúng ta trở thành người một nhà, vậy đương nhiên là nên giúp đỡ nhau, đến lúc đó hai bên hợp tác, mọi việc đều sẽ thuận lợi, có phải hay không?”

“Thật sự là thông minh! Trách không được đứa ngốc Lâm Quả kia lại trúng bẫy của cậu.” Viên Phong lắc đầu, vẻ mặt khen ngợi.

“Vậy anh sẽ giúp tôi những gì?” Phương Trần khoanh tay, nếu muốn được lợi, thì phải bỏ ra cái gì đó không phải sao?

“Tôi có nói là giúp cậu sao?” Viên Phong vươn ngón tay lắc lắc: “Tôi chỉ nói cho cậu nghe một bí mật, chắc hẳn sẽ khiến cậu vui lòng giúp tôi hợp tác đầu tư.”

“Hửm!” Xem ra là một giao dịch mạo hiểm, nhưng lại khiến Phương Trần đối với bí mật này cảm thấy hứng thú cực kỳ.

“Lâm gia có một truyền thống, ” Viên Phong vừa nói vừa chú ý quan sát sắc mặt Phương Trần, phát hiện cậu ta quả nhiên là hoàn toàn không biết gì cả, tiếp tục nói: “Bà nội của Lâm Quả có một đôi vòng tay bằng vàng, cậu cũng biết quan hệ giữa tôi với Lâm Nhân đúng không?”

“Vậy thì thế nào?” Phương Trần hạ giọng, nhưng vẫn không khỏi lộ ra một chút hâm mộ.

“Lâm Quả không mang cậu về nhà mừng năm mới!” Viên Phong cúi đầu, vẻ mặt đồng tình: “Nhất định là rất cô đơn.”

“Ai cần anh lo!” Rốt cục không chịu nổi nữa, Viên Phong cứ cố ý châm chọc vào nỗi đau của mình, làm cho Phương Trần có chút thiếu kiên nhẫn.

“Đây chính là nguyên nhân!” Viên Phong lấy ra một cái vòng tay màu vàng nhạt, quơ quơ trước mặt Phương Trần: “Nếu cậu có cái này, Quả Quả của cậu còn thoát khỏi bàn tay cậu sao?”

Phương Trần nở nụ cười, nheo lại ánh mắt cười đến đắc ý: “Anh Viên, quả nhiên là một người hợp tác tốt. Nhưng mà.....” Phương Trần nở nụ cười: “Cái vòng tay này xem ra là truyền cho con dâu, chẳng lẽ anh Viên đây là nằm dưới?”

“Ha hả!” Nhìn thấy Viên Phong tím mặt, Phương Trần cảm thấy sung sướng vì đã trả thù được!

.....

Trở lại trường học, Phương Trần khẩn cấp tiến hành kế hoạch đã định sẵn trước đó. Không bao lâu nữa sẽ phải đến CE nhậm chức, mà Lâm Quả lại không có biểu hiện gì.

“Nơi này, nơi này!” Phương Trần hướng phía Lâm Quả liếc mắt ngoác tay, hoàn toàn không để ý ánh mắt khác thường của người chung quanh, thẳng tắp nhào vào lòng Lâm Quả, găt gao ôm lấy cổ của cậu, nhẹ giọng oán giận: “Quả Quả chậm chậm quá, hại anh chờ em sắp hoá đá rồi.”

“Anh muốn chết hả? Ăn mặc ít như vậy?” Lâm Quả gỡ tay của Phương Trần ra, tháo khăn choàng của mình xuống, quàng lên cho Phương Trần: “Nhanh vào trong đi.” Đầu xuân, thời tiết ở phương Bắc không ấm áp như phía Nam, đi ra ngoài đường những ngày này mà mặc 2-3 lớp áo chỉ sợ vẫn còn ít, vậy mà Phương Trần cư nhiên lại chỉ một cái mặc áo len dày màu đen cổ hình chữ V, phía dưới chỉ mặc một cái quần cùng màu?

Phương Trần nhú mi, ngọt ngào cười: “Đẹp không? Có thấy anh rất giống Fashionista không? ”

“Fashionista cái đầu anh!” Lâm Quả hung hăng trừng mắt nhìn Phương Trần: “Anh là heo hả? Thời tiết kiểu này mà anh ăn mặc vậy đó hả? Anh quên lần trước bị cảm rồi hả? Là bởi vì anh mặc quá ít nên mới bị bệnh đó. Anh còn muốn hành hạ tôi hầu hạ anh tới khi nào?”

“Nhưng mà, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta hẹn hò, anh chỉ muốn mình trông đẹp nhất thôi. ” Phương Trần cười cười ôm vai Lâm Quả, lén lút rút hai tay lạnh cóng của mình vào túi áo của Lâm Quả để sưởi ấm.

“Thật sự là bị anh chọc tức chết rồi.” Tìm một chỗ ấm áp ngồi xuống, Lâm Quả bắt đầu cảm râm: “Nơi này khó tìm như vậy, anh còn muốn hẹn ở trong này. Lại ăn mặc ít như vậy, nhìn thấy anh tôi lại muốn nổi nóng.”

Vừa rồi nhìn thấy Phương Trần đứng trong gió không ngừng chà xát hai tay, xem ra là đã đợi thật lâu. Hơn nữa còn ăn mặc ít như vậy, thật sự là chọc tức chết Lâm Quả. Không biết trong đầu Phương Trần đang nghĩ cái gì? Chỉ là nơi hẹn hò cũng kì lạ như vậy, mặc dù cách trường học rất gần, nhưng nếu Phương Trần không nói, thật đúng là không biết nơi này còn có một Lounge như vậy.

“Nơi này pha nước uống ngon lắm!” Phương Trần đắc ý bật cười: “Hơn nữa người biết đến cũng rất ít, lần đầu tiên hẹn hò, anh muốn cho Quả Quả có ấn tượng tốt nhất thôi. Tất cả đều phải thật hoàn hảo, trọn vẹn.”

“Trọn vẹn cái đầu anh.” Lâm Quả liếc nhìn Phương Trần một cái: “Anh bây giờ bao nhiêu tuổi rồi? Nói chuyện còn sến súa như vậy.”

“Ai nói sến?” Phương Trần chu miệng: “Anh muốn Quả Quả sẽ nhớ kỹ lần đầu tiên hẹn hò của hai ta, cái này không gọi là sến đâu? Là rất có ý nghĩa, rất có ý nghĩa đó!”

“Có cái đầu anh.” Lâm Quả không để ý tới Phương Trần, nhìn chung quanh đánh giá một phen.

Đèn tường màu vàng phát ra ánh sáng nhu hoà thản nhiên, khiến cho không khí trong Lounge trở nên ấm áp hơn nhiều. Khách cũng không nhiều, bọn họ đang ngồi ở phía xa, hoàn cảnh nơi đây thật không tồi.

“Thích không? Nơi này được không?” Phương Trần mở to hai mắt truy hỏi: “Anh rất thích nơi này, Quả Quả có thích hay không?”

“Có cái gì mà thích hay không thích? Không phải chỉ là uống nước thôi sao? Cần chú ý nhiều vậy sao?” Lâm Quả cúi đầu nhìn menu, chất liệu giấy tốt lắm, hơn nữa vô cùng sạch sẽ, cầm ở trong tay thực thoải mái, có thể nhìn ra được chủ tiệm là một người tỉ mỉ chú ý chi tiết.

Phương Trần rành mạch giới thiệu: “Những món này ăn ngon lắm đó, chủ Lounge này trước kia từng là bếp trưởng của nhà hàng 5 sao đó, nhưng mà sau này giải nghệ cùng vợ mở ra Lounge này, hai người cùng nhau kinh doanh, cũng không phải vì kiếm tiền, chỉ là muốn mang lại cảm giác thoải mái cho những người khác tới đây, có phải rất vĩ đại không? ”

“Xem ra anh rất rành nơi này.” Lâm Quả buông menu: “Vậy anh tự chọn món đi.”

“Nếu là Tiểu Trần tự chọn, thì chắc chắn là món ức gà áp chảo, đúng hay không?” Phương Trần còn chưa mở miệng, ông chủ đã mỉm cười đem cái chén trà đặt lên bàn tự nhiên tiếp lời.

“Đúng vậy!” Phương Trần chỉ chỉ tóc hoa râm của ông chủ, giới thiệu cho Lâm Quả: “Đây, vị này chính là chủ của chỗ này.”

“Là bạn của Tiểu Trần hả?” Lão bản nheo lại ánh mắt tinh tế đánh giá Lâm Quả một phen: “Không tồi nha.”

“Xin chào, cháu là Lâm Quả.” Tôn trọng người lớn tuổi là thói quen của Lâm Quả, cậu đứng lên lễ phép cúi đầu chào ông chủ quán, tự giới thiệu: “Cháu là sinh viên đại học.”

“Rất tốt, rất tốt. Thì ea cậu là Lâm Quả!” Ông chủ cười gật gật đầu, vỗ vỗ vai Lâm Quả: “Sau này thường đến đi, cậu là bạn của Tiểu Trần, tôi sẽ cho cậu nhiều ưu đãi.”

“Cám ơn.”

Chờ ông chủ rời đi, Lâm Quả mới đột nhiên nhớ tới gì đó, quay đầu hung hăng trừng mắt Phương Trần: “Anh nói với người ta tôi là gì của anh?”

“Nói em là bạn trai anh.” Phương Trần cầm lấy ly trà, cúi đầu uống, sau đó nâng mắt vô tội hỏi: “Chẳng lẽ không phải?”

“Phải cái đầu anh!” Đây đã không còn là lần đầu tiên, Phương Trần làm như sợ người ta không biết mối quan hệ của hai người, chỉ còn thiếu không có lấy loa hét lên cho toàn thể giới biết, Lâm Quả bất lực ngồi xuống ghế: “Tôi bị anh làm tức chết rồi.”

“Anh chính là muốn để cho người khác biết, Quả Quả là của anh. Như vậy ai cũng không dám mơ tưởng tới em.” Phương Trần cắn môi dưới cúi đầu: “Bởi vì, bởi vì anh sắp tốt nghiệp, sẽ không thể nhìn thấy Quả Quả thường xuyên, chỉ cần tưởng tượng đến việc không có Quả Quả bên người, Quả Quả có thể sẽ bị người khác cướp đi, lòng của anh liền khổ sở muốn chết.”

“Anh im đi!” Càng nghe càng kỳ cục, Lâm Quả thật là không thể nhịn được nữa: “Anh có biết hiện tại các bạn nữ tiếp cận tôi, đều chỉ là vì hỏi thăm xem mối quan hệ của chúng ta đã tới mức nào rồi? Sao bây giờ

mấy cô gái lại bạo dạn thế cơ chứ? Da mặt dày không chịu nổi, hỏi ra mấy cái vấn đề khiến người ta ngượng đỏ mặt, mà các cô ấy lại bình tĩnh như chuyện gì đó rất bình thường. Hại tôi bây giờ mà nhìn thấy mấy cô nàng là lập tức có phản xạ muốn trốn đi thật xa.”

“Nhưng mà, trong trường học còn có học sinh nam mà.” Phương Trần cúi đầu, chớp chớp mắt: “Quả Quả nếu có thể ôm anh được, vậy mấy đứa con trai khác thì sao?”

“Ôm cái đầu anh!” Lâm Quả Quả thực là tức muốn điên, gắt giọng: “Hiện tại mỗi khi tôi đi tắm rửa, mấy đứa con trai không bỏ chạy chỗ khác thì làm lơ tôi coi như không thấy. Anh hại tôi thắm như vậy, còn có mặt mũi mà hỏi tôi? Anh cho là trên thế giới này còn ai biết cách quyến rũ tôi giống anh nữa?”

Phương Trần vừa lòng gật gật đầu, nhẹ giọng ngọt ngào nói: “Quả Quả nói như vậy anh an tâm, anh biết Quả Quả sẽ không thích ai khác.”

“Phương Trần!”

Tiếp theo tất nhiên là một tràng âm thanh sư tử rống!

Ăn xong cơm chiều, hai người cùng nhau đi ra cửa, Phương Trần tựa đầu vào vai Lâm Quả, thì thầm hỏi: “Quả Quả, hôm nay em có vui không?”

Lâm Quả không nói gì, đem áo khoác khoác ở trên người Phương Trần, nhân tiện đem khăn quàng cổ quàng lên cho người nào đó: “Ít nói nhảm. Về sau anh đi làm rồi, thì đừng có như con nít như vậy nữa, phải biết tự chăm sóc mình, có biết hay không?”

Phương Trần gật gật đầu, gió lạnh làm cái mũi đỏ lên, đôi mắt cũng đỏ: “Quả Quả.....”

“Được rồi.” Lâm Quả xoa đầu Phương Trần: “Cũng chỉ là đi nơi khác làm việc, cũng không phải là đi luôn, đừng có hờ ra khóc nhè như con nít vậy.”

“Quả Quả.....” Phương Trần không thể nhịn được nữa nhào vào lòng Lâm Quả, nước mắt chảy xuống: “Anh thật sự vẫn chưa thể quen được nếu không có em bên cạnh... không nhìn thấy em, anh không thể vui vẻ nổi.”

“Nói bậy bạ gì đó?” Lâm Quả chỉnh áo cho Phương Trần, sửa sang lại khăn quàng cổ, thở dài nói: “Với cái tính của anh, anh muốn tới thăm tôi, ai có thể ngăn cản được anh?”

“Vậy Quả Quả có tới thăm anh không?” Phương Trần ngẩng đầu, đôi mắt hồng hồng.

Lâm Quả gật gật đầu, thở dài nói: “Luôn dùng chiêu này dụ tôi, có phải anh dùng riết quen rồi hay không?”

Phương Trần cắn môi dưới, tựa đầu vào ngực Lâm Quả, nhét cái gì đó vào tay của Lâm Quả, ngọt ngào nói: “Anh biết Quả Quả sẽ không đành lòng. Quả Quả là tốt bụng nhất, dịu dàng nhất, Quả Quả là tốt nhất.”

Edit: QUINNA LAURENT

19. Chương 19

” Quả Quả là người tốt bụng nhất, dịu dàng nhất, Quả Quả của anh là tốt nhất.....”

Lâm Quả nhìn cái chìa khóa trong tay, trong đầu không ngừng hiện lên lời Phương Trần nói. Cái tên tai họa kia cũng đã rời khỏi trường học. Theo lý thuyết cậu hẳn là phải vui vẻ mới đúng, nhưng thói quen thật là đáng sợ. Không có Phương Trần ở kế bên mỗi ngày tra tấn, cậu vậy mà có chút không quen, trong lòng có chút mất mát.

“Chưa ngủ hả?” Bao Đại Đồng ở giường đối diện nhìn Lâm Quả ở trên giường lăn qua lộn lại đã lâu, nhẹ giọng hỏi: “Nhớ vợ hả?”

“Nhớ cái đầu mày.” Lâm Quả nắm chặt cái chìa khóa trong tay, cậu mạnh la lên.

“Làm gì mạnh miệng vậy?” Bao Đại Đồng cười ra tiếng, nhồm người dậy nói: “Kỳ thật, thích một người không có gì đáng xấu hổ. Huống chi Phương học trưởng lại xuất sắc như vậy, lại có vẻ cực kì thích mày, tuy rằng là nam, nhưng nếu mày không mềm lòng thì mới là kỳ lạ.”

“Nói cái gì đó?” Lâm Quả trở mình, đưa lưng về phía Bao Đại Đồng: “Ngủ.”

“Ngủ thì ngủ.” Bao Đại Đồng nhẹ nhàng cười ra tiếng: “Nhưng mà, là anh em với nhau tao mới nói, Phương học trưởng đã mua chuộc tao cùng Hồ Luân làm nội ứng, mày đừng tưởng rằng anh ấy không ở bên người, là có thể đi ra ngoài ngoại tình nha? Tội tao sẽ giám sát mày, mày mà có nhúc nhích là tao méc anh ấy liền.”

“Anh em tốt mà bị người ta mua chuộc?” Lâm Quả vừa tức giận vừa buồn cười, thủ đoạn này thực phù hợp với tính cách Phương Trần.

“Thì tao cũng có nói cho mày biết mà!” Bao Đại Đồng sờ sờ tẩm danh thiếp trong túi áo, vẻ mặt tự đắc nói: “Có anh em tốt là để làm gì chứ.....”

“Là để bán đứng lúc cần chứ gì!” Lâm Quả tiếp lời, lắc đầu cười cười: “Bao à, thật ra mày là người tốt, lại cứ thích đóng giả gian thương.”

“Kệ tao!” Bao Đại Đồng nheo mắt: “Dù sao mục tiêu của tao chính là, trước bốn mươi tuổi trở thành một người có tiền. Về phần làm như thế nào đạt tới mục tiêu, tất nhiên là dùng mọi cách có thể.”

“Vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn cũng được sao!” Lâm Quả nhắm mắt lại, đem cái chìa khóa đặt ở vị trí trái tim, khe khẽ thở dài: “Cái tên kia.”

.....

“Quả Quả, anh tới thăm em nè.” Người nam mặc tây trang cao cấp vừa thấy đến mục tiêu, bất chấp hình tượng mà lao thẳng tới người đối diện.

“Anh càng ngày càng nặng!” Lâm Quả chụp được người nào đó, bắt đầu lèm bèm: “Ngày nào anh cũng tới trường báo danh, hình như anh rảnh rỗi lắm nhỉ?”

“Anh nào có chứ?” Phương Trần cắn ngón tay, giả bộ một bộ ngây thơ vô tội: “Đã hai ngày rồi anh không có tới đó!”

“Ừ, anh không có tới! Đó là bởi vì tôi tới chỗ anh.” Lâm Quả hung hăng trừng mắt nhìn Phương Trần: “Chăm chỉ làm việc đi, sao anh cứ lêu lổng mãi thế? Sếp của anh đúng là xui xẻo tám đời mới thuê trúng anh.”

“Ai nói?” Phương Trần vẻ mặt không phục: “Mời được anh về làm việc là may mắn, sao có thể là bất hạnh? Thời gian làm việc dài hay ngắn có gì khác? Hiệu suất mới là quan trọng! Anh là trời sinh thông minh, người khác cần 10 phút, anh chỉ cần 1 phút là có thể giải quyết xong, còn lại 9 phút, anh ở bên người anh yêu thì có gì sai?”

Lâm Quả trợn trắng mắt, trong khoảng thời gian ngắn không thể phản bác. Phương Trần đích thật là rất thông minh. Chỉ cần dựa vào khả năng khôn khéo uyển chuyển, trên phương diện công việc chắc chắn sẽ không có vấn đề gì làm khó được anh ta, vậy mấy lời vừa rồi chắc cũng không phải là giả.

“Quả Quả, anh rất nhớ em mà, mà thật ra anh cũng có chuyện muốn hỏi em.” Nói tới đây, Phương Trần đột nhiên giận tái mặt, nhấn nhó nói: “Tại sao hôm qua em đưa một cô gái về nhà, dọc đường còn nói chuyện cười vui vẻ với người ta? Hai người có quan hệ gì? Em nói đi!”

“Anh có khùng không?” Lâm Quả trừng mắt, quả thực là không thể nhịn được nữa: “Cô gái nào? Là giáo viên tiếng Anh có được chưa? Cô giáo mua rất nhiều đồ từ cửa hàng đi ra, vừa lúc gặp tôi, tôi giúp cô giáo xách đồ thì có sao? Anh nếu có muốn truy hỏi thì cũng nên tìm hiểu kĩ rồi hẵng hỏi có được không? Còn dám nói xàm, coi chừng tôi đánh cho răng rơi đầy đất.”

“Quả Quả, người ta là lo lắng em bị cướp đi thôi.” Phương Trần ôm lấy Lâm Quả, bủn rủn làm nũng: “Quả Quả tốt như vậy, nhất định có rất nhiều người muốn cướp, anh sẽ không cho phép điều đó xảy ra.”

“Cái đầu anh, giáo viên tiếng Anh người ta có chồng có con rồi, anh ghen cũng phải tùy đối tượng chứ?” Lâm Quả nói tới đây, hung hăng trừng mắt nhìn Bao Đại Đồng một cái.

“Quả Tử, mày không thể trách tao, là Phương học trưởng rất sốt ruột, ở trong điện thoại không cho tao giải thích, anh ấy liền giận dữ cúp điện thoại, tao cũng không có cách.” Bao Đại Đồng xoa hai tay: “Người đã nổi máu ghen, đương nhiên là cái gì cũng nghe không vào. Cho nên, không thể trách tao.”

“Câm miệng!” Lâm Quả cùng Phương Trần hung hăng trừng mắt nhìn tên đầu sỏ.

“Quả Quả.....” Phương Trần vươn tay nhẹ xoa chân mày của Lâm Quả, “Đừng có nhăn mày nữa, là anh sai, đừng giận anh mà.”

“Giận cái đầu anh.” Lâm Quả kéo tay Phương Trần xuống: “Anh thật sự là phiền chết người, còn như vậy nữa, không quá vài năm, tóc tôi sẽ bạc sớm vì anh! Sớm muộn gì sẽ có một ngày tôi sẽ bị anh làm tức chết!”

“Không sao, nếu tóc Quả Quả bị bạc, anh sẽ nhuộm tóc đen cho Quả Quả.” Phương Trần ôm lấy Lâm Quả, ngọt ngào nói: “Quả Quả chỉ cần yêu anh thôi, mọi thứ từ nấu cơm, giặt đồ, rửa chén, tắm rửa cho Quả Quả, mọi thứ anh sẽ làm hết.”

“Anh nuôi heo hủ!”

“Anh thề mà!”

.....

Cổ nhân thường nói ăn có thể ăn bậy, nhưng nói thì không thể nói bậy. Đi đêm thì sẽ có ngày gặp ma. Mấy việc như thề thốt này nọ thì càng không nên sử dụng bừa bãi, bởi vì sẽ có ngày gặp báo ứng đó.

“Ất xì!” Lâm Quả lấy giấy lau nước mũi, oán hận nhìn chằm chằm người trước mặt mình- Phương Trần: “Anh đúng là đồ miệng quạ đen! Ngày hôm qua không có gì bày đặt thề thốt, hại tôi hôm nay bị cảm!”

“Đây là thượng đế cho anh cơ hội để chăm sóc em.” Phương Trần nheo mắt vui vẻ nở nụ cười: “Anh dứt Quả Quả ăn cháo được không?”

“Không cần, cháo anh nấu có thể ăn không?” Lâm Quả đứng lên ngăn Phương Trần lại, kì thật bị cảm cũng không có gì to tát, cũng không phải bệnh sắp chết, nhưng Phương Trần cứ nhất quyết nhân cơ hội này muốn chăm sóc cậu, một hai bắt cậu phải ngoan ngoãn nằm trên giường. Nhìn thấy Phương Trần luống cuống tay chân, cậu có thể yên tâm nằm nghỉ mới là lạ.

“Quả Quả, cho anh chăm sóc em đi mà, cho anh cơ hội đi.” Phương Trần ấn Lâm Quả ngồi xuống: “Anh rất muốn làm chút chuyện cho Quả Quả, nhưng mà em lại khoẻ mạnh như vậy, hiếm lắm mới có cơ hội, cho anh chăm sóc em đi nha.”

Lâm Quả nghe xong dở khóc dở cười: “Thật vất vả mới có cơ hội này?” Như thế nào nghe xong cứ cảm thấy Phương Trần thật sự muốn cho cậu sinh bệnh nhỉ?

“Em uống miếng nước, rồi để anh đo nhiệt kế.” Phương Trần chuẩn bị cho tốt hết thảy, ngồi ở đầu giường của Lâm Quả đầu giường: “Kế tiếp, anh sẽ lấy khăn lông nhúng nước đắp cho em.”

“Đắp cái đầu anh, tôi không phát sốt, không cần.” Lâm Quả cảm thấy chính mình như là em bé đang được người ta chăm sóc, thật muốn nhảy dựng lên đá vài cái cho Phương Trần thấy. Nhưng khi thấy vẻ mặt nghiêm túc của người nào đó, đành phải nhịn.

“Không có phát sốt, vậy không cần đắp khăn mát hả?” Phương Trần vẻ mặt tiếc nuối: “Thật là rất đáng tiếc.”

“Đáng tiếc cái đầu anh, anh hy vọng tôi bệnh lắm hả?”

“Quả Quả, sao em lại nói vậy?” Phương Trần gục đầu xuống, hai tay vò vò cái khăn trong tay: “Anh chỉ muốn chăm sóc em thật tốt thôi! Em cái gì cũng không làm cho anh làm, lòng anh khó chịu lắm.”

“Thật sự là.....” Lâm Quả tức giận đến nói không nên lời.

“Anh giúp Quả Quả giặt quần áo nha.” Phương Trần liếc mắt thấy cái rổ quần áo dơ đặt trong góc phòng của Lâm Quả.

“Đẹp đi, tôi tự giặt là được.”

“Không sao, không sao. Quả Quả là người bệnh, việc nhỏ này anh làm được mà.”

Vì thế, một chàng trai mặc bộ đồ vest hiệu Armani danh giá cứ như vậy vậy bưng cái rổ đựng đầy quần áo dơ rở tiền mua ở chợ cùng một đồng đồ lót dơ và vớ thối đi giặt.

“Ngu ngốc! Cởi áo khoác ra rồi mới giặt đồ!” Lâm Quả nói cái gì đều bị Phương Trần quăng ra sau đầu, hưng phấn cầm quần áo đem đi nhúng nước, sau đó bỏ bột giặt, bắt đầu vò vò.

Bong bóng bay bay, ngày càng có nhiều bong bóng bay bay.....Dính lên mặt rồi! Phương Trần lấy tay lau đi, kết quả càng lau càng dính nhiều hơn, cuối cùng mặc kệ, tiếp tục vò quần áo.

“Anh giặt rất là sạch nha! Y như mới luôn! Quả Quả phải khen anh đó nha.” Phương Trần vừa lòng giơ lên quần áo đã được giặt sạch, đặc ý dào dạt chuẩn bị đem ra phơi nắng, đột nhiên lại ngửi thấy một mùi khét là lạ.....

“Bộp!” Phương Trần vội vàng quăng thao quần áo xuống đất, vừa chạy vừa kêu: “Xong rồi, xong rồi, cháo của tôi, cháo của tôi! Xong rồi, xong rồi.....”

Chờ khi Phương Trần chạy tới, nồi cháo đã cháy khét, không thể ăn nữa.

“Biết ngay mà.” Lâm Quả khoanh tay tựa vào cửa nhìn Phương Trần một thân chật vật. Trên tóc người này vẫn còn dính bọt xà bông, bộ vest cao cấp cũng bị nước giặt đồ văng lên làm ướt nhẹp, trên mặt dính mấy vệt đen đen cũng không biết là cái gì, phía sau còn có một nồi cháo cháy đen, cả người toàn thân thật chỉ có thể dùng từ “Thảm” để hình dung.

“Quả Quả.....” Phương Trần ngẩng đầu, vẻ mặt áy náy.

Bộ dáng chật vật như vậy, Phương Trần chắc chắn là lần đầu tiên trải qua, Lâm Quả lắc lắc đầu, nhin cười: “Lấy giẻ lau nhà, lau nơi này sạch sẽ đi.”

“Được.” Phương Trần xoay người chung quanh tìm: “Kia..... Cái giẻ lau ở đâu?”

“Quên đi, tôi tự lấy.” Lâm Quả xoay người lấy giẻ lau, bắt đầu cúi người lau nhà.

“Kia..... Vậy.....Anh làm gì?” Phương Trần thật cẩn thận hỏi, tự tin trong lòng nháy mắt biến thành mây khói.

“Anh không phải giúp tôi giặt đồ sao? Đem đi phơi chưa?” Lâm Quả ngẩng đầu hỏi.

“A! Quần áo!” Phương Trần lại giống một trận gió xông ra ngoài.

Nhặt quần áo vốn đã được giặt sạch lại nằm la liệt trên nền đất dơ, cộng thêm một cái thao nhựa bị bể, Phương Trần vốn đã bị đả kích lòng tự tin, nay chỉ số tự tin càng giảm xuống thành số âm.

Phương Trần không rõ, vì cái gì khi đối mặt với các vấn đề trong kinh doanh, anh có thể nhẹ nhàng giải quyết, nhưng khi đối mặt với đồng quần áo, một nồi cháo trắng lại có thể biến anh thành bộ dạng chật vật như vậy?.

“Nghĩ cái gì đó?” Lâm Quả lau nhà xong vươn tay vỗ vỗ đầu Phương Trần: “Không phải nói là muốn chăm sóc tôi sao? Ngẩng ngơ như vậy thì làm sao chăm sóc tôi?”

“Nhưng mà anh đem quần áo của em làm dơ hết rồi, còn làm thao giặt đồ bị hỏng nữa.....” Phương Trần chu miệng, nhào vào lòng Lâm Quả, đem quần áo bị ướt sũng của mình cọ cọ vào người Lâm Quả: “Quả Quả sẽ tức giận.”

“Ít nói nhảm! Anh về phòng thay quần áo mới đi.” Lâm Quả kéo Phương Trần ra, cúi người thu dọn tàn cuộc của Phương Trần gây ra: “Mấy cái này đi mua cái mới là được.”

“Anh ngốc như vậy, Quả Quả có ghét anh không?” Phương Trần ngẩng đầu, trong ánh mắt lấp lánh nước.

“Ghét! Ghét muốn chết!” Lâm Quả vươn tay nheo nheo cái mũi cao thẳng của Phương Trần: “Cái đồ tai hoạ nhà anh!”

“Quả Quả.....”

“Đi đi!”

Vì thế, âu phục Armani đắt tiền liền được đổi thành áo T-shirt bình thường năng động cùng quần short rộng rãi thoải mái.

“Không đúng, gọt vỏ khoai tây cũng giống như gọt vỏ táo vậy, phải gọt bên ngoài trước rồi mới cắt nhỏ.” Lâm Quả cầm tay Phương Trăn, dạy anh làm sao cắt khoai tây: “Dao phải đặt ở nơi này, từ nơi này gọt đi xuống, đúng..... Sau đó này cầm nơi này, chậm rãi di chuyển..... Đúng rồi, chính là như vậy.....”

“Vậy đúng không?” Phương Trăn ngẩng đầu, vẻ mặt hưng phấn: “Anh học rất giỏi đúng không?”

“Ừ, chậm thôi, để ý coi chừng đứt tay.” Lâm Quả buồn cười nhìn Phương Trăn, người tay bình thường không khéo vậy mà chỉ một củ khoai tây cũng khiến anh trở nên ngốc nghếch, bên môi hiện lên một nụ cười dịu dàng cưng chiều.

Có lẽ cả đời có người này ở cạnh bên, cho dù là tai hoạ cũng tốt. Ít nhất cậu sẽ không còn cô đơn, một lúc đều sẽ cảm thấy hạnh phúc giống như bây giờ.

20. Chương 20

Gió nhẹ nhàng thổi qua, Phương Trăn tựa vào lòng Lâm Quả ăn táo, nhẹ giọng hỏi: “Quả Quả, về sau em dạy anh nấu cháo nha?”

“Anh nấu được rồi mà?” Lâm Quả há miệng cắn miếng táo trong tay, lưỡi biếng mà trả lời.

“Nhưng mà anh nấu bị khét rồi. Lần sau anh muốn làm tốt hơn, em dạy anh được không?”

“Không cần cái gì cũng phải làm được tốt nhất.” Lâm Quả sờ sờ tóc Phương Trăn, “Anh ngốc nghếch một chút, có vẻ đáng yêu hơn.”

“Thật không? Anh đáng yêu không?” Phương Trăn quay đầu, ánh mắt lập tức sáng lên, đây là lần đầu tiên Lâm Quả khen anh: “Vậy Quả Quả có đồng ý ở bên anh suốt đời không?”

“Mới khen anh chút xíu, anh lại bắt đầu muốn lấn thêm!” Lâm Quả nhét miếng táo vào miệng Phương Trăn “Ít nói nhảm, ăn đi.”

Phương Trăn nhú nhú mày, làm cái mặt quỷ, đột nhiên nhớ tới gì đó, nói: “Quả Quả, ngày mốt, anh phải đi công tác một vài ngày, em không cần nhớ anh nhiều quá, khoảng 3 ngày là anh sẽ về.”

“Còn lâu mới nhớ anh, bớt tư tin đi!” Lâm Quả trừng mắt nhìn người nào đó, nhìn không được hỏi một câu: “Người nào lại có khả năng khiến cho anh phải tới nơi đó công tác?”

“Bí mật!” Phương Trăn nâng mắt nhìn Lâm Quả: “Không có anh ở cạnh, em phải tự chăm sóc bản thân đó.”

“Tôi? Anh tự lo cho mình đi!”

“Anh đương nhiên là sẽ tự chăm sóc bản thân!” Phương Trăn cầm tay Lâm Quả, đưa đến bên môi nhẹ nhàng cắn cắn: “Hơn nữa, anh còn muốn quần lấy Quả Quả cả đời mà.”

“Cái đầu anh!” Lâm Quả trở tay nắm cằm của Phương Trăn, cúi đầu hôn xuống môi người phía dưới: “Trừng phạt anh tội dám cắn tôi!”

.....

Ngày thứ ba, Phương Trăn đi công tác! Hành tung không rõ!

Thật sự là không rõ? Đương nhiên không phải!

“Mẹ ơi, đây là nhân sâm tự nhiên! Là bạn của con mang từ Đông Bắc đến tặng con, nhân sâm chính gốc đó.” Phương Trần đem hộp quà đưa cho bà Lâm đang ngơ ngác: “Lúc này ở Đông Bắc rất khó đào được gốc sâm tự nhiên, nếu có thì chỉ dùng để xuất khẩu thôi, loại này bổ dưỡng lắm đó mẹ, mẹ để ăn, hay là ngâm rượu, đều tốt lắm, hơn nữa.....”

“Chờ..... Chờ một chút.....” Bà Lâm nhìn nhìn người con gái cũng đang ngây ngốc bên cạnh, lại một lần nữa xác định, chính mình không phải nằm mơ. Đột nhiên có một cậu trai xinh đẹp chạy đến nhà tặng cho một đồng quà, một tiếng hai tiếng kêu mình là mẹ, nếu không phải biết rõ ông chồng đã qua đời của mình là người cực kì chung thủy, thật sự bà sẽ nghĩ có khi nào ông ấy trước đây giấu bà ở ngoài sinh thêm một đứa con trai.

“A, mẹ muốn hỏi cái này là cái gì đúng không?” Phương Trần đem một cái hộp khác đẩy tới: “Đây là linh chi, cũng là thiên nhiên đó mẹ, linh chi có tác dụng an thần kiện thể, trị ho trị suyễn, bổ ngũ tạng. Có thể dùng để trị liệu mất ngủ, người bệnh suyễn ăn vào rất tốt. Đối với tim mạch, khí quản còn có gan đều rất có lợi.....”

“Không, không phải.....” Bà Lâm quay đầu nhìn con gái, ý bảo cô nói gì đi.

“Này, cậu.....” Lâm Ngọc vừa định mở miệng, lập tức bị chặn.

“A, đây là chị hai phải không?!” Phương Trần thật lễ phép cúi đầu chào, sau đó đem một đồng hộp tiếp tục đẩy qua: “Đây là Đông hải trân châu cao cấp, tuyệt đối không phải loại trân châu mà có thể tùy tiện mua ở mấy trung tâm mua sắm ở trung tâm thành phố đâu. Chị hai xinh đẹp như vậy, nếu đeo trên người loại trang sức bình thường, căn bản là không xứng với chị, trân châu này là do em tự lựa đó, đảm bảo sẽ tôn lên vẻ đẹp của chị một cách toàn diện nhất.”

“Này, chị hỏi cậu, cậu rốt cuộc là ai vậy?” Lâm Ngọc vô cùng nhức đầu hỏi: “Ai là chị hai của cậu? Tôi chỉ có hai đứa em trai, một đứa tên là Lâm Nhân, một đứa tên là Lâm Quả! Hả? Lâm Quả!?!?!?”

Nói tới đây, Lâm Ngọc giật mình nhìn lại, cùng bà Lâm nhìn nhau, nhất thời tỉnh ngộ, lấy tay chỉ chỉ Phương Trần, lắp bắp: “Cậu..... Cậu không phải.....”

“Thật ngại quá, vừa rồi em quên tự giới thiệu.” Phương Trần sờ sờ đầu, hai má đỏ ửng: “Em là Phương Trần, là người mà Quả Quả vẫn hay gọi điện nói chuyện.”

“A!”

“Lại tới nữa!” Lâm Ngọc vỗ ót, trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy đầu óc xoay vòng vòng, sao mà nhà bọn họ có hai đứa con trai mà đứa nào cũng thích đàn ông hết?

“Mẹ, con thật lòng thích Quả Quả, cho nên van cầu mẹ đem vòng tay gia truyền kia cho con có được không! Được không, được không?” Phương Trần giữ chặt tay của bà Lâm lắc lắc.

Từ lúc ở Thượng Hải, từ chỗ Viên Phong biết được Lâm gia có vòng tay gia bảo chỉ truyền cho con dâu, Phương Trần trong đầu liền sớm nảy ra kế hoạch này. Bất kể dùng thủ đoạn gì, anh nhất định phải giữ chặt Lâm Quả, nếu có được chiếc vòng tay gia bảo kia của Lâm gia, về sau Quả Quả sẽ không thể chạy khỏi anh được nữa. Cho nên, Phương Trần xuất hiện ở nơi này là vì nguyên nhân đó.

“Cậu.....” Bà Lâm căn bản còn không kịp tiêu hóa tin tức vừa tới, đã bị Phương Trần điên cuồng lắc lắc, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải nói gì.

“Lâm Quả tại sao không về cùng con?” Hơn nữa ngày, bà Lâm mới nhớ tới vấn đề mấu chốt.

“Con muốn cho cậu ấy bắt nạt đó!” Phương Trần cúi đầu, vô cùng thành khẩn nói: “Mẹ, mẹ nhất định phải tin tưởng con, con cùng Quả Quả là thật tâm yêu nhau, chúng con bất kể có xảy ra chuyện gì đều nhất định phải ở cùng nhau, nếu mẹ không cho con chiếc vòng tay kia, con cũng sẽ không chia tay với Quả Quả đâu, nhưng chúng con vẫn muốn được mẹ chúc phúc, van cầu mẹ, mẹ ơi. Cho con chiếc vòng tay kia đi, con sẽ không khiến cho mẹ thất vọng đâu. Cho con đi, cho con đi!”

Bà Lâm cả đời chưa từng gặp qua người nào giống như Phương Trần vậy, bộ dạng xinh đẹp, nói năng khéo léo, nhưng lại tùy hứng lung tung vô cùng. Nào có ai lại mặt dày tới nhà người khác năn nỉ xin đồ chứ? Nhìn cách ăn mặc cùng quần áo của đứa trẻ này, chắc chắn là con nhà khá giả, được giáo dục tốt từ nhỏ,

nhưng hôm nay lại tới đây nằng nặc đòi một chiếc vòng tay cũ kỹ từ một bà già như bà, nguyên nhân là gì, chẳng lẽ bà còn không biết sao? Nghĩ vậy, bà Lâm khe khẽ thở dài, mỉm cười hiền lành:

“Ồ đây ngủ lại một đêm đi, mẹ cho con ngủ trên giường của Lâm Quả.”

“Vây vòng tay?” Phương Trần khao khát nhìn chăm chăm bà.

“Cho con cũng được, nhưng cũng phải ăn cơm chiều xong, sáng ngày mai mới cho được!” Bà Lâm nở nụ cười, vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ tóc Phương Trần: “Cái đứa nhỏ này tính tình nóng nảy như vậy, tương lai nếu cãi nhau cùng Lâm Quả thì phải làm sao bây giờ?”

“Sẽ không đâu, sẽ không đâu, mẹ thương con, Quả Quả sẽ không dám ức hiếp con.” Phương Trần vui vẻ kêu to, nhào vào lòng bà Lâm ngọt ngào nói: “Mẹ ơi con yêu mẹ nhất đó.”

.....

Lâm Quả đứng chờ ở sân bay đón được Phương Trần đang đặc ý dào dạt nhào tới, bình tĩnh đón lấy người kia, cũng không quay đầu lại bước ra cửa sân bay.

“Quả Quả, em xem đây là cái gì?” Phương Trần đặc ý dào dạt nâng lên cổ tay, lộ ra một chiếc vòng tay bằng vàng kiểu cổ điển cũ kỹ: “Đây là mẹ tặng cho anh đó, anh còn gặp được chị hai, năm sau em phải đem anh về nhà mừng năm mới đó nha.”

“Tôi biết, mẹ gọi điện cho tôi rồi.” Lâm Quả quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Phương Trần: “Anh làm việc có biết suy nghĩ không, nào có ai như anh xông vào nhà người ta đòi đồ? Nếu mẹ tôi không phải là người mạnh mẽ, đã sớm bị anh hù chết.”

“Nhưng mà, anh trai của em cùng anh Viên yêu nhau, mẹ em cũng biết mà phải không?” Phương Trần vẻ mặt không cho là đúng: “Anh đương nhiên là hỏi thăm rõ ràng rồi mới dám tới, sẽ không dám làm cho mẹ hoảng hốt.”

“Hừ, anh một tiếng kêu mẹ hai tiếng kêu mẹ, thân thiết quá ha.” Lâm Quả thật là bị Phương Trần làm cho tức chết.

“Lần sau anh còn muốn dắt em về ra mắt ba mẹ anh nữa.” Phương Trần kiễng chân, tiến sát đến lỗ tai của Lâm Quả cười nói, “Anh nói cho em biết, anh hai, anh ba, chị tư, chị năm nhà anh, vừa nghe nói em muốn tới nhà, tất cả đều sợ tới mức mặt không còn chút máu, kiến anh mắc cười muốn chết!”

“Tôi có làm gì bọn họ đâu cơ chứ?” Lâm Quả nhớ tới chuyện trước kia, trong đầu chỉ còn chút ấn tượng: “Tôi ngay cả mắng bọn họ cái gì cũng không nhớ rõ.”

“Ha ha! Quả Quả, em thật là đáng yêu quá!”

Hai người cứ như vậy nói nói cười cười đi ra khỏi sân bay. Hoàn toàn không có phát hiện phía sau hai người, một người đàn ông cao lớn tuấn mỹ sững sờ nhìn hai người bước đi.

21. Chương 21

Vào đêm, Phương Trần mặc bộ pijama tơ tằm màu trắng đứng trên sân thượng hóng gió, gió thổi qua vạt áo, nhẹ nhàng phiêu động, dán vào hai chân thon dài, gọi cảm mà mê người.

“Anh nửa đêm không ngủ, đứng đây phát điên cái gì đó?” Lâm Quả oán hận đem áo khoác tới, khoác lên người Phương Trần, từ khi xác định ở bên cạnh Phương Trần, động tác cậu làm nhiều nhất chính là cầm áo khoác lên cho người nào đó.

“Hi hi.” Phương Trần mỉm cười thả lỏng thân thể dựa ra phía sau, tiến sát vào lồng ngực ấm áp của Lâm Quả, lúc này mới an tâm thở dài: “Thật thoải mái.”

“Còn anh không ngủ mà đứng đây làm gì?” Lâm Quả đem cầm gối trên đỉnh đầu Phương Trần, dùng sức ấn xuống để mà trừng phạt.

“Đau quá ” Phương Trần vươn tay nâng cầm Lâm Quả lên, cầu xin tha thứ,giải thích: “Chỉ là vui quá ngủ không được thôi, thuận tiện cũng nhìn xem Quả Quả có tới tìm anh hay không.”

“Anh thật nhàm chán!” Lâm Quả hai tay ôm Phương Trần, xoay người vào trong phòng: “Đi ngủ.”

Trở lại trong phòng, Phương Trần xoay người, ôm lấy cổ Lâm Quả, neho lại ánh mắt: “Quả Quả, em có biết hay không, anh thực sự rất vui.”

“Đúng, ngay mẹ tôi cũng về phe anh rồi, anh thắng chắc rồi.” Lâm Quả cầm tay Phương Trần lên, nhìn chiếc vòng tay bằng vàng vô cùng bình thường kia, nhin không được cười ra tiếng: “Tháo ra đi, dù sao cũng là của anh rồi, anh đeo hoài như vậy, rất là khó nhìn.”

“Không, cho anh đeo nó hai ngày nữa thôi, anh sẽ cất vào tủ sắt.” Phương Trần làm mặt quỷ, đắc ý dào dạt nở nụ cười: “Có nó, Quả Quả cả đời sẽ là người của anh.”

“Mặc kệ anh.” Lâm Quả nhúu mày, không để ý đến người nào đó nữa.

Phương Trần kéo tay Lâm Quả, mở bàn tay của cậu ra, ở trong lòng bàn tay vẽ vẽ: “Đường tình duyên của Quả Quả chỉ có một đường kéo dài, cho thấy Quả Quả trong lòng chỉ yêu một mình anh thôi, đúng không?”

“Đúng cái con khỉ.” Lâm Quả gơ bàn tay lên nhìn nhìn, phát hiện đường tình duyên của mình quả thật chỉ có một đường thật dài thật đậm, liền mạnh miệng nói: “Loại mê tín gì đó, không tính!”

“Ai nói?” Phương Trần mỉm cười chìa bàn tay của mình ra, đưa đến trước mắt Lâm Quả: “Quả Quả em xem này!”

Bàn tay trắng nõn thon dài xoè ra trước mắt Lâm Quả, ngón tay tinh tế thon dài, móng tay sạch sẽ chẵn chu, Lâm Quả chú ý tới chính giữa bàn tay, đường tình duyên cũng là một đường dài vô cùng rõ ràng, cùng với đường tình duyên của mình không hề khác biệt.

“Tim của anh chỉ yêu một mình Quả Quả, vĩnh viễn không thay đổi!”

“.....”

Lâm Quả không rõ nội tâm của bản thân hiện tại là vui mừng hay là gì khác, đang lúc bối rối, di động đột nhiên vang lên.

“Di động reo kia.” Lâm Quả nhìn Phương Trần.

“Không cần lo.” Phương Trần kéo đầu Lâm Quả, khẽ hôn lên môi cậu.

“Không sợ có việc gấp sao?” Lâm Quả ôm Phương Trần, hôn càng sâu.

“Vậy càng không nên để ý tới.” Phương Trần gọi lên khoe miệng, ngón tay nhẹ nhàng tháo nút áo của Lâm Quả, từ vạt áo tiến vào trong, tiếp xúc với cơ ngực rắn chắc của Lâm Quả: “Anh rời kí túc xá lâu như vậy, không biết chiếc giường trong kí túc xá kia có buồn không? Anh nhớ lúc chúng ta ở trên cái giường kia, hơi động một chút, cái ván giường liền kêu kéo kẹt không ngừng, nhưng mà ở đây anh mới mua cái giường mới, chủ tiệm nói, cho dù ở trên giường múa lân cũng sẽ không có tiếng kêu. Chúng ta đi múa thử được không?”

Lâm Quả cúi đầu, hung hăng hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của Phương Trần, giờ phút này trong đầu cậu chỉ toàn “ múa lân” như trong lời của Phương Trần, nào có còn để ý tới cái di động kia? (Các cậu có thích múa lân không nào =)))

Vì thế cửa phòng ngủ bị đóng lại, bỏ lại chiếc di động phiền toái nào đó ở ngoài.

.....

“Anh họ! Columbus! Anh về rồi!” Phương Trần cười đến xán lạn bưng bưng: “Sao anh không nói cho em biết, để em ra sân bay đón anh?”

“Không phải anh đã gọi cho em rồi sao?”

Columbus là tên tiếng Anh của Cát Luân, thứ nhất là bởi vì đọc lên có chút giống nhau, thứ hai là bởi vì lúc nhỏ anh rất hâm mộ Columbus, cho nên Phương Trần vẫn gọi anh là Columbus.

Cát Luân mỉm cười nhìn Phương Trần, làm như không chút để ý hỏi: “Kỳ thật, anh ở sân bay thấy em, hình như cũng mới từ máy bay xuống? Có một cậu nhóc đi đón em, là bạn em sao?”

“Là Quả Quả đó!” Phương Trần cười đến ngọt ngào: “Anh họ, em có người yêu rồi.”

“Người yêu?” Cát Luân nhẹ giọng lặp lại, cúi đầu nhíu mày, đến khi ngẩng đầu lên thì cái nhíu mày lúc đầu đã đổi thành tươi cười nhẹ nhàng: “Thật sao? Vậy thì phải chúc mừng em rồi, Tiểu Trần đã trưởng thành rồi.”

“Chỉ có anh họ là hiểu em nhất, cho dù em có chọn lựa như thế nào anh đều ủng hộ em, đúng không?” Phương Trần đắc ý đích cười: “Ngày hôm qua, lúc anh gọi điện, lúc đó em đang ở cạnh Quả Quả. Cho nên không nghe điện thoại, anh không trách em chứ?”

“Đương nhiên.” Cát Luân mỉm cười, trên mặt vẫn là vẻ mặt dịu dàng: “Anh trách em khi nào đâu? Nhưng mà cũng phải giới thiệu ‘Quả Quả’ của em cho anh biết với, dù sao.....” Cát Luân cúi đầu, thanh âm đau lòng phảng phất như có như không: “Cậu ấy đoạt mất Tiểu Trần dễ thương của anh rồi, yêu cầu này không quá đáng chứ.”

“Đó là tất nhiên. Quả Quả nha, vô cùng tốt, anh họ nhất định sẽ thích em ấy.” Phương Trần vô cùng vui sướng, liên tục khen không ngừng “Quả Quả” của mình có bao nhiêu đáng yêu, bao nhiêu tốt đẹp, cỡ nào dịu dàng, cỡ nào thiện lương, lại là người nguyên tắc cỡ nào.

Hoàn toàn không có phát hiện Cát Luân đang kiên nhẫn lắng nghe kia đang che dấu biểu tình vô cùng không cam lòng cùng một mỉm cười quý dị.

Edit: QUINNA LAURENT

22. Chương 22

Trong nhà hàng vô cùng xa hoa, âm nhạc lãng mạn du dương, rượu vang cao cấp, nếu không có một người nào đó đang liều mạng trộn mắt để chống buồn ngủ thì không khí sẽ càng tốt đẹp hơn nữa.

“Chọn được món chưa?” Cát Luân mỉm cười nhìn Lâm Quả, cầm trên tay thực đơn bằng tiếng Pháp, một bên tao nhã chọn món ăn, một bên nhẹ giọng tự giới thiệu: “Chắc Phương Trần đã nói với cậu rồi, tôi là anh họ của em ấy, Cát Luân.”

Lâm Quả trừng mắt nhìn người trước mắt, trong lòng bùng lên ngọn lửa tức giận, cháy thẳng tận trời. Cậu vốn ở trường học, đang chuẩn bị đến canteen ăn cơm chiều, đột nhiên bị một người đàn ông không biết từ đâu nhảy ra kéo tới một nhà hàng cao cấp toàn là thực khách nước ngoài này, nhắc tới tên đàn ông này chắc chắn là muốn khiến cậu bẽ mặt. Kỳ thật, mấy cái trò trẻ con này, Lâm Quả cậu sẽ không thèm để mắt tới. Nhưng cực kỳ đáng tiếc chính là hôm nay ở canteen có món thịt sườn kho cậu thích ăn nhất, con mẹ nó, cái tên này chán sống mà.

Nghĩ đến đây, Lâm Quả mở miệng, dùng ngữ khí không hề có thiện ý nói: “Có chuyện gì thì mau nói, tôi không cần biết anh là Columbus hay là Columbia, Phương Trần đâu? Muốn gặp mặt thì ba người cùng nhau gặp mặt, tại sao phải gặp riêng nhau như vậy? Tôi với anh quen thuộc lắm sao?”

“Tiểu Trần à?” Cát Luân tiếp tục mỉm cười, nhưng trong ánh mắt lại không hề có một tia thân mật nào: “Em ấy có việc gấp đi công tác, chắc là chưa kịp nói cho cậu biết đó.”

Đang nói đến đó, di động của Lâm Quả liền vang lên, ấn nút nghe, trong điện thoại lập tức truyền tới thanh âm lo lắng sốt ruột của Phương Trần: “Quả Quả, anh hiện tại có việc gấp phải đi công tác, hạng mục anh phụ trách có chút phiền toái, anh phải đi kiểm tra một chút. Anh hiện phải ra sân bay, anh không kịp nói với em, anh rất nhớ em! Không có anh ở bên, em không được đi lãng nhăng đó nha?”

“Lặng nhắng cái đầu anh! Anh bận gấp vậy cũng không có mấy phút để gọi cho tôi sao?” Lâm Quả hung hăng trừng mắt với người ngồi đối diện: “Anh họ của anh mời tôi ăn cơm.”

“Không cần lo đâu, anh họ mời thì em cứ ăn thôi! Quả Quả hôn anh một cái đi.”

“Hôn cái đầu anh, nơi này nhiều người như vậy, anh tưởng tôi là anh chắc? Da mặt dày còn hơn mặt đường nữa.”

“Anh mặc kệ! Nhanh lên, nhanh lên! Anh sắp phải lên máy bay rồi! Quả Quả.....”

“Hừ!” Lâm Quả trên điện thoại ‘moa’ một cái: “Phải tự chăm sóc bản thân!”

“Quả Quả là tốt nhất.” Phương Trần vui vẻ bưng bưng cũng hôn một cái thật mạnh qua điện thoại, lúc này mới vừa lòng cúp điện thoại.

Lâm Quả tắt máy, ngẩng đầu nhìn Cát Luân đang vô cùng khó chịu, không chút để ý hỏi: “Là do anh sắp xếp?”

“Đúng vậy!” Cát Luân ngẩng đầu nhìn thẳng Lâm Quả: “Tiểu Trần đưa em họ tôi yêu thương nhất, cậu căn bản không biết em ấy xuất sắc bao nhiêu tốt đẹp bao nhiêu.”

“Em ấy là con út Phương gia, từ nhỏ đã thông minh đáng yêu, thật giống như thiên thần vậy. Làm cho người ta không thể không yêu thương, cưng chiều em ấy. Hơn nữa Tiểu Trần cũng không phụ sự yêu thương đó, ở bất kì phương diện nào, em ấy đều thể hiện vô cùng xuất sắc, cậu có biết, Phương Trần thông thạo tới sáu loại ngôn ngữ không? Cậu có biết, em ấy lúc nhỏ đến Mỹ chơi nhưng lại có thể cùng Tổng thống Mỹ nói chuyện? Cậu có biết, lúc đó Tổng thống khen ngợi em ấy không ngớt, các phu nhân chính khách khác cũng vô cùng yêu thích em ấy không?”

“Tôi không biết anh nói chuyện này ra để làm gì.” Lâm Quả tiếp lời, dùng vẻ mặt bình tĩnh nhìn Cát Luân: “Tôi chỉ biết, cái người thông thạo sáu loại ngôn ngữ kia, ‘Tiểu Trần’ của anh ở trước mặt tôi toàn dùng khẩu khí vừa ngọt ngào vừa ngây thơ kêu tôi là ‘Quả Quả’, tôi cũng mới biết được thì ra người đó lại xuất sắc như vậy, có thể được Tổng thống Mỹ khen ngợi, được các phu nhân chính khách cao quý yêu thích. Nhưng tôi cũng không quan tâm, tôi chỉ biết có một kẻ ngu ngốc, mặc áo phục Armani thay tôi giặt đồ quần áo bẩn rở tiền mua ngoài chợ, còn vì nấu cháo cho tôi mà buồn khổ vì cháo bị khét. Phương Trần mà anh biết có lẽ là đẹp nhất, hoàn hảo nhất, xuất sắc nhất, nhưng Phương Trần mà tôi biết là người chân thật nhất, sinh động nhất.”

“Cậu không xứng với em ấy.” Lời Lâm Quả nói khiến Cát Luân thấp thỏm, anh ta đứng lên chỉ vào mặt Lâm Quả: “Tôi thấy cậu ngay cả lễ nghi dùng cơm căn bản cũng không biết, làm sao xứng đôi với em ấy?”

“Đúng là tôi không biết.” Lâm Quả trả lời: “Ta không biết là làm người mà không hiểu những lễ nghi này thì có gì mất mặt. Trên thực tế, tôi cùng Phương Trần ăn hàng ở lề đường, anh ấy vẫn rất vui vẻ. Anh có biết chuyện đó không?”

“Cái gì?” Cát Luân mở to hai mắt, không rõ ý Lâm Quả nói.

Lâm Quả lắc lắc đầu, nhìn Cát Luân nói: “Niềm vui không thể mua bằng tiền! Có thể dùng cơm theo lễ nghi hay không, căn bản không phải tiêu chuẩn để đánh giá con người, tôi chưa bao giờ nghĩ tới việc tôi cùng Phương Trần có xứng hay không xứng. Mọi thứ đều muốn là tốt nhất thì có lợi gì? Không thích chính là không thích, nếu cứ ép buộc thì càng làm lại càng hư! Anh nên cảm thấy vui khi có tôi bên cạnh Phương Trần, mới làm cho anh ấy biết thế nào là niềm vui thật sự.”

“Hừ! Cậu nói hay lắm!” Cát Luân không giận mà cười: “Vậy cậu cho Tiểu Trần được cái gì?”

“Phương Trần cần tôi cho sao?” Lâm Quả nhếch miệng: “Anh quen biết Phương Trần lâu như vậy, anh còn không hiểu sao? Phương Trần vốn không cần kẻ khác cho, anh ấy thích cái gì thì sẽ tự lấy! Về phần anh.....”

Nói đến đây, Lâm Quả cúi đầu nhìn nhìn phần thịt bò beefsteak chín 3 phần đắt đỏ kia, tùy tay cầm lấy dao nĩa, cắt ra một miếng bò còn đỏ tươi, đưa tới trước mặt Cát Luân: “Người có biết hiện tại bên Anh quốc có dịch bò điên không? Ăn loại thực phẩm chưa chín này, anh cảm thấy thế nào?”

“Cậu.....”

Lâm Quả bỏ dao nĩa xuống, không quan tâm Cát Luân có tức giận hay không, cậu thẳng lưng bước ra cửa! Trong lòng đột nhiên cực kì muốn nhìn thấy Phương Trăn. Muốn nghe người kia ngọt ngào gọi cậu là “Quả Quả”, muốn nhìn thấy người đó lại một lần nữa đứng trong bếp nấu cháo cho cậu ăn! Đột nhiên nhận thức được rằng, thì ra cậu chẳng còn sợ Phương Trăn có thật lòng với cậu hay không nữa, bởi vì hiện tại cậu đã yêu thích người đó rồi.

“Xem ra thằng nhóc này khó đối phó hơn mình nghĩ!” Cát Luân ngửa đầu, một hơi uống cạn ly rượu vang trong tay, trong lòng bùng lên hận ý, nắm chặt tay: “Tiểu Trăn vì sao lại thích cái thằng nhóc đó? Mình rốt cuộc thua nó ở điểm nào? Vì sao? Tao sẽ không đem Tiểu Trăn tặng cho mày dễ dàng vậy đâu!” Nói xong, Cát Luân lấy ra vé máy bay, cắn chặt răng: “Xem ra, chỉ có thể dùng chiêu cuối này thôi!”

=====

Send it to my phone

You already know

I keep it on the low

Baby, you can trust me,

Promise I'm alone

I won't tell a soul,

Send it to my phone

– Send it – Austin Mahone

23. Chương 23

Lâm Quả trở lại trường học đã hơn chín giờ tối. Trong phòng Bao Đại Đồng cùng Hồ Luân hai người đang tranh luận về sự tinh túy của Tam Quốc rốt cuộc là cái gì? Bao Đại Đồng nói: “Cái tinh túy của Tam Quốc chính là câu nói của Tào Tháo: ‘Ta thà phụ cả thiên hạ chứ quyết không để người trong thiên hạ phụ ta!’”. Hồ Luân lại phản bác: “Tinh túy của Tam Quốc là tinh thần ‘trung can nghĩa đảm’ của Quan Công mới đúng!”

Thấy Lâm Quả đã về, hai người liền lôi kéo Lâm Quả về phe của mình.

Tâm tình Lâm Quả vốn đang không tốt, làm sao có hứng thú chơi cùng bọn họ, vì thế cho mỗi người một cái đấm, nói: “Tinh túy của Tam Quốc chính là ‘đánh đi rồi tính!’”

Hồ Luân vuốt đầu, nghĩ nghĩ cái câu ‘đánh đi rồi tính’ này là ở chương nào. Bao Đại Đồng thì thông minh hơn, Lâm Quả vừa tan học, đã bị một chiếc xe ngoại nhập đến trường bắt đi, hiện tại trở về thì mặt mày chằm chằm, mà Phương Trăn lại không thấy đâu, trong khoảng thời gian ngắn cậu đã đoán được vài phần.

Bao Đại Đồng đi qua, đẩy đẩy Lâm Quả, hiếu kì hỏi: “Có phải mày có chuyện gì không vui không? Người đàn ông lúc chiều là ai vậy?”

“Anh họ của Phương Trăn!” Lâm Quả nhú mày, trên đường về tuy rằng có ghé tiệm mua đồ ăn, nhưng mà bởi vì tâm tình không thoải mái, cho nên ăn cũng không vô.

“Lái chiếc xe phong cách như vậy, người nhà của Phương học trưởng không phải dạng vừa à nha!” Hồ Luân liên tục lắc đầu, miệng không ngừng than thở.

“Xời, mày không biết người ta là đại boss của CE à?” Bao Đại Đồng liếc Hồ Luân một cái: “Đúng là cái đồ mù thông tin!”

“Có tiền thì rất giỏi sao!” Hồ Luân nhìn Bao Đại Đồng xem thường: “Quan Công đã nói rồi, làm người quan trọng chính là ‘trung can nghĩa đảm’!”

“Đồ ngu!” Bao Đại Đồng tính cho Hồ Luân một cái tát, lại bị Lâm Quả chụp lại.

“Hồ Luân nói rất đúng! Có tiền thì giỏi lắm sao? Bao à, mày là quỷ tham tiền! Còn có thể nói ra được lời này? Thực thương thay tổ tiên nhà mày, có loại con cháu như mày!”

Bao bắt đồng “Hắc hắc” cười, quay đầu nhìn Lâm Quả, ánh mắt nghiền ngẫm: “Có phải xuất hiện tình địch hay không? Làm cho mày có cảm giác không an toàn? Lời này là mày nói cho tao nghe, hay là nói cho mày nghe?”

“Ít nói nhảm!” Lâm Quả oán hận trừng mắt nhìn Bao Đại Đồng.

“Nói tới anh họ nhà người ta điều kiện thật không tồi! Lớn lên đẹp trai không nói, có tiền thì tất nhiên rồi, máu chốt là tính tình, thấy thế nào cũng so với Quả Tử mày dịu dàng hơn nhiều chứ gì! Lại là lãnh đạo trực tiếp của Phương học trưởng, thân phận thân thiết gần gũi như vậy, quả thật là ‘lửa gần rơm’ trong truyền thuyết đó nha!” Bao Đại Đồng nói ra nguy cơ rõ ràng.

“Tao nhớ mấy bộ tiểu thuyết mà Tiểu Quyên thường có mấy cái tình tiết là, ông chủ sắp xếp cho nhân viên đi công tác, sau đó thừa dịp say rượu thì chiếm đoạt người ta!” Hồ Luân còn ngại không đủ loạn, bắt đầu châm dầu vô lửa, hoàn toàn không có phát hiện Lâm Quả lúc nghe những lời này, trên mặt đã biến từ màu xanh thành màu đỏ rồi màu trắng! Thật vô cùng sống động!

Hồ Luân vẫn không biết sống chết nói tiếp: “Sau đó, ngày hôm sau, nhân viên phát hiện mình đã cùng ông chủ phát sinh quan hệ, sau đó thì bắt đầu yêu ông chủ của mình..... A! Quả Tử, sao mày đánh tao?”

Lâm Quả hung hăng trừng mắt nhìn Hồ Luân: “Sao mày nói nhiều quá vậy?”

Nói là nói như vậy, nhưng khi nghĩ tới mấy lời Hồ Luân vừa nói, Lâm Quả vẫn nhin không được cảm thấy bản thân hình như sắp mọc sừng? Cậu ở trong lòng thầm nghĩ, cái tên Cát Luân chết tiệt kia, sẽ không thật sự làm như vậy chứ? Nếu như anh ta thật sự làm gì đó Phương Trần, vậy phải làm sao bây giờ? Sau đó nghĩ tới, Phương Trần đi công tác, nhưng Cát Luân vẫn còn ở đây, hai người họ hoàn toàn không có cơ hội, mình đang nghĩ bậy cái gì chứ? Thật sự là bị Hồ Luân cùng Bao Đại Đồng làm cho hồ đồ!

Nhưng trên thế giới này, không có việc nào làm không được, chỉ có việc nghĩ không tới!

Phương Trần mở to mắt, trên người chỉ mặc một bộ áo ngủ tơ tằm, lại nhìn bên cạnh, người đang ngủ say kia không phải là anh họ Columbus hay sao? Đây là cái tình huống gì?

Bọn họ tại sao lại ngủ cùng nhau? Ngủ ở cùng trên một chiếc giường? Còn ăn mặc ít như vậy?

“Tiểu Trần em tỉnh rồi hả?” Cát Luân mở to mắt, liền nhìn thấy Phương Trần vẻ mặt mất trí nhớ ngồi ở trên giường, anh ta ngồi dậy, dùng thanh âm vô cùng hối hận hổ thẹn nói: “Ngày hôm qua, anh sợ rằng vấn đề quá rắc rối, cho nên anh mới bay tới đây, không ngờ rằng lúc anh tới thì em đã xử lý tốt hết rồi. Vì thế chúng ta liền ăn mừng, uống không ít rượu, sau đó..... Không cần thận..... Không cần thận.....”

Nói đến đây, Cát Luân không có nói thêm gì đi nữa, lấy tay chỉ chỉ căn cổ của Phương Trần.

Phương Trần xoay người xuống giường, soi gương, trong gương hiện lên một dấu hôn vô cùng chói mắt.

“Anh họ, ý của anh là.....”

“Tiểu Trần, anh xin lỗi.....” Cát Luân cúi đầu, vẻ mặt bi thương: “Anh say rượu loạn tính, chúng ta đã xảy ra..... quan hệ!”

“A! Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!” Phương Trần gắt gao che kín cổ, liên tục lắc đầu: “Xong rồi, xong rồi, nếu như bị Quả Quả phát hiện, cậu ấy nhất định sẽ chia tay với em, chắc chắn sẽ chia tay với em!”

Nói tới đây, Phương Trần gắt gao nắm chặt lấy cánh tay của Cát Luân, liều mạng lắc đầu: “Anh họ, đêm qua cái gì cũng không có phát sinh! Anh nhớ kỹ, đêm qua cái gì cũng không có phát sinh! Anh nhất định phải nhớ kỹ!”

“Nhưng mà.....” Cát Luân vẽ mặt vắn vẹo: “Cho dù không nói, chúng ta cũng vẫn là.....”

“A..... Không cho nói!” Phương Trần cao giọng thét chói tai, gắt gao che lại lỗ tai: “Em không cho anh nói ra, anh có nghe hay không? Chuyện này coi như không có phát sinh! Dù sao, nhất định không thể để cho Quả Quả biết, nếu cho cậu ấy biết, cậu ấy nhất định sẽ chia tay với em! Anh, anh tuyệt đối tuyệt đối không được nhắc lại chuyện này! Có biết hay không? Có biết hay không?”

“Tiểu Trần, em thật sự sợ hãi cho Lâm Quả biết chuyện này?” Cát Luân ngẩng đầu, vẽ mặt buồn rầu nhìn Phương Trần: “Dù thế nào cũng không nói?”

“Nếu Quả Quả đã biết, khẳng định, tuyệt đối, một trăm phần trăm sẽ chia tay với em!” Phương Trần oán hận ngồi trở lại trên giường, vẽ mặt hối hận tới cực điểm: “Cậu ấy chính là một người có yêu cầu cực kì cao! Con mẹ nó, tại sao đêm qua em không nhớ gì cả?”

“Quả nhiên là vậy!” Cát Luân cúi đầu, trên mặt thoáng qua nụ cười quỷ dị.

“Anh họ, anh nói cái gì?” Phương Trần quay đầu, trong lòng thoáng qua cảm giác quái dị.

“À, không có gì?” Cát Luân dịu dàng mỉm cười: “Ý anh là anh sẽ giữ bí mật!”

“Vậy là tốt rồi!” Phương Trần thở ra một hơi, tựa hồ yên lòng.

.....

“Quả Quả, anh đã trở về!” Phương Trần xuống máy bay lập tức gọi điện cho Lâm Quả: “Anh đang ở sân bay.”

“Muốn tôi đi đón sao? Tôi còn đang học!” Lâm Quả nhìn nhìn đồng hồ, tuy rằng trốn học là không tốt, nhưng mà, nếu đi đón Phương Trần thì cũng không hẳn là xấu.

“Không không không! Không cần!” Phương Trần sờ sờ dấu hôn trên cổ, nhìn nhìn Cát Luân bên cạnh, chột dạ ngăn cản: “Em đi học là chuyện quan trọng..... Dù sao, dù sao mấy ngày nay anh rất bận, em không cần tới đâu.”

“Vậy anh gọi cho tôi làm gì?” Lâm Quả nhú mày, Phương Trần nói chuyện ấp a ấp úng, giống như một người khác vậy?

“Anh..... Anh chỉ là muốn nghe giọng của Quả Quả.” Phương Trần nắm điện thoại, liên tục kêu Lâm Quả: “Quả Quả, Quả Quả.....”

“Anh xảy ra chuyện gì sao?” Lâm Quả hít sâu một hơi: “Tại sao nói chuyện ấp a ấp úng như vậy? Có cái gì không thể nói sao? Anh như vậy làm tôi khó chịu!”

“Không có, Quả Quả đừng nghĩ vậy! Anh..... Anh mấy ngày nay bận quá!” Phương Trần hít sâu một hơi, cố ý điều chỉnh thanh âm: “Bởi vì, phải tăng ca mấy ngày liền, nghĩ đến không thể gặp Quả Quả, lòng anh liền thấy vô cùng khó chịu! Cho nên, giọng nói có chút kì lạ, Quả Quả không cần lo lắng!”

“Công tác không thuận lợi sao?” Lâm Quả thở dài, “Dù sao cũng được tự ép buộc bản thân quá!”

“Anh biết! Anh biết!” Phương Trần gật gật đầu, thấy Cát Luân đang vẫy tay với mình, Phương Trần nói với Lâm Quả trong điện thoại: “Anh phải cúp máy rồi, chờ anh xong việc, anh sẽ tìm Quả Quả, Quả Quả phải nhớ tới anh nha!”

“Ừ!” Lâm Quả còn muốn nói cái gì nữa, nhưng Phương Trần ở đầu dây bên kia đã cúp điện thoại, nghe âm thanh “tút, tut”, Lâm Quả trong khoảng thời gian ngắn có cảm giác phiền lòng! Thiếu cái gì? Nhất định thiếu cái gì đó? Phương Trần lần này lại không hề mề nheo với cậu, đòi hôn gió với cậu!? Nhất định xảy ra chuyện gì rồi?

Lâm Quả buông điện thoại, biểu tình trầm trọng tới cực điểm.

24. Chương 24

Trên đường rời khỏi sân bay trở về nhà, Phương Trần ngay cả một câu cũng không nói.

Cát Luân cũng không có hỏi Phương Trần có muốn về nhà hay không, liền trực tiếp đưa Phương Trần đến biệt thự tư nhân của mình. Cho đến khi bước vào trong nhà, đem hành lý xuống mặt đất, Phương Trần mới buồn rầu cuộn tròn nằm trên sofa.

“Nói cho cậu ấy biết chưa?” Cát Luân nhìn thấy Phương Trần như muốn khóc, có chút không đành lòng, muốn vươn tay sờ sờ đầu người trước mắt, lại bị gạt ra.

“Đừng đụng tôi!” Phương Trần quay đầu nói.

“Tiểu Trần.....”

“Đừng gọi tôi!” Phương Trần nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt khó coi tới cực điểm: “Anh muốn tôi nói với em ấy thế nào, nói với em ấy, tôi say rượu loạn tính? Hơn nữa còn phát sinh quan hệ với anh họ lớn lên từ nhỏ với tôi? Nói xong rồi thì sao nữa? Làm sao tôi còn có thể gặp mặt em ấy đây? Anh nói thử xem?”

“Tiểu Trần, em thật sự thích cậu ta vậy sao?” Cát Luân nhắm mắt lại, vẻ mặt đau lòng cùng cực: “Lâm Quả kia có cái gì tốt? Khiến cho em một mực chung thủy, sợ hãi mất đi cậu ta như vậy? Em có biết hay không, kỳ thật anh vẫn luôn yêu thích em! Vì sao em không thể rời bỏ Lâm Quả kia, tiến tới cùng anh?”

“Anh nằm mơ đi!” Phương Trần đứng lên trừng mắt nhìn Cát Luân: “Quả Quả cái gì cũng tốt, cả đời này tôi chỉ thích em ấy. Cho dù có chuyện gì xảy ra, tôi cũng sẽ không rời bỏ em ấy. Anh là anh họ của tôi, mãi mãi chỉ là anh họ, tôi tuyệt đối sẽ không có tình cảm gì khác với anh.”

“Nhưng anh sẽ yêu em, hết thấy đều nghe lời em?” Cát Luân còn không hết hy vọng: “Lâm Quả kia tính tình vừa nhìn liền biết là cực kỳ kém, cậu ta sẽ hung dữ với em, sẽ khó chịu với em, nhưng anh sẽ không như vậy, chỉ cần Tiểu Trần muốn, anh sẽ làm cho em.”

“Anh họ, tại sao anh không chịu hiểu?” Phương Trần đau đầu ngồi trở lại sofa: “Yêu anh và chuyện anh sẽ tốt với tôi có quan hệ gì? Người tôi yêu là Quả Quả, chỉ có một mình em ấy! Cho dù em ấy có là dạng người gì, cho dù em ấy có hung dữ với tôi hơn nữa, cho dù anh có thể cho tôi toàn bộ thế giới, tôi cũng chỉ thích một mình Quả Quả! Có lẽ, nếu không gặp được em ấy, tôi sẽ cảm động với tình yêu của anh, nhưng mà nó cũng chỉ là cảm động, hoàn toàn không phải tình yêu, chỉ là một loại thói quen! Thậm chí, tôi còn có thể lợi dụng tình cảm của anh mà làm bậy, trở thành người ích kỷ vô cùng. Anh hiểu chưa? Cả đời này, người tôi yêu chỉ có một mình Quả Quả mà thôi!”

“Anh mặc kệ!” Cát Luân lạnh lùng ngắt đầu: “Em phải rời khỏi cậu ta!”

“Không có chuyện đó đâu!” Phương Trần không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Như vậy, anh sẽ khiến cậu ta rời khỏi em!” Cát Luân nheo lại ánh mắt: “Đừng trách anh! Lâm Quả kia thực không xứng em, cho dù em không thích anh, anh cũng không để cậu ta cướp đi em!”

“Anh không có quyền đó! Anh đúng là không thể nói lý.” Phương Trần thở ra một hơi, không nghĩ cùng Cát Luân tranh luận tiếp. Đứng lên muốn đi tìm xem có cái gì có thể xóa cái dấu hôn chói mắt ở trên cổ của mình.

“Anh sẽ nói Lâm Quả biết, chúng ta đem qua đã xảy ra chuyện gì?” Cát Luân nhìn Phương Trần, gần từng tiếng nói.

“Anh...” Phương Trần quay đầu, biểu tình trầm trọng: “Anh đã hứa là sẽ không nói! Anh không giữ lời!”

“Nếu em hứa với anh sẽ chia tay Lâm Quả, anh sẽ không nói!”

“Không có khả năng!”

Cát Luân lắc lắc đầu, mở cửa. Lâm Quả mặt xanh mét đứng ở trước cửa.

“Quả Quả.....” Phương Trần phản xạ có điều kiện vươn tay che cổ, trợn tròn mắt nhìn Lâm Quả, một câu cũng nói không được.

“Thực xin lỗi, Tiểu Trần, đây là em ép anh.” Cát Luân nhăn lại lông mi: “Là gọi cho cậu ta tới đây.”

“Anh.....”

“Trên thực tế, chuyện đã xảy ra thì không thể quay lại!” Cát Luân nhướn mi nhìn Lâm Quả: “Giấu diếm cũng không phải biện pháp tốt, chúng tôi hôm đó say rượu loạn tính là sự thật!”

“Tôi không muốn nghe!” Phương Trần bịt tai, kịch liệt lắc lắc đầu, không chút nghĩ ngợi mà chạy ra khỏi nhà.

“Vậy cậu có muốn nghe hay không?” Cát Luân nhìn chằm chằm Lâm Quả, cười lạnh nói: “Cậu nhất định đã cùng Phương Trần làm chuyện đó rồi đi! Vậy có ngại chia sẻ với tôi một chút kinh nghiệm không? Làn da của Phương Trần thật sự mềm mại như tơ lụa nha? Hai chân thon dài, cặp đùi rắn chắc co giãn, đặc biệt nơi đó thì cực kì ấm nóng, cực kì chặt chẽ, làm cho người ta thoải mái vô cùng, à, tôi quên nói, nơi đó là màu phấn hồng, rất đẹp đúng không?!”

“Bốp!” Lâm Quả vung tay cho Cát Luân một đấm, sau đó lạnh lùng nhìn anh ta, từng chữ từng chữ phun ra: “Anh nói dối!”

“Nói dối? Là do cậu không thừa nhận!” Cát Luân xoa xoa miệng chảy máu, cười đến rất là đắc ý: “Chịu không nổi thì chia tay đi!”

“Chia cái đầu anh!” Lâm Quả lắc lắc đầu: “Anh nghĩ rằng vì tôi chịu không nổi mới nói rằng anh nói dối đúng không? Đúng vậy! Thân thể Phương Trần đúng là rất đẹp, phi thường phi thường tuyệt vời, làn da trắng mịn mềm mại như tơ lụa thượng hạng, ngay cả khi chảy mồ hôi cũng quyến rũ vô cùng. Nhưng, chỉ có một mình tôi biết, sự quyến rũ của Phương Trần không chỉ là những cái đó, mà là gương mặt khi đạt cao trào của người đó, thanh âm rên rỉ, chỉ cần trải qua một lần sẽ biết, nhìn cần nhìn khuôn mặt kia cũng đủ để người ta đạt cao trào. Chỉ cần nghĩ đến thanh âm rên rỉ kia, là nam nhân sẽ lập tức cứng lên. Mà tất cả những điều này, chỉ có một mình tôi biết! Cho nên, anh nói dối.”

Nói tới đây, Lâm Quả dừng lại, Cát Luân đang hoá đá, cậu lạnh lùng cười: “Kỳ thật, cho dù là thật, tôi cũng sẽ không để ý. Bởi vì Phương Trần chỉ yêu mình tôi! Còn anh? Ngay cả một chút cũng không ảnh hưởng tới chúng tôi!”

“Nếu cậu không để ý, sao còn nói nhiều như vậy?” Cát Luân oán hận thở dài, nụ cười trên mặt đã không còn bóng dáng.

“Vì sao à?” Lâm Quả nghĩ nghĩ, cúi đầu nhìn Cát Luân lộ ra một nụ cười tự mãn: “Đương nhiên là vì muốn chọc cho anh tức chết!”

Nói xong Lâm Quả xoay người hướng phía Phương Trần chạy đi mà đuổi theo, chỉ để lại Cát Luân vượt khuôn mặt bị đánh của mình, vô hạn cảm khái: “Thật sự rất muốn nhìn thấy khuôn mặt của Phương Trần khi đó, còn có thanh âm kia, con mẹ nó, rốt cuộc sẽ mê người tới mức nào chứ? Thật muốn nghe một chút? Vậy mà đều bị thằng nhóc Lâm Quả kia chiếm hết, thực không cam lòng! Quên đi, thay vì bị người ta chán ghét, bản thân vẫn nên sớm buông bỏ thì tốt hơn.”

25. Chương 25

Phương Trần ngồi ở im lặng trong quán rượu quen thuộc, một ly lại một ly mà uống rượu.

Ông chủ quán có chút lo lắng hỏi: “Làm sao vậy, Tiểu Trần? Tâm tình không tốt sao?”

“Không phải!” Phương Trần nhẹ cười với ông chủ quán: “Tôi đang đợi người!”

“Đợi người?” Ông chủ nhìn nhìn cửa ra vào, không thấy người mà Phương Trần nói tới, chỉ thấy Phương Trần một ly lại một ly mà uống rượu, ông liền nhin không được có chút lo lắng: “Uống ít thôi, bằng không, người ta còn chưa tới, cậu đã say rồi.”

Phương Trần cầm lấy ly rượu, cười cười: “Tôi chính là muốn uống say trước khi cậu ấy tới!”

“Đứa nhỏ này, lại đang nói cái gì đó?” Ông chủ thở dài, lắc lắc đầu.

Phương Trần lại uống thêm một ly rượu, cười cười, không có trả lời.

Đúng lúc này, di động reo lên, Phương Trần cầm lấy di động nhìn nhìn, ấn nút nghe: “Ừ!”

“Tiểu Trần à? Là anh họ đây!” Bên trong điện thoại truyền đến giọng nói của Cát Luân: “Em ở nơi nào, không có việc gì chứ?”

“Có việc sao?” Phương Trần có hơi nôn nóng, trong lòng thầm nghĩ, nói ngắn gọn thôi, lỡ như Lâm Quả gọi điện thoại đến thì làm sao bây giờ?

“Anh muốn quay về Mĩ.” Cát Luân thở dài, “Thực xin lỗi, anh họ làm Tiểu Trần bị tổn thương.”

“Phải không? Khi nào thì lên máy bay? Có muốn em ra đón không?” Phương Trần nhìn nhìn cửa, uống thêm một ly Whisky, hiện tại đầu óc xoay chuyển, có cảm giác rất khó chịu.

“Không cần, kỳ thật, anh gọi cho em, là muốn nói là anh họ gạt em!” Bên kia Cát Luân mỉm cười tự giễu: “Ngày đó, thật ra chẳng có gì xảy ra, anh chỉ hôn em một cái. Hoàn toàn không làm gì khác.”

“Em biết!” Phương Trần trả lời.

“Em..... Em có biết?” Cát Luân ngây ngốc: “VẬY.....”

“À.....Anh cũng chỉ là muốn tạo vật cản thôi, em cũng muốn nhìn xem, tình cảm giữa em cùng Quả Quả rốt cuộc tốt tới mức nào. Muốn thử xem nếu thật sự phát sinh chuyện gì, Quả Quả sẽ làm sao!” Phương Trần nâng ly, mỉm cười ngọt ngào: “Anh họ, anh cảm thấy em là loại người dễ dàng để cho người khác điều khiển vậy sao? Nếu thật sự hôm đó anh có muốn làm gì thì em có chết cũng sẽ đánh cho anh răng rơi đầy đất!”

“VẬY..... Còn giận anh họ không?”

“Đó là chuyện khác!” Phương Trần đập cái ly xuống bàn, giận dữ: “Em không biết là thích em thì có thể thay em quyết định mọi chuyện đó! Huống chi anh còn là anh họ em luôn tin tưởng? Anh thật sự khiến em thất vọng!”

“Tiểu Trần, em có thể tha thứ cho anh không?” Cát Luân đột nhiên nhớ tới câu nói của Lâm Quả, Phương Trần không cần người khác bảo vệ, thứ mà bản thân muốn Phương Trần sẽ tự mình đoạt lấy! Xem ra anh thật sự sai rồi! Thì ra hiểu biết của bản thân đối với Phương Trần lại ít đến thảm thương như vậy.

“Có lẽ!” Phương Trần mỉm cười: “Em biết yêu một người thì sẽ có cảm giác gì, anh họ, thực xin lỗi! Em chỉ thích Quả Quả!”

“Anh biết!” Cát Luân gật gật đầu. Tuy rằng không cam lòng, nhưng mà biết khó mà lui thì cũng không tính là xấu!

“Em cúp máy đây!” Phương Trần mỉm cười thần nhiên: “Em đang đợi Quả Quả!”

“Anh biết!” Cát Luân gật gật đầu: “Quả Quả của em cũng không ngốc đâu, cậu ta cho anh một đám, vạch trần anh nói dối thẳng thừng luôn! Xem ra em đã chọn đúng người rồi!”

“BYE!” Phương Trần ấn nút chấm dứt cuộc trò chuyện, ở trong lòng nhẹ nhàng kêu ‘Quả Quả, nhanh đến đây đi! Cho anh biết rằng dù có chuyện gì em cũng sẽ không rời bỏ anh! Hơn nữa, anh muốn ba chữ kia từ em!’

.....

Lúc Lâm Quả tìm được quán rượu, Phương Trần đã uống đến say mềm, nằm sấp trên bàn nói mê sảng.

Thay người kia tính tiền, diu con ma men nào đó ra về, mới ra khỏi cửa, Phương Trần liền nhện không được ôm tường mà nôn khan.

“Anh là bơm rượu hả?” Lâm Quả một bên thay người kia vỗ lưng, một bên tức giận mắng.

“Quả Quả.....” Phương Trần vươn tay, vẽ mặt méo máo nhìn Lâm Quả: “Quả Quả, nói cho anh biết, em có rời xa anh không?”

“Nói tào lao gì đó? Cho dù muốn cũng phải nghĩ lại xem tôi có thể hay không đã?” Lâm Quả vươn tay thay Phương Trần lau khô miệng: “Loại người như anh, nếu thả anh ra ngoài thì chỉ biết gây họa cho người khác mà thôi!”

“Quả Quả, công anh đi, được không?” Phương Trần tựa vào trong lòng Lâm Quả: “Anh nhớ lúc anh sinh bệnh, em đã công anh đến bệnh viện, lưng dày rộng, thực ấm áp, nằm trên lưng em rất thoải mái, thật muốn cả đời vĩnh viễn chỉ mãi như vậy.”

“Cổng cái đầu anh!” Lâm Quả hung hăng trừng mắt nhìn Phương Trần, vươn tay đem Phương Trần chặn ngang bẻ lên: “Uống nhiều như vậy, nếu công anh sẽ đè nặng lên dạ dày, anh muốn ó đến chết hay sao? Còn muốn cả đời đều bị công, anh bị liệt hay sao?”

“Anh chỉ muốn cả đời này sẽ khô rời xa Quả Quả.” Phương Trần vươn tay ôm lấy cổ của Lâm Quả, bàn tay nhẹ nhàng đùa bỡn mái tóc của Lâm Quả: “Còn có tình cảm của Quả Quả với anh rồi cuộc là gì?”

“Tôi đưa anh về nhà! Về sau đừng uống nhiều như vậy nữa.” Lâm Quả cúi đầu, dưới ánh trăng khuôn mặt Phương Trần bị cùn làm cho hồng nhuận, thoạt nhìn hết sức động lòng người.

“Anh không muốn về nhà, anh muốn tới ngọn đồi sau trường học ngắm sao!” Phương Trần chu miệng, tựa đầu vào ngực Lâm Quả: “Được không, được không, được không?”

“Phiền muốn chết!” Lâm Quả rốt cục không thể cùng ma men nói lý, hướng chỉ con ma men này là Phương Trần?

” Quả Quả là tốt nhất.” Nhìn thấy ngọn đồi ngày càng gần, Phương Trần rốt cục lộ ra nụ cười vừa lòng, an tâm tựa đầu vào lòng ngực của Lâm Quả. Cho đến khi cảm giác người phía trên đã dừng lại, mới phát hiện thì ra hai người họ đã đến đỉnh đồi rồi.

Bởi vì thời tiết còn rất lạnh, cho nên trừ bỏ Phương Trần cùng Lâm Quả, ngay cả ma cũng không muốn tới nơi này.

“Lạnh không?” Trên đỉnh đồi gió lớn, Lâm Quả khoác áo choàng cho Phương Trần, đem người dưới thân ôm chặt hơn một ít: “Xem một chút rồi về.”

“Được!” Phương Trần nhìn trời, căn bản ngay cả một ngôi sao cũng không có, thất vọng cúi đầu: “Không có sao, Quả Quả, vì cái gì không có sao?”

“Làm sao tôi biết? Anh tưởng tôi là thần tiên chắc?” Lâm Quả trừng mắt nhìn Phương Trần: “Không có thì về nhà! Nơi này gió lớn như vậy, bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ?”

“Không cần, anh muốn nghe Quả Quả kể chuyện cổ tích!” Phương Trần hoàn toàn nổi lên tính bướng bỉnh.

“Tôi không kể!”

“Anh muốn nghe, em kể gì cũng được! Quả Quả.....”

“Phiền chết người!” Lâm Quả oán hận thở dài, đem người trong lòng ôm chặt hơn một chút, mở miệng: “Thật lâu trước kia, có một cậu bé chăn cừu, cậu ta rất hay nói dối, cậu ta thấy mọi người trong làng không ai để ý đến mình, cảm thấy thực nhàm chán, nên cậu ta đến đỉnh núi la to ‘có sói đến’, tất cả mọi người tin là thật, chạy lên núi đi cứu cậu.”

“Sau đó?” Phương Trần mở to mắt, vẽ mặt vô tội cười cười.

“Sau đó?” Lâm Quả liếc Phương Trần một cái, đây là truyện kể ‘cậu bé chăn cừu và con sói’ mà ngay cả đứa trẻ 3 tuổi cũng biết, Phương Trần đây là biết rõ còn cố hỏi: “Sau đó cậu ta liền cười to, nói ‘các người thực ngốc, tất cả đã bị tôi lừa rồi.’ ”

“Đứa trẻ này thật thú vị.” Phương Trần cười tủm tỉm vươn tay sờ sờ lỗ tai của Lâm Quả: “Mọi người khẳng định đều bị chọc tức?”

“Đó là đương nhiên.” Lâm Quả cũng cười, vươn tay túm lấy bàn tay của Phương Trần nhét vào túi áo, tiếp tục nói: “Tất cả mọi người bị chọc tức, đều nói thằng nhóc này thật đáng ghét. Lần sau sẽ không tin cậu ta. Nhưng mà.....”

“Nhưng mà, đứa bé kia cũng không có từ bỏ, đúng không?” Phương Trần tựa vào lòng ngực của Lâm Quả, nhỏ giọng nói.

“Đúng, qua vài ngày, cậu bé chắc chắn lại cảm thấy thực nhàm chán, vì thế, cậu ta lại lừa mọi người, nói ‘có sói tới’, lúc này, mọi người vẫn tin là thật. Kết quả, bọn họ phát hiện lại bị lừa. Vì thế.....”

“Vì thế, tất cả mọi người không tin cậu bé nữa, có phải hay không?” Phương Trần thở dài, trên mặt hiện lên một chút bi thương: “Cậu ta chỉ là có chút nghịch ngợm thôi, vì sao mọi người lại bỏ mặc cậu chứ?”

“Ai kêu cậu ta nói dối?” Lâm Quả nhẹ nhàng nâng tay chải mái tóc bị gió thổi bay tán loạn của Phương Trần: “Rất cực có một ngày, sói thật sự đến, cậu bé chắc chắn muốn cầu cứu mọi người trong làng, nhưng mà không còn ai tin cậu nữa.”

“Chẳng lẽ mọi người cứ như vậy để cậu bé bị sói ăn thịt sao?” Phương Trần ngẩng đầu, trong ánh mắt lấp lánh nước: “Quả Quả cũng nói, con sói rồi cũng sẽ đến, đúng hay không? Chỉ là sớm hay muộn thôi. Cậu bé chỉ là nói dối một chút, không đáng chết! Chẳng lẽ mọi người cứ trơ mắt nhìn sói tới ăn thịt cậu hay sao, bọn họ không chịu cứu cậu hay sao?”

“Không phải có tôi rồi hay sao?” Lâm Quả lắc lắc đầu, mỉm cười nhẹ nhàng: “ Có một điều, luôn có một đứa ngốc luôn đi tin tưởng lời đứa bé chắc chắn kia vô điều kiện.”

“Cho nên đứa bé chắc chắn được cứu, sau đó yêu cậu nông dân ngốc Quả Quả, có phải hay không?” Phương Trần chồm dậy, nhẹ nhàng ở trên môi Lâm Quả hôn một cái, một mùi hương rượu lập tức xông vào mũi Lâm Quả.

“Cái con ma men này!” Lâm Quả phát phát tay, vừa buồn cười vừa tức giận nhéo nhéo mũi Phương Trần.

“Nói không chừng, kỳ thật cậu bé chắc chắn là vì yêu thầm nông dân ngốc Quả Quả kia, cho nên mới luôn nghĩ cách gọi hắn lên núi, em nói đúng không?” Phương Trần hứng thú sáng tạo một câu chuyện cổ tích mới!

“Anh nghĩ là ai cũng giống anh hay sao?” Lâm Quả nhẹ nhàng vươn tay chọc chọc cái trán của Phương Trần: “Trên thế giới nếu có nhiều Phương Trần như vậy, còn không đại loạn sao?”

“Ha hả!” Phương Trần nhắm mắt lại cười khê: “Quả Quả, anh thấy thật hạnh phúc! Có em bên cạnh như vậy, cho dù có phát sinh chuyện gì, cho dù anh khỏe mạnh hay là bệnh tật, em sẽ ôm anh như vậy cả đời, có được không?”

“Anh cảm thấy tôi thoát được hay sao?” Lâm Quả cúi đầu, ở trên trán Phương Trần nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn, tiếp tục đi xuống, ở trên cổ Phương Trần cắn một cái: “Anh là cái đồ tai họa, nếu thả anh đi, không biết sẽ nguy hại cho nhân loại như thế nào, cho nên tôi sẽ chịu thiệt, hy sinh thân mình vậy. ”

“Hừ hổng!” Phương Trần ngẩng đầu, ánh mắt bên trong tràn ngập hạnh phúc: “Quả Quả, anh yêu em, vậy em có yêu anh không?”

“Ngủ đi!” Lâm Quả không tự chủ được mà đỏ mặt, vấn đề này cậu thật sự không muốn trả lời. Cậu không giống Phương Trần, cả ngày có thể đem chữ yêu đặt ở ngoài miệng, có đáng chết cậu cũng không làm được.

“Được rồi!” Phương Trần nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau liền phát ra tiếng hít thở đều đều, lông mi thật dài nhẹ nhàng rung động, vừa thấy liền biết Phương Trần đang giả bộ ngủ.

“Này yêu tinh! Đáp án là.....” Lâm Quả thật sâu thở dài một hơi, một nụ cười dịu dàng hiện lên trên khuôn mặt của cậu: “Thượng đế biết.....!”

Phương Trần nở nụ cười, nhắm mắt lại mỉm cười hạnh phúc, gió đêm nhẹ nhàng thổi, tuy rằng vẫn thực lạnh, nhưng đầu đó lại mang theo hơi thở của tình yêu. Hình như là mùa xuân sắp tới rồi!

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-de-biet-toi-yeu-em>